

marksist klasikler dizisi

FRIEDRICH ENGELS

ÜTOPYADAN BİLİME SOSYALİZMİN GELİŞİMİ

Almancadan Çeviren:
Erkin Özalp

Yordam Kitap

FRIEDRICH ENGELS • ÜTOPYADAN BİLİME SOSYALİZMİN GELİŞİMİ

Yordam Kitap'ta
Marx-Engels Yapıtları

★

Karl Marx

Kapital I, II, III
Almancadan Çevirenler:
Mehmet Selik, Nail Satlıgan, Erkin Özalp

Fransa'da Sınıf Mücadeleleri 1848-1850
Almancadan Çeviren: Erkin Özalp

Louis Bonaparte'ın 18 Brumaire'i
Almancadan Çeviren: Erkin Özalp

Fransa'da İç Savaş
Almancadan Çeviren: Erkin Özalp

Fransız Üçlemesi
Almancadan Çeviren: Erkin Özalp

★

Friedrich Engels

Alman Köylü Savaşı
Fransızcadan Çeviren: Okay Gönensin

Ütopyadan Bilime Sosyalizmin Gelişimi
Almancadan Çeviren: Erkin Özalp

★

Karl Marx-Friedrich Engels

Komünist Manifesto
Almancadan Çeviren: Nail Satlıgan

Komünist Manifesto ve Hakkında Yazılanlar
Çeviri: Nail Satlıgan, Şükrü Alpagut

Felsefe İncelemeleri
Fransızcadan Çeviren: Cem Eroğul

Gotha ve Erfurt Programları Üzerine
Derleyen ve Almancadan Çeviren: Erkin Özalp

Friedrich Engels

★

Ütopyadan Bilime Sosyalizmin Gelişimi

Almancadan Çeviren
Erkin Özalp

★

Yordam Kitap

Yordam Kitap: 335 • Ütopyadan Bilime Sosyalizmin Gelişimi • Friedrich Engels
ISBN 978-605-172-315-0 • *Çeviri*: Erkin Özalp
Kapak ve İç Tasarım: Savaş Çekiç • *Sayfa Düzeni*: Gönül Göner
Birinci Basım: Aralık 2018
© Erkin Özalp, 2018 © Yordam Kitap, 2018

Yordam Kitap Basın ve Yayın Tic. Ltd. Şti. (Sertifika No: 10829)
Çatalçeşme Sokağı Gendaş Han No: 19 Kat: 3 Cağaloğlu 34110 İstanbul
T: 0212 528 19 10 • W: www. yordamkitap. com • E: info@yordamkitap.com
www.facebook.com/YordamKitap • www.twitter.com/YordamKitap

Baskı: **İnkılap Kitabevi Baskı Tesisleri** (Sertifika No: 10614)
Çobançeşme Mah. Altay Sok. No: 8
Yenibosna - Bahçelievler / İstanbul
Tel: (0212) 496 11 11

Ütopyadan Bilime Sosyalizmin Gelişimi

Çevirmenin Notu

Friedrich Engels'in *Ütopyadan Bilime Sosyalizmin Gelişimi* (*Die Entwicklung des Sozialismus von der Utopie zur Wissenschaft*) adlı eserinin bu çevirisi için 1891 tarihli gözden geçirilmiş dördüncü Almanca baskı temel alınmıştır.

Kitaptaki tüm çengelli parantez ({ }) işaretleri çevirmene aittir. Köşeli parantez ([ ]) işaretleri (parantez içindeki parantez işaretlerini ayırt etmek için kullanılanlar hariç) Almanca baskı editörlerine (bundan sonra *Almanca ed.*) aittir.

Çeviri için temel alınan ve karşılaştırma için başvurulan metinlerin listesi aşağıdadır (*MEW: Marx Engels Werke*, Dietz Verlag Berlin; *MECW: Marx & Engels Collected Works*, Lawrence & Wishart):

> MEW, **Band 19, 1987**, s. 181-185 (Karl Marx'ın önsözü), s. 186-188 (1882 tarihli önsöz), s. 189-228 (*Ütopyadan Bilime Sosyalizmin Gelişimi*)

> MEW, **Band 22, 1977**, s. 210 (1891 tarihli önsöz), s. 287-311 (1892 tarihli giriş)

> MECW, Volume 24, 1989, s. 281-325 (*Ütopyadan Bilime Sosyalizmin Gelişimi*), s. 335-339 (Karl Marx'ın önsözü), s. 457-459 (1882 tarihli önsöz)

> MECW, Volume 27, 1990, s. 202 (1891 tarihli önsöz), s. 278-302 (1892 tarihli giriş)

> Friedrich Engels, *Ütopik Sosyalizmden Bilimsel Sosyalizme*, çev: Yavuz Sabuncu, Bilim ve Sosyalizm Yayınları, Ankara, Birinci Baskı, Ekim 2000

> Friedrich Engels, *Ütopyadan Bilime Sosyalizm*, çev: Yılmaz Onay, Evrensel Basım Yayın, İstanbul, 4. Basım, Ekim 2015

> Friedrich Engels, *Ütopik Sosyalizm ve Bilimsel Sosyalizm*, çev: Sol Yayınları Yayın Kurulu, Sol Yayınları, Ankara, Onikinci Baskı, Şubat 2017

> Friedrich Engels, *Sosyalizmin Ütopyadan Bilime Gelişmesi*, çev: İsmail Yarkın, M. A. İnci, İnter Yayınları, İstanbul, Birinci Basım, Kasım 1999

Bibliothèque de la REVUE SOCIALISTE
I.

SOCIALISME UTOPIQUE

ET

SOCIALISME SCIENTIFIQUE

PAR

FRÉDÉRIC ENGELS

Traduction française par

PAUL LAFARGUE

Prix : 50 centimes

PARIS
BERVEAUX LIBRAIRE-ÉDITEUR
28, Rue d'Argenteuil, 28

1880

1880 tarihli Fransızca baskının iç kapak sayfası

İçindekiler

Fransızca Baskıya Önsöz (1880) *Karl Marx* 11

Almanca Birinci Baskıya Önsöz (1882) 15

Almanca Dördüncü Baskıya Önsöz (1891) 18

İngilizce Birinci Baskı için Giriş (1892) 21

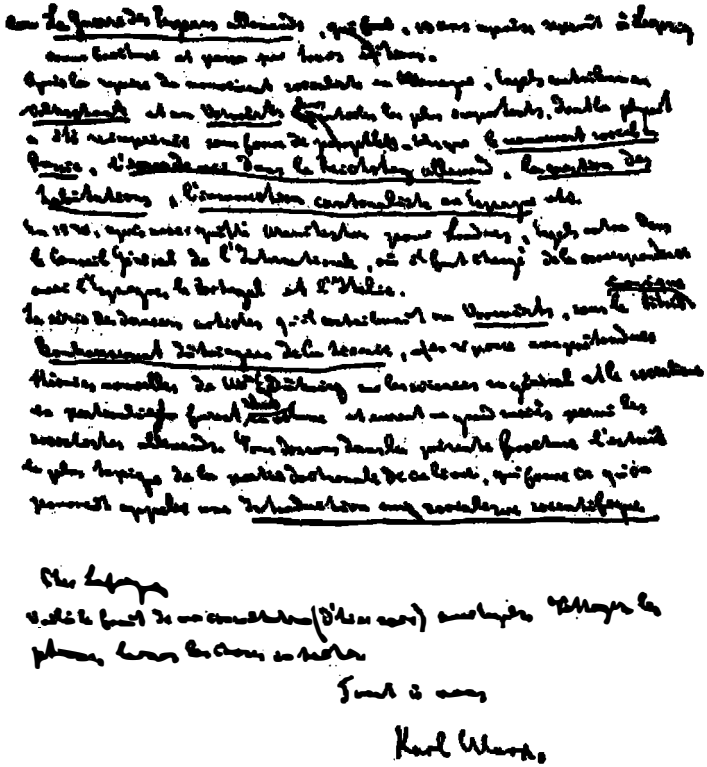
Ütopyadan Bilime Sosyalizmin Gelişimi 53

I 55

II 72

III 81

Dizin ve Sözlükçe 104

Marx'ın 1880 tarihli Fransızca baskı için yazdığı
önsözün son sayfası

[Fransızca Baskıya (1880) Önsöz][1]

Karl Marx

Elinizdeki broşürün içeriğini oluşturan sayfalar ilk olarak *La Revue socialiste*'te, üç makale şeklinde yayımlanmıştı; bunlar, Friedrich Engels'in son çalışması olan *Bilimin Altüst Edilişi*'nden[2] yapılmış çevirilerdi.[3]

Modern sosyalizmin seçkin temsilcilerinden biri olan Friedrich Engels, 1844 yılında, ilk olarak (Marx ve Ruge tarafından Paris'te çıkarılan) *Deutsch-Französische Jahrbücher*'de yayımlanan *Bir Siyasal İktisat Eleştirisinin Ana Hatları*[4] adlı eseriyle tanındı. Bilimsel sosyalizmin bazı genel ilkeleri daha *Ana Hatlar*'da formüle edilmişti. Engels, o dönemde yaşadığı Manchester'da

---

1 Marx bu önsözü 2 ya da 5 Mayıs 1880'de yazdı. Önsöz, broşürde, Engels'in çalışmasının Fransızca çevirisini hazırlamış olan {Paul} Lafargue'ın imzasıyla yayımlandı. Sonradan açığa çıkarıldığı üzere, el yazısıyla şu ek yapılmıştı: "Sevgili Lafargue, Engels'le (dün akşamki) görüş alışverişimizin ürünü ilişikte. Biçimini düzeltin, ama içeriğe dokunmayın. Saygılarımla. Karl Marx."
Elinizdeki çeviri için el yazısı temel alındı. Lafargue imzalı önsözdeki görece uzun eklemeler dipnotlarda yer alıyor; anlaşılırlığı artıran bazı daha küçük değişiklikler özel olarak belirtilmeden benimsendi. *–Almanca ed.*

2 Friedrich Engels, *Herrn Eugen Dühring's Umwälzung der Wissenschaft {Anti-Dühring. Bay Eugen Dühring'in Bilimi Altüst Edişi}*, Leipzig 1878 (*bkz.* MEW, Band 20). *–Almanca ed*

3 Lafargue imzalı önsözde buraya yapılan ekleme: "Bunlar, kapitalist üretimin iktisadi güçlerinin diyalektik gelişimini Fransız okurlar için anlaşılır kılmak için üçüncü bölüme çeşitli eklemeler yapmış olan yazar tarafından gözden geçirilmiştir. *–Almanca èd.*

4 *Umrisse zu einer Kritik der Nationalökonomie, bkz.* MEW, Band 1, s. 499-524. *–Almanca ed.*

(Almanca olarak) *İngiltere'de Çalışan Sınıfı Durumu*'nu[5] (1845) yazdı; Marx'ın *Kapital*'de hak ettiği değeri verdiği önemli bir eserdi bu. İngiltere'de kaldığı ilk dönemde (ve daha sonra Brüksel'de), sosyalist hareketin resmî yayın organı *The Northern Star*'da ve Robert Owen'ın *The New Moral World*'ünde çalıştı.

Brüksel'de kaldığı sırada, o ve Marx, Flaman ve Valon işçi kulüpleriyle bağlantısı bulunan komünist *Alman İşçi Derneği*'ni kurdu; ve ikisi, Bornstedt ile birlikte *Deutsche-Brüsseler-Zeitung*'u çıkardı. (Londra'daki) *Adiller Birliği*'nin Alman komitesinin daveti üzerine, Blanqui'nin 1839'daki komplosunun katılımcılarından biri olan Karl Schapper'in Fransa'dan kaçtıktan sonra kurduğu bu birliğe üye oldular. Gizli birliklerde alışılmış olan biçimlerin ortadan kaldırılmasının ardından, birlik, uluslararası *Komünistler Birliği*'ne dönüştürüldü. Yine de, dönemin koşulları altında birliğin hükümetlerden gizli tutulması gerekti. 1847 yılında, Marx ile Engels, birliğin Londra'daki uluslararası kongresinde, Şubat Devriminin hemen öncesinde yayımlanan ve neredeyse tüm Avrupa dillerine çevrilen *Komünist Parti Manifestosu*'nu[6] kaleme almakla görevlendirildi.[7] Aynı yıl, burjuva radikallerinin ve sosyalist işçilerin temsilcilerini bir araya getiren kamuya açık ve uluslararası bir örgüt olan *Brüksel Demokratik Derneği*'nin kuruluş çalışmalarında yer aldılar.

---

5 *Die Lage der arbeitenden Klasse in England, bkz.* MEW, Band 2, s. 229-506. *–Almanca ed.*

6 *Manifest der Kommunistischen Partei, bkz.* MEW, Band 4, s. 459-493. *–Almanca ed.*

7 Lafargue imzalı önsözde buraya yapılan ekleme: "*Komünist Manifesto*, modern sosyalizmin en değerli belgelerinden biridir. Bugün bile, burjuva toplumunun gelişiminin ve kapitalist topluma bir son vermek zorunda olan proletaryanın oluşumunun en güçlü ve en net açıklamalarından biridir; Marx'ın bir yıl öncesinde yayımladığı *Misère de la philosophie*'de {*Felsefenin Sefaleti*'nde} olduğu gibi burada da, sınıf mücadelesi teorisinin ilk kez net bir şekilde formüle edilmesiyle karşılaşıyoruz." *–Almanca ed.*

Engels, Şubat Devriminden sonra, Marx'ın 1848'de Köln'de kurduğu ve Mayıs 1849'da bir Prusya hükümet darbesiyle kapatılmış olan *Neue Rheinische Zeitung*'un yazı kurulu üyelerinden biri oldu. Yine Engels, Eberfeld ayaklanmasına katıldıktan sonra, Prusya'ya karşı yürütülen Baden seferinde (Haziran ve Temmuz 1849), o dönemde bir gönüllüler taburunun albayı olan Willich'in emir subayı olarak yer aldı.

Londra'da, 1850 yılında, Marx'ın çıkardığı ve Hamburg'da basılan *Neue Rheinische Zeitung. Politisch-ökonomische Revue*'nün çalışanlarından biriydi. Engels, 19 yıl sonra Leipzig'de broşür olarak çıkarılan ve üç baskısı yapılan *Alman Köylü Savaşı*[8] adlı eserini ilk olarak bu dergide yayımlamıştı.

Almanya'da sosyalist hareketin yeniden ortaya çıkmasının ardından, Engels, *Der Volksstaat*'ta ve *Vorwärts*'te yayımlanan makalelerin en önemlilerini kaleme aldı; bunların, aralarında *Rusya'da Toplumsal İlişkiler*,[9] *Alman İmparatorluk Meclisinde Prusya Schnaps'ı*,[10] *Konut Sorunu*,[11] *Bakuninciler İş Başında*[12] vb.'nin de bulunduğu çoğu broşür olarak yeniden basıldı.

Engels, 1870 yılında Manchester'dan Londra'ya taşınmasının ardından, Enternasyonal Genel Konseyi üyesi oldu ve İspanya, Portekiz ve İtalya'yla haberleşmeyi sağlamakla görevlendirildi.

Alaycı bir şekilde *Bay Eugen Dühring'in Bilimi Altüst Edişi* başlığını attığı (ve Bay Eugen Dühring'in genel olarak bilim ve özellikle de sosyalizm hakkındaki sözde yeni teorilerine cevap olarak kaleme aldığı) son yazı dizisini *Vorwärts*'e gönderdi. Bu

8 *Der deutsche Bauernkrieg*, MEW, Band 18, s. 209-287 {Friedrich Engels, *Alman Köylü Savaşı*, çev: Okay Gönensin, Yordam Kitap, İstanbul, Ağustos 2018}. –*Almanca ed.*

9 *Soziales aus Rußland*, MEW, Band 18, s. 556-567. –*Almanca ed.*

10 *Preußischer Schnaps im deutschen Reichstag*, MEW, Band 19, s. 327-413. –*Almanca ed.*

11 *Zur Wohnungsfrage*, MEW, Band 18, s. 209-287. –*Almanca ed.*

12 *Die Bakunisten an der Arbeit*, MEW, Band 18, s. 476-493. –*Almanca ed.*

dizi tek bir ciltte bir araya getirildi ve Alman sosyalistleri arasında büyük bir başarı kazandı. Elinizdeki broşürde, bu kitabın teorik bölümünün, bir *bilimsel sosyalizme giriş* metni oluşturdukları söylenebilecek olan en çarpıcı pasajlarını bir araya getiriyoruz.

[1882 Tarihli Almanca] Birinci Baskıya Önsöz

Aşağıdaki eser *Bay E. Dühring'in Bilimi Altüst Edişi* (Leipzig, 1878) adlı kitabımın üç bölümünden oluşuyor. Bunları Fransızcaya çevrilmek üzere dostum Paul Lafargue için bir araya getirmiş ve bazı ek açıklamalarla zenginleştirmiştim. Gözden geçirdiğim Fransızca çeviri önce *La Revue socialiste*'te ve ardından bağımsız olarak şu başlık altında yayımlandı: *Socialisme utopique et socialisme scientifique* {*Ütopyacı Sosyalizm ve Bilimsel Sosyalizm*} (Paris, 1880). Fransızca çeviriye dayalı olarak geçenlerde Cenevre'de yayımlanan Lehçe baskı şu başlığı taşıyor: *Socyjalizm utopijny a naukowy* (Imprimerie de l'Aurore, Genève, 1882).

Lafargue'ın çevirisinin Fransızca konuşulan ülkelerde ve özellikle de Fransa'da kazandığı şaşırtıcı başarı, bu üç bölümün ayrı bir Almanca baskısının da yararlı olup olmayacağı üzerine düşünmemi zorunlu kılmıştı. Aynı dönemde, Zürih'te yayımlanan *Der Sozialdemokrat*'ın yazı kurulu, Alman Sosyal Demokrat Partisi içinde yeni propaganda broşürlerinin çıkarılması talebinin yaygın bir şekilde dile getirildiği bilgisini benimle paylaştı ve söz konusu üç bölümün bu amaç doğrultusunda kullanılmasını isteyip istemeyeceğimi sordu. Pek doğal olarak bunu kabul ettim ve çalışmamı kullanmalarına izin verdim.

Ama başlangıçta, doğrudan doğruya halk arasındaki propaganda çalışmalarında kullanılmak üzere yazılmamıştı. Her şeyden önce katıksız bir bilimsel çalışma olan eser, bu amaca uygun

hâle nasıl getirilebilirdi? Biçimde ve içerikte hangi değişiklikleri yapmak gerekiyordu?

Biçim söz konusu olduğunda, sadece çok sayıdaki yabancı sözcükler tereddüt uyandırabilirdi. Ama Lassalle bile konuşmalarında ve propaganda yazılarında yabancı sözcük kullanımı konusunda hiçbir şekilde tutumlu değildi ve bildiğim kadarıyla bundan şikâyetçi olunmadı. O zamandan beri işçilerimiz gazeteleri çok daha fazla ve çok daha düzenli bir şekilde okudu ve bu nedenle yabancı sözcüklere aynı derecede alıştılar. Tüm gereksiz yabancı sözcükleri çıkarmakla yetindim. Bunun mümkün olmadığı yerlerde sözde açıklayıcı çeviriler eklemekten uzak durdum. Ne de olsa, çoğu genel kabul görmüş bilimsel-teknik ifadeler olan kaçınılmaz yabancı sözcükler, çevrilebilir olsalardı kaçınılmaz olmazlardı. Yani, çeviri anlamı bozar; açıklamak yerine kafa karıştırır. Sözlü bilgi aktarımı burada çok daha yararlı olur.

Buna karşılık içeriğin Alman işçilerine az zorluk çıkaracağını iddia edebileceğimi sanıyorum. Genel olarak, sadece üçüncü kısım zor; ama işçilerin yaşam koşullarını özetleyen bu kısmın zorluğu, "eğitimli" burjuvalarla karşılaştırıldıklarında, işçiler için çok daha az. Burada çok sayıda açıklayıcı ek yaparken gerçekten de işçilerden çok "eğitimli" okurları düşündüm; Eynern temsilcisi beyefendi, Gizli Konsey Üyesi Bay Heinrich von Sybel ve başka Treitschke'ler gibi, sosyalizm hakkındaki korkunç bilgisizliklerini ve bunun ürünü olan devasa yanlış anlamalarını basılı olarak hep yeniden ifşa etme dürtülerinin esareti altında bulunan kişileri kastediyorum. Don Kişot mızrağıyla yel değirmenlerine saldırdığında, bunu makamı ve rolü gereği yapar; ama Sanço Panza'nın böyle bir şey yapmasına izin veremeyiz.

Bu tür okurları, sosyalizmin gelişim tarihini ana hatlarıyla sunan bir metinde Kant-Laplace kozmogonisiyle, modern doğa bilimiyle ve Darwin'le, klasik Alman felsefesiyle ve Hegel'le karşılaşmak da şaşırtacaktır. Ama sonuçta bilimsel sosyalizm özün-

de bir Alman ürünüdür ve sadece, klasik felsefesi, bilinçli diyalektik geleneğini canlı bir şekilde korumuş olan ulusta ortaya çıkabilirdi: Almanya'da.[13] Materyalist tarih anlayışı ve onun özel olarak proletarya ile burjuvazi arasındaki modern sınıf mücadelesine uygulanması ancak diyalektik aracılığıyla mümkündü. Ve eğer Alman burjuvazisinin öğretmenleri büyük Alman filozoflarının ve taşıyıcılığını yaptıkları diyalektiğin anısını sıkıcı bir seçmeciliğin {*Eklektizismus*} bataklığında (gerçeklikteki diyalektiği korumak için modern doğa bilimini tanıklık yapmaya çağırmak zorunda kalmamıza yol açacak kadar) boğduysa, biz Alman sosyalistleri, sadece Saint-Simon'dan, Fourier'den ve Owen'dan değil, aynı zamanda Kant'tan, Fichte'den ve Hegel'den geldiğimiz için gurur duyuyoruz.

Londra, 21 Eylül 1882

Friedrich Engels

13 "Almanya'da", bir yazım hatasıydı. Şöyle olmalı: "Almanlar arasında". Çünkü, bilimsel sosyalizmin doğuşunda bir yandan Alman diyalektiği ne kadar vazgeçilmezdiyse, diğer yandan İngiltere'nin ve Fransa'nın gelişkin iktisadi ve siyasal ilişkileri de o kadar vazgeçilmezdi. Almanya'nın kırklı yılların başlarında bugünküne göre çok daha geri kalmış olan iktisadi ve siyasal gelişim aşaması, en fazla, sosyalist karikatürler üretebilmişti (*krş. Kommun. Manifest* {*Komünist Manifesto*}, III, 1., c. "Alman Sosyalizmi ya da 'Hakiki' Sosyalizm"). Gerçek bir sonuç, ancak, İngiltere'de ve Fransa'da üretilen iktisadi ve siyasal koşulların Alman diyalektik eleştirisine tabi tutulması yoluyla elde edilebildi. Dolayısıyla, bu açıdan bakıldığında, bilimsel sosyalizm, *sadece* bir Alman ürünü değil, aksine aynı ölçüde uluslararası bir üründür. –*[Bu dipnot Engels tarafından 1883 tarihli üçüncü Almanca baskıya eklendi.]*

Dördüncü Baskıya Önsöz (1891)

Bu eserin içeriğinin Alman işçilerimize az zorluk çıkaracağı yönündeki tahminim doğrulandı. Her durumda, ilk baskının çıktığı Mart 1883'ten bu yana, toplamda 10.000 nüshalık üç baskı piyasaya sürüldü ve bu da yürürlükten kalkmış olan Sosyalistler Yasası'nın[14] egemenliği altında gerçekleşti; böylece, modern proletarya hareketi gibi bir hareket karşısında polis yasaklarının ne kadar etkisiz kaldığının yeni bir örneğiyle de karşılaşmış olduk.

İlk baskıdan bu yana yabancı dillerde farklı çeviriler de yayımlandı; Pasquale Martignetti'nin bir İtalyanca çevirisi: *Il Socialismo Utopico e il Socialismo scientifico*, Benevento, 1883; bir Rusça çeviri: *Razvitie naucznago socializma*, Genf, 1884; bir Danca çeviri: *Socialismens Udvikling fra Utopi til Videnskab, Socialistisk Bibliotek* içinde, I. Bind, Kjöbenhavn, 1885; bir İspanyolca çeviri: *Socialismo utópico y Socialismo cientifico*, Madrid, 1886; ve bir Hollandaca çeviri: *De Ontwikkeling van het Socialisme van Utopie tot Wetenschap*, Haag, 1886.

Bu son baskı çeşitli küçük değişikliklere uğradı; görece önemli eklemeler sadece iki yerde yapıldı: Birinci bölümde, Fourier ile Owen'la karşılaştırıldığında üzerinde çok kısa durulan

14 *Sozialistengesetz*: 21 Ekim 1878 tarihli, resmî adı *"Gesetz gegen die gemeingefährlichen Bestrebungen der Sozialdemokratie"* (Sosyal Demokrasinin Kamu Güvenliğini Tehdit Eden Çabalarına Karşı Yasa) olan ve 1890 yılında geçerlilik süresi uzatılmayarak yürürlükten kaldırılan yasa. *–çev.*

Saint-Simon hakkında ve üçüncü bölümün sonlarında, aradan geçen süre içinde önem kazanmış olan yeni üretim biçimi, yani "tröstler" hakkında.

Londra, 12 Mayıs 1891

Friedrich Engels

SOCIALISM

UTOPIAN AND SCIENTIFIC

BY

FREDERICK ENGELS

TRANSLATED BY EDWARD AVELING

D.Sc., Fellow of University College, London

WITH A SPECIAL INTRODUCTION BY THE AUTHOR

LONDON:
SWAN SONNENSCHEIN & CO.
NEW YORK: CHARLES SCRIBNER'S SONS
1892

1892 tarihli İngilizce baskının iç kapak sayfası

[1892 Tarihli İngilizce Baskı İçin]

Giriş[15]

Elinizdeki küçük kitap aslında daha büyük bir bütünün parçası. Berlin Üniversitesi *Privatdozent*'i[16] Dr. E. Dühring 1875 yılı civarında birdenbire ve hayli gürültülü bir şekilde sosyalizme geçiş yaptığını duyurmuş ve Alman halkına sadece kapsamlı bir sosyalist teori değil, aynı zamanda toplumun yeniden örgütlenmesi için eksiksiz bir pratik plan armağan etmişti. Pek doğal olarak seleflerine saldırmıştı; özellikle de, bütün öfkesini onun üzerine boca ederek, Marx'ı onurlandırmıştı.

O dönemde, Almanya'daki sosyalist partinin iki kesimi (Eisenach'lılar ile Lasalcılar) birleşmelerini daha yeni tamamlamış ve böylece, çok büyük bir kuvvet artışı sağlamanın ötesinde ve bundan daha önemlisi, bütün bu kuvveti ortak düşmana karşı kullanma yetisini elde etmişti. Almanya'daki sosyalist parti hızla bir güç hâline geliyordu. Ama onu bir güç hâline getirmenin ilk koşulu, yeni kazanılmış olan birliğin tehlikeye atılmamasıy-

15 Engels'in *Ütopyadan Bilime Sosyalizmin Gelişimi* adlı çalışmasının onun kaleme aldığı bu giriş yazısını da içeren İngilizce baskısı 1892 yılında Londra'da Edward Aveling'in çevirisiyle ve *Socialism: Utopian and Scientific* {*Sosyalizm: Ütopyacı ve Bilimsel*} başlığıyla yayımlandı. Engels, bu çalışmaya, 1882 yılında kaleme aldığı "*Die Mark*" başlıklı yazıyı da eklemişti.
Engels, giriş yazısını, önemli olması nedeniyle Haziran 1892'de Almancaya çevirdi. Bu çeviri *Die Neue Zeit*'ta, "*Über historischen Materialismus*" {"Tarihsel Materyalizm Üzerine"} başlığıyla yayımlandı (Nr. 1 und 2, 11. Jahrg., 1. Band, 1892-1893). Yazı kurulu, bir not düşerek belirttiği üzere, Alman okurların bildiği ya da onları ilgilendirmeyen açıklamalar içerdikleri gerekçesiyle ilk yedi paragrafı çıkarmıştı. Elinizdeki kitap için, ilk yedi paragrafın çevirisi yeniden gözden geçirildi ve *Die Neue Zeit*'ta yayımlanan kısım 1892 tarihli İngilizce baskıyla karşılaştırıldı. *–Almanca ed.*

16 İngilizce baskıda Almanca olarak "*Privatdozent*" {doçent} *–çev.*

dı. Dr. Dühring ise, açıkça, kendi etrafında, gelecekteki ayrı bir partinin çekirdeği olacak bir hizip oluşturma işine koyulmuştu. Böylece, bize yönelik meydan okumaya karşılık vermek ve istesek de istemesek de mücadeleye girişmek zorunda kalmıştık.

Ne var ki bu, çok zor olmasa bile, çok uzun süreceği belli olan bir işti. Bilindiği gibi, biz Almanlarda, köktenci derinlik de derinlikli köktencilik de diyebileceğiniz, korkutucu derecede ağır bir *Gründlichkeit*[17] var. Ne zaman birimiz yeni bir öğreti olarak gördüğü bir şey ortaya koysa, önce onu her şeyi kapsayan bir sisteme dönüştürmek zorunda. Hem mantığın ilk ilkelerinin hem de evrenin temel yasalarının, ezelden beri, sadece ve sadece, sonunda bu yeni keşfedilmiş, en parlak teoriye ulaştırma amacıyla var olduğunu kanıtlamak zorunda. Ve Dr. Dühring, bu açıdan bakıldığında, ulusal standarda tümüyle uygundu. Zihin, ahlak, doğa ve tarih felsefeleriyle tam anlamıyla eksiksiz bir "Felsefe Sistemi"; eksiksiz bir "Siyasal İktisat ve Sosyalizm" sistemi ve son olarak bir "Siyasal İktisadın Eleştirel Tarihi";[18] dışıyla da içiyle de ağır üç orta boy kalın cilt; genel olarak önceki tüm filozoflara ve iktisatçılara, özellikle de Marx'a karşı savaş alanına sürülmüş üç argüman kolordusu; gerçekten de, eksiksiz bir "bilimi altüst etme" girişimi; üstesinden gelmem gereken şey işte buydu. Zaman ve mekân kavramlarından çift metal sistemine,[19] maddenin ve hareketin ebediliğinden ahlaki düşüncelerin geçiciliğine; Darwin'in doğal seçiliminden gelecekteki bir toplumda gençliğin eğitimine, akla gelebilecek her konuyu ele almak

17 İngilizce baskıda Almanca olarak "*Gründlichkeit*" {esaslılık, tamlık, kesinlik vb.}. *–çev.*

18 E. Dühring'in kitapları kastediliyor: *Cursus der Philosophie als streng wissenschaftlicher Weltanschauung und Lebensgestaltung; Cursus der National- und Socialökonomie einschliesslich der Hauptpunkte der Finanzpolitik; Kritische Geschichte der Nationalökonomie und der Socialismus. –İngilizce ed.*

19 *Bimetallismus*: İki ayrı metalin (genellikle altın ile gümüşün) dolaşımda bulunmasına dayalı para sistemi. *–çev.*

zorundaydım. Yine de, hasmımın sistemli kapsamlılığı, bana, Marx'la birlikte bu çok çeşitli konular hakkında savunduğumuz görüşleri ona karşı ve geçmişte olduğundan daha bağlantılı bir biçimde geliştirme fırsatını verdi. Bunun dışında tatsız olan bu görevi üstlenmemin temel nedeni de buydu.

Yanıtım önce Leipzig'de çıkan ve sosyalist partinin merkezî yayın organı olan *Vorwärts*'te bir makaleler dizisi şeklinde ve daha sonra da kitap olarak yayımlandı: *Bay Eugen Dühring'in Bilimi Altüst Edişi*. 1886 yılında Zürih'te kitabın ikinci bir baskısı yapıldı.

Şu anda Fransız Temsilciler Meclisinde Lille temsilcisi olan dostum Paul Lafargue'ın ricası üzerine bu kitabın üç bölümünü broşür şeklinde düzenledim ve o da bunu çevirerek 1880 yılında *Socialisme utopique et socialisme scientifique* başlığıyla yayımladı. Bu Fransızca metinden hareketle bir Lehçe ve bir İspanyolca baskı hazırlandı. 1883 yılında Alman dostlarımız broşürü özgün dilinde bastı. O zamandan beri, Almanca metne dayalı olarak İtalyanca, Rusça, Danca, Hollandaca ve Rumence çeviriler yayımlandı. Dolayısıyla, bu küçük eser, elinizdeki İngilizce baskıyla birlikte on dilde dağıtılmış durumda. Bu kadar çok kez çevrilmiş başka bir sosyalist eserin varlığından haberdar değilim (bunlar arasında 1848 tarihli *Komünist Manifesto*'muz ya da Marx'ın *Kapital*'i de var). Almanya'da toplamda yaklaşık 20.000 nüsha eden dört baskısı yapıldı.

"*Die Mark*"[20] başlıklı ek, toprak mülkiyetinin Almanya'daki tarihi ve gelişimi hakkındaki bazı temel bilgileri Alman sosyalist partisi içinde yayına niyetiyle kaleme alınmıştı. Partinin etkisinin neredeyse kentlerdeki tüm işçilere ulaşmaya başladığı ve gündemde kır emekçileri ile köylüleri kazanmanın bulunduğu bir dönemde bunu yapmak çok daha gerekli görünmüş-

20 *Bkz.* MEW, Band 19, s. 315-330. *–Almanca ed.*
Elinizdeki kitapta bu ek yer almıyor. *–çev.*

tü. İngiltere'de, tüm Cermen boylarında ortak olan ilk toprak mülkiyeti biçimleri ile bunların çöküşünün tarihi Almanya'da olduğundan çok daha az bilindiğinden, bu ek, çeviriye dâhil edildi. Özgün metni olduğu gibi bıraktım, yani geçenlerde Maksim Kovalevski tarafından ileri sürülen hipoteze değinmedim; bu hipoteze göre, ekilebilir ve çayırlık alanların mark[21] üyeleri arasında paylaşılması öncesinde bu alanlar çok sayıda kuşağı içeren büyük bir ataerkil aile topluluğu (Güney Slavlarının bugün hâlâ var olan Zadruga'sı örnek gösterilebilir) tarafından ortaklaşa ekilip biçiliyordu ve paylaşım daha sonra, topluluk ortak işletmecilik için fazla hantal hâle gelecek kadar büyüdüğünde gerçekleşmişti. Kovalevski muhtemelen tümüyle haklı, ama bu konu hâlâ *sub judice* {karara bağlanmamış durumda}.

Bu kitapta kullanılan iktisadi terimlerden yeni olanları, Marx'ın *Kapital*'inin İngilizce baskısında[22] kullanılanlarla uyuşuyor. "Meta üretimi" ile, nesnelerin sadece üreticilerin kullanması için değil, aynı zamanda mübadele amacıyla, yani kullanım değerleri olarak değil *metalar olarak* üretildiği iktisadi aşamayı kastediyoruz. Bu aşama, mübadele için üretimin ilk örneklerinin ortaya çıkışından günümüze kadar uzanır; eksiksiz gelişimine ancak kapitalist üretim altında, yani, üretim araçlarının sahibi olan kapitalistin, ücret karşılığında, kendi emek güçleri hariç her tür üretim aracından yoksun bırakılmış kişiler olan işçileri çalıştırdığı ve ürünlerinin satış fiyatının harcamalarını aşan kısmını cebine attığı koşullar altında ulaşır. Sınai üretimin Orta Çağ ve sonrasındaki tarihini üç döneme ayırıyoruz: 1. Zanaatçılık, küçük zanaat ustası ile az sayıda kalfa ve çırak: Her emekçi eksiksiz malı üretir. 2. Manifaktür: Büyük atölyelerden

21 *Mark*: Engels'in tanımına göre, Orta Çağ Almanya'sında, bir ana köy ile onun alt köylerinin sakinlerinden oluşan topluluk. *–çev.*

22 *Kapital*'in birinci cildinin Samuel Moore ile Edward Aveling tarafından çevrilen ve Engels'in gözden geçirdiği birinci İngilizce baskısı 1887 yılında Londra'da yayımlandı. *–Almanca ed.*

birinde gruplaşmış olan çok sayıda işçi eksiksiz malı işbölümü ilkesine göre üretir; her işçi sadece kısmi bir iş yapar ve böylece ürün ancak arka arkaya hepsinin elinden geçtikten sonra tamamlanır. 3. Modern sanayi: Ürün, güçle çalıştırılan makineler tarafından üretilir ve işçinin faaliyeti, mekanizmanın yaptıklarını gözlemekle ve düzeltmekle sınırlıdır.[23]

Bu kitapçığın içeriğinin Britanyalı okurların büyük bir bölümü tarafından tepkiyle karşılanacağını çok iyi biliyorum. Ama biz Kıtalılar, Britanyalı "saygınlar"ın, yani Britanyalı dar kafalıların[24] önyargılarını çok az olsun dikkate alsaydık, bugünkünden çok daha kötü bir durumda olurduk. Bu eser "tarihsel materyalizm" dediğimiz şeyi savunuyor ve materyalizm sözcüğü, Britanyalı okurların ezici bir çoğunluğu için, kulak tırmalayıcı bir gürültüdür. "Bilinemezcilik"e tahammül edilebilir, ama materyalizm hiçbir şekilde kabul edilemez. Oysa, bir bütün olarak modern materyalizmin ilk vatanı, on yedinci yüzyıldan itibaren, İngiltere'den başka bir yer değil.

"Materyalizm, Büyük Britanya'nın öz oğludur. Onun skolastik filozofu Duns Scotus, daha o dönemde, 'madde düşünemez mi' diye sormuştu.

Bu mucizeyi gerçekleştirmek için Tanrı'nın her şeye gücü yeterliğine sığınmış, yani teolojinin kendisine, materyalizmi öğütlemeyi dayatmıştı. Dahası, o bir adcıydı. Materyalizmin ilk ifadesi olan adcılık, İngiliz materyalistleri arasında temel bir unsurdur.

İngiliz materyalizmin asıl atası Bacon'dır. Ona göre doğa bilimi gerçek bilimdir ve duyulara dayalı fizik doğa biliminin en seçkin bölümüdür.[25] *Homoiomeri*'leri olan Anaksagoras'a ve

23 Giriş yazısının Engels tarafından çevrilmiş ve *Die Neue Zeit*'ta yayımlanmış olan kısmı bu paragraftan sonra başlıyor. *–Almanca ed.*

24 İngilizce baskıda "yani Britanyalı dar kafalıların" sözcükleri bulunmuyor. *–çev.*

25 İngilizce baskıda bu cümledeki "bilim" sözcüklerinin yerlerinde "felsefe" sözcükleri var. *–çev.*

atomları olan Demokritos'a sık sık otoriteleri olarak başvurur. Öğretisine göre duyular yanılmazdır ve her tür bilginin kaynağıdır. Bilim, deneyim bilimidir ve duyulara dayalı verilere, akılcı bir yöntemin uygulanmasıdır. Tümevarım, çözümleme, karşılaştırma, gözlem, deney, akılcı bir yöntemin başlıca koşullarıdır. Maddeye içkin olan nitelikler arasında birincisi ve en önde geleni, sadece mekanik ve matematiksel hareket olarak değil, bundan daha önemlisi maddenin itkisi, yaşam ruhu, gerilim kuvveti olarak, (Jakob Böhme'nin ifadesiyle) *qual*'i olarak[26] harekettir. Maddenin ilkel biçimleri, yaşayan, bireyselleştiren, ona içkin olan, özgül farklılıkları üreten özsel güçlerdir.[27]

Materyalizm, onun ilk yaratıcısı olan Bacon'da, henüz naif bir tarzda, çok yönlü bir gelişmenin tohumlarını içinde barındırır. Madde, şiirsel-duyumsal bir ihtişamla, bir bütün olarak insana gülümser. Buna karşılık, vecizelere dayalı öğreti henüz teolojik tutarsızlıklarla doludur.

Materyalizm, gelişiminin daha ileri aşamalarında tek yanlılaşır. Bacon'ın materyalizmini sistemleştiren kişi Hobbes'tur. Duyumsallık, çiçeğini yitirir ve geometricinin soyut duyumsallığına dönüşür.[28] Fiziksel hareket, mekanik ya da matematiksel harekete kurban edilir;[29] geometri, ana bilim ilan edilir. Materyalizm, insan düşmanı olur. İnsan düşmanı etsiz ruha, bu ruhun alanında üstünlük kurabilmek için, materyalizm, nefsini köreltmek ve çileci olmak zorundadır. Akli bir varlık olarak

26 "*Qual*", felsefi bir sözcük oyunudur. *Qual*'in sözcük anlamı işkence, herhangi bir eyleme sürükleyen acıdır; gizemci Böhme bu Almanca sözcüğe Latincedeki *qualitas*'tan {nitelik} bir şeyler de katar; onun *qual*'i, dış kaynaklı bir acıdan farklı olarak, şeyin (bu *qual*'e maruz kalan ilişkinin ya da kişinin) kendiliğinden gelişiminden kaynaklanan ve kendisi de gelişim üzerinde destekleyici etkide bulunan harekete geçirici ilkedir. *[Engels'in İngilizce metne dipnotu;* Die Neue Zeit*'ta yer almıyor.]*

27 Bu son cümle İngilizce baskıda yer almıyor. *–çev.*

28 İngilizce baskıda: "Duyulara dayalı bilgi, şiirsel çiçeğini yitirir, matematikçinin soyut deneyiminin bir parçası hâline gelir." *–çev.*

29 İngilizce baskıda cümlenin buradan önceki kısmı yer almıyor. *–çev.*

ortaya çıkar, ama aynı zamanda aklın aldırışsız tutarlılığını da geliştirir.[30]

Hobbes, Bacon'dan hareketle, şunu gösterir: Eğer insanın tüm bilgileri duyumsallık tarafından sağlanıyorsa, görüş, düşünce, tasavvur vb., duyusal biçiminden az ya da çok sıyrılmış olan cismani dünyanın hayaletlerinden başka bir şey değildir. Bilimin[31] yapabileceği tek şey, bu hayaletlere adlar vermektir. Bir ad, birden fazla hayalet için kullanılabilir. Hatta, adların adları da olabilir. Ne var ki, bir yandan tüm düşüncelerin kökenlerinin duyu dünyasında bulunduğunu, diğer yandan da bir sözcüğün bir sözcükten fazlası olduğunu, tasavvur edilen[32] ve her zaman tek başlarına bulunan varlıkların dışında genel varlıkların da bulunduğunu iddia etmek, bir çelişki olurdu. Cismani olmayan bir töz, tıpkı cismani olmayan bir cisim gibi bir çelişkidir.[33] Cisim, oluş ve töz, tek bir gerçek düşünceden başka bir şey değildir. *Düşünceyi, düşünen bir maddeden ayırmak mümkün değildir.*[34] Düşünen madde, bütün değişimlerin[35] öznesidir. Zihnimizin hiç durmadan toplama yapabilme yeteneği anlamına gelmediği sürece, sonsuz sözcüğü anlamsızdır. Sadece maddi şeyler algılanabilir, bilinebilir olduğundan, tanrının varlığı hakkında hiçbir şey bilinmez. Kesin olan tek şey kendi varlığımdır. Her insani tutku, sona eren ya da başlayan mekanik bir harekettir.[36] İyi dediklerimiz, dürtülerin hedefleridir. İnsan ile doğa aynı yasalara tabidir. Güç ile özgürlük özdeştir.

---

30 İngilizce baskıda: "Bu nedenle, duyusal bir varlıktan akli bir varlığa dönüşür; ama böylece, aynı zamanda, akla özgü ve sonuçlara aldırışsız olan bütün o tutarlılığı da geliştirir." *-çev.*

31 İngilizce baskıda "felsefenin". -çev:

32 İngilizce baskıda "tasavvur edilen" yerine "duyularımız aracılığıyla bildiğimiz". *-çev.*

33 İngilizce baskıda "çelişkidir" yerine "saçmalıktır". *-çev.*

34 Almanca baskıda bu cümle italik değil. *-çev.*

35 İngilizce baskıda "dünyada olup biten bütün değişimlerin". *-çev.*

36 İngilizce baskıda "bir başı ve bir sonu olan mekanik bir harekettir". *-çev.*

Hobbes, Bacon'ı sistemleştirmiş, ama bilgilerin ve düşüncelerin[37] duyu dünyasından kaynaklandığı yönündeki temel ilkesi için kanıt sunmamıştı.

İnsan kavrayışının kökeni hakkındaki denemesinde Bacon'ın ve Hobbes'un ilkesini kanıtlayan kişi Locke'tur.[38]

Hobbes nasıl Bacon'ın materyalizminin tanrıcı önyargılarını yıktıysa, Collins, Dodwell, Coward, Hartley, Priestley vb. de, Locke'un duyumculuğunun son teolojik bariyerini yıktı. Deizm,[39] en azından materyalistler için, dinden kurtulmanın rahat ve zahmetsiz bir yolundan başka bir şey değildir."[40]

Karl Marx, modern materyalizmin Britanya kökenli oluşu hakkında bunları söylemişti. Ve eğer Marx tarafından İngilizlerin atalarına yöneltilen övgüler günümüzde onları pek fazla hoşnut etmiyorsa, buna üzülmekten başka bir şey yapamayız. Yine de yadsı-

---

37 İngilizce baskıda "tüm insan bilgisinin". *–çev.*

38 J. Locke, *An Essay Concerning Human Understanding*, birinci baskısı 1690'da Londra'da yayımlandı. *–Almanca ed.*

39 *Deizm*: Dünyayı yaratan bir Tanrı'nın varlığını kabul eden, ama onun dünyadaki gelişmeler üzerinde herhangi bir etkisinin bulunduğunu reddeden din felsefesi öğretisi.
Hem Engels tarafından Almancaya çevrilerek *Die Neue Zeit*'ta yayımlanan giriş metninde hem de İngilizce giriş metninde "deizm" sözcüğünün yerinde "teizm" {tanrıcılık} sözcüğü yer alıyor. Marx ile Engels'in 1845'te yayımlanan ve Engels'in giriş metnindeki alıntısının kaynağı olan *Die heilige Faimile oder Kritik der kritischen Kritik. Gegen Bruno Bauer und Konsorten {Kutsal Aile ya da Eleştirel Eleştirinin Eleştirisi. Bruno Bauer ile Arkadaşlarına Karşı}* adlı eserlerinde de, Bauer'e ait pasajın Marx ve Engels tarafından yapılan yeniden aktarımında "teizm" deniyor; buna karşılık, (Bauer'in makalesini yayımlamış olan) *Allgemeinen Literatur-Zeitung*'da, ilgili yerde "deizm" sözcüğü yer alıyor. Açıkça anlaşıldığı üzere, *Kutsal Aile*'nin 1845 tarihli baskısında bir basım hatası yapılmış. Teizmin, orada belirtildiği gibi "dinden kurtulmanın rahat ve zahmetsiz bir yolu" *olmadığı*, aksine dinsel düşünceye dayandığı, onu koruduğu ve teşvik ettiği gerçeği, açıkça bir basım hatasının söz konusu olduğunu gösteriyor. Teizm, kişisel bir Tanrı'nın varlığını kabul etmekle kalmaz, deizmden farklı olarak, bu kişisel Tanrı'nın dünyanın yaratıcısı, koruyucusu ve yöneticisi olduğu görüşünü savunur. *–Almanca ed.*

40 K. Marx ve F. Engels, *Die heilige Familie {Kutsal Aile}*, Frankfurt a. M., 1845, s. 201-204. *F. E.* [*Bkz.* MEW, Band 2, s. 135-136.]

namayacak olan şey, Bacon, Hobbes ve Locke'un, Almanlar ve İngilizler tarafından karada ve denizde Fransızlara karşı kazanılmış olan tüm zaferlere rağmen ve İngiltere'deki ve Almanya'daki biz yabancıların sonuçlarını içselleştirmek için hâlâ çaba harcamakta olduğumuz yüzyıl sonu taçlandırıcısı Fransız Devriminden çok önce, on sekizinci yüzyılı ağırlıklı olarak bir Fransız yüzyılı kılmış olan parlak Fransız materyalistleri akımının babaları olduklarıdır.

Şunu yadsımak mümkün değil: Eğitimli bir yabancı yüzyılımızın ortalarında İngiltere'ye yerleştiğinde, onun en fazla dikkatini çeken şey, "saygın" İngiliz orta sınıfının (artık görmek zorunda kaldığı) dinsel bağnazlığı ve aptallığıydı. O zamanlar hepimiz materyalisttik ya da en azından çok ileri derecede özgür düşünceliydik; İngiltere'deki neredeyse tüm eğitimli insanların olmayacak her tür mucizeye inanmaları ve Buckland ile Mantell gibi yerbilimcilerin bile Musevi yaratılış öyküsünün mitleriyle ters düşmemek için bilimlerinin olgularını çarpıtmaları bize anlaşılmaz görünüyordu; dinsel konularda akıllarını kullanmaya cesaret eden insanlarla karşılaşmak için eğitimsizlere, o dönemdeki deyimle "yıkanmamış güruh"a, yani işçilere ve özellikle de Owen'cı sosyalistlere gitmek zorunda olmak anlaşılmazdı.

Ama arada geçen sürede İngiltere "uygarlaştı". 1851'deki sergi,[41] İngilizlerin adalara özgü içe kapalılığının ölüm çanını çaldı. Yeme-içme, âdetler ve düşünceler söz konusu olduğunda İngiltere adım adım o kadar uluslararasılaştı ki, Kıtaya özgü başka alışkanlıklar İngiltere'de nasıl genel bir kabul gördüyse belirli İngiliz âdetlerinin de kıtada aynı şekilde genel bir kabul görmesini giderek daha fazla diliyorum. Şu kadarı kesin: (1851'den önce yalnızca aristokratların bildiği) salata yağının yaygınlaşmasına, dinsel konulardaki kıtaya özgü kuşkuculuğun ölümcül bir yaygınlaşması eşlik etmişti; ve geldiğimiz noktada,

41 Mayıs-Ekim 1851'de Londra'da düzenlenen ilk uluslararası ticaret ve sanayi sergisi {*The Great Exhibition*}. –*Almanca ed.*

bilinemezcilik, henüz İngiliz devlet kilisesi kadar seçkin sayılmasa bile, saygınlık söz konusu olduğunda Baptist tarikatlarla neredeyse aynı düzeyde bulunuyor ve Selamet Ordusu'nu geride bıraktığı kesin. Ve bu koşullar altında, söz konusu "yeni çıkmış fikirler"in dış kaynaklı olmadığını, günlük olarak kullanılan başka pek çok maldan farklı olarak *Made in Germany*, yani Alman malı damgasını taşımadıklarını, aksine İngiliz kökenli olduklarını ve bunların Britanyalı yaratıcılarının, iki yüz yıl önce, günümüzdeki ardıllarına göre bir hayli ileriye gitmiş olduklarını öğrenmenin, inançsızlığın bu ilerlemesini içten bir şekilde üzüntüyle karşılayıp kınayanların pek çoğunu teselli edeceğini düşünmeden edemiyorum.

Gerçekten de, bilinemezcilik,[42] utangaç materyalizmden başka nedir? Bilinemezcinin doğa kavrayışı baştan aşağı maddecidir. Doğal dünyanın bütünü, yasaların hükmü altındadır ve her tür dışarıdan etkiyi mutlak olarak dışlar. Ama, diye ekler tedbiri elden bırakmayan bilinemezci, bildiğimiz dünyanın dışında herhangi bir yüce varlığın var olduğunu ya da var olmadığını kanıtlayabilecek durumda değiliz. Napoleon, büyük gökbilimcinin *Mécanique céleste*'inde[43] yaratıcının neden bir kez olsun anılmadığını sorduğunda Laplace'ın gururla "*Je n'avais pas besoin de cette hypothèse* {bu hipoteze gereksinim duymadım}" cevabını verdiği dönemde bu tutum anlamlı olabilirdi. Oysa günümüzde, gelişim içindeki evren hakkındaki kavrayışımız, bir yaratıcıya da bir yöneticiye de kesinlikle hiçbir alan bırakmıyor; var olan bütün dünyanın dışında kalan bir yüce varlıktan söz etmek, kendi içinde bir çelişki olur ve üstüne üstlük, bana öyle geliyor ki, dindar insanların duygularının gereksiz yere incitilmesi anlamına gelirdi.

---

42 İngilizce baskıda bunu izleyen sözcükler: "açıklayıcı bir Lancashire deyimini kullanacak olursak,". *–çev.*

43 Pierre-Simon Laplace'ın *Traité de mécanique céleste* adlı eseri kastediliyor. *–çev.*

Bilinemezcimiz, tüm bilgimizin, duyularımız aracılığıyla edindiğimiz verilere dayandığını da kabul eder. Ama, diye ekler, duyularımızın, bize, onlar aracılığıyla algılanan şeylerin doğru suretlerini verip vermediklerini nereden biliyoruz? Bizi bilgilendirmeye devam eder: Şeylerden ya da onların niteliklerinden söz ettiğinde, aslında, haklarında hiçbir şey bilemeyeceği bu şeyleri ve niteliklerini değil, bunların onun duyuları üzerinde yaratmış olduğu etkileri kastetmektedir. Kuşkusuz, bu akıl yürütme tarzını sadece kanıt gösterme yoluyla alt etmek görünüşte hiç kolay değildir. Ama insanlar kanıt göstermeden önce eylemde bulundu. *Im Anfang war die That* {başlangıçta eylem vardı}.[44] Ve insan eylemi, söz konusu zorluğu, insan bilgiçliği tarafından icat edilmesinden çok önce çözmüştü. *The proof of the pudding is in the eating.* {Pudingin kalitesi, onu yiyerek anlaşılır.} Söz konusu şeyleri, onlarda algıladığımız niteliklere uygun olarak kendimiz için kullanmaya başladığımız anda, duyusal algılarımızı, doğru olup olmadıkları hakkındaki şaşmaz bir sınava tabi tutmuş oluruz. Bu algılar yanlış idiyse, bu tür bir şeyin kullanılabilirliği hakkındaki yargımız da yanlış olmalı ve onu kullanma girişimimiz başarısızlığa uğramalıdır. Ama amacımıza ulaşırsak; şeyin, onun hakkındaki düşüncemizle uyuştuğunu, onu kullanma amacımıza hizmet ettiğini görürsek, şey ve onun nitelikleri hakkındaki algılarımızın, bu sınırlar içinde, dışımızdaki gerçeklikle uyuştuğunun somut kanıtını elde etmiş oluruz. Buna karşılık, bir hata yapmış olduğumuzu görürsek, bunun nedenini bulmamız da genellikle uzun sürmez; girişimimizin temelinde yatan algının ya eksikli ve yüzeysel olduğunu ya da diğer algıların sonuçlarıyla, mevcut durumun haklı çıkardığı bir şekilde ilişkilendirilmemiş olduğunu anlarız.[45] Duyularımızı doğru bir şekilde eğitip kullandığımız ve

44 Goethe, *Faust*, I. Teil, Studierzimmer {Çalışma Odası} (1). *–Almanca ed.*

45 İngilizce baskıda bunu izleyen sözcükler: "bu da, hatalı akıl yürütme dediğimiz şeydir." *–çev.*

eylemlerimizi doğru bir şekilde elde edilip değerlendirilen algıların belirlediği sınırların içinde tuttuğumuz sürece, eylemlerimizin sonuçları, algılarımızın, algılanan şeylerin nesnel doğasıyla uyuştuğunun kanıtını sunacaktır. Bugüne kadar bildiğimiz kadarıyla, tek bir kez bile, bilimsel olarak kontrol edilen duyusal algılarımızın, zihnimizde, dış dünya hakkında, doğaları gereği gerçeklikten sapan düşünceler ürettikleri ya da dış dünya ile onun hakkındaki duyusal algılarımız arasında doğuştan gelen bir uyumsuzluğun bulunduğu sonucuna ulaşmak zorunda kalmadık.

Ama o zaman Yeni Kantçı gelir ve şunu söyler: Evet, belki bir şeyin niteliklerini doğru bir şekilde algılayabiliriz; ama şeyin kendisini, herhangi bir duyusal ya da düşünsel süreçle kavrayamayız. Söz konusu kendinde şey, bilgimizin ötesindedir. Hegel uzun zaman önce buna şu cevabı vermişti: Bir şeyin bütün niteliklerini bilirseniz, şeyin kendisini de bilirsiniz; geriye kalan tek gerçek, sözü edilen şeyin bizim dışımızda var olduğudur; duyularınız size bu gerçeği öğrettiğinde, bu şeyin, Kant'ın o ünlü bilinemez *Ding an sich*'inin {kendinde şeyinin}[46] son kalıntısını da kavramış olursunuz. Bugün buna ekleyebileceğimiz tek şey şudur: Kant'ın döneminde, doğal şeyler hakkındaki bilgilerimiz, her birinin[47] arkasında ayrı bir gizemli kendinde şeyin bulunduğundan kuşkulanmamıza yetecek kadar bölük pörçüktü. Ne var ki, o zamandan beri, söz konusu kavranamaz şeyler, bilimin devasa ilerlemesi sayesinde birbiri ardına kavrandı, çözümlendi ve asıl önemlisi yeniden üretildi. Ve *yapabildiğimiz* şeyleri bilinemez sayamayacağımız kesin. Yüzyılımızın ilk yarısının kimyası için, organik maddeler bu tür gizemli şeylerdi. Şimdi, bunları, kimyasal elementleri kullanarak ve organik süreçlere başvurmadan oluşturmanın yollarını birbiri ardında öğreniyoruz. Modern kimyaya göre, kimyasal bileşimini öğrendiğimiz her cisim, ele-

46 "*Ding an sich*" sözcükleri İngilizce baskıda yer alıyor. *-çev.*

47 İngilizce baskıda "her biri hakkında bildiğimiz az sayıda şeyin". *-çev.*

mentleri kullanılarak oluşturulabilir. Albüminli cisimler denen en yüksek organik maddelerin bileşimini kesin olarak bilmenin henüz çok uzağındayız; ne var ki, yüzyıllar alacak olsa bile, bu bilgiyi elde etmemizi ve onun yardımıyla yapay albümin üretmemizi olanaksız kılacak hiçbir neden bulunmuyor. Ama bu noktaya ulaşırsak, aynı zamanda organik yaşamı da üretmiş oluruz, çünkü en alt biçimlerinden en üst biçimlerine kadar yaşam, albüminli cisimlerin normal var oluş tarzından başka bir şey değildir.

Ama bilinemezcimiz, bu biçimsel çekinceleri bir kez ortaya koyduktan sonra, tümüyle, özüne uygun, yani katı materyalist olarak konuşur ve davranır. Şunu söyleyebilir: *Bizim* bildiğimiz kadarıyla, madde ile hareket ya da bugün kullanılan deyimle enerji, ne yaratılabilir ne de yok edilebilir; ne var ki, elimizde, bu ikisinin bilinmeyen herhangi bir zamanda yaratılmış olmadıklarının kanıtı yok. Ama belirli bir durumda bu itirafı ona karşı kullanmaya kalkışırsanız, sizi hemen tersleyecek ve susturacaktır. Tinselciliğin mümkün olduğunu *in abstracto* {soyut olarak} kabul etse bile, *in concreto* {somut olarak} onun sözünü bile ettirmeyecektir. Size şunu söyleyecektir: Bildiğimiz ve bilebileceğimiz kadarıyla, evrenin bir yaratıcısı ya da yöneticisi yoktur; biz söz konusu olduğumuz sürece, madde ile enerji ne yaratılabilir ne de yok edilebilir; bizim için, düşünmek,[48] enerjinin bir biçimi, beynin bir işlevidir; bildiğimiz her şeyin sonucu, maddi dünyanın değişmez yasalar tarafından yönetildiğidir; vb. vb. Yani, *bilimsel* bir adam olduğu kadarıyla, herhangi bir şeyi *bildiği* kadarıyla, materyalisttir; kendi biliminin dışında, tanımadığı alanlarda, bilgisizliğini Yunancaya çevirir ve ona agnostisizm {bilinemezcilik} der.

Her durumda, şu kadarı açık görünüyor: Bir bilinemezci olsaydım bile, bu kitapçıkta ana hatları gösterilen tarih kavrayışını "tarihsel bilinemezcilik" olarak adlandıramazdım. Dindar insanlar bana güler, bilinemezcilerse, öfkeyle, onlarla alay etmek mi istedi-

48 İngilizce baskıda "zihin". *-çev.*

ğimi sorardı. Bu nedenle, dünya tarihinin akışı hakkındaki, her tür önemli tarihsel olayın nihai nedenini ve belirleyici hareket ettirici gücünü toplumun iktisadi gelişiminde, üretim ve mübadele tarzlarındaki değişimlerde, toplumun bunların ürünü olarak farklı sınıflara bölünmesinde ve bu sınıfların kendi aralarındaki mücadelelerde arayan kavrayışı adlandırmak için başka pek çok dilde olduğu gibi İngilizcede de "tarihsel materyalizm" ifadesini kullanmam durumunda, Almancada dar kafalılar denen[49] Britanyalı "saygınlar"ın da büyük bir dehşete kapılmayacağını umuyorum.

Belki de, tarihsel materyalizmin Britanyalı dar kafalının saygınlığı için bile yararlı olabileceğini gösterirsem, hoşgörüyle karşılanmam kolaylaşır. Kırk ya da elli yıl önce, İngiltere'ye yerleşen her eğitimli yabancının, şaşkınlık içinde, "saygın" İngiliz orta sınıfının dinsel bağnazlığı ve saplantısı olarak değerlendirmek zorunda kaldığı şeyle karşılaştığından söz etmiştim. Şimdi, o dönemin saygın İngiliz orta sınıfının, zeki yabancıların sandığı kadar aptal olmadığını göstereceğim. Bu sınıfın dinsel eğilimleri açıklanabilir.

Avrupa, Orta Çağ'dan çıktığında, kentlerin yükselmekte olan burjuvazisi onun devrimci unsuruydu. Orta Çağ'ın feodal yapısı içinde mücadele ederek kazanmış olduğu kabul görmüş konum, daha o sırada, bu sınıfın genişleme gücü için fazla dar kalmıştı. Burjuvazinin[50] özgürce[51] gelişimi, feodal sistemle bağdaşabilir olmaktan çıkmıştı; feodal sistem yıkılmak zorundaydı.

Ama feodal sistemin büyük uluslararası merkezi, Roma Katolik Kilisesi'ydi. Bu kilise, feodalleşmiş olan bütün bir Batı Avrupa'yı, tüm iç çatışmalara rağmen, hem bölücü Yunan dün-

49 İngilizce baskıda "Almancada dar kafalılar denen" sözcükleri bulunmuyor. *–çev.*

50 İngilizce baskıda "orta sınıfın, {yani} *burjuvazinin*". Engels, metni Almancaya çevirirken, İngilizce baskıdaki "orta sınıf" ve "burjuvazi" sözcüklerinin karşılığı olarak, hem "burjuvazi" hem de "yurttaşlık haklarına sahip kentliler katmanı" anlamına gelen "*Bürgertum*" sözcüğünü kullanıyor. *–çev.*

51 İngilizce baskıda bu sözcük bulunmuyor. *–çev.*

yasından[52] hem de Müslüman dünyadan farklı olarak, tek bir büyük siyasal sistem oluşturacak şekilde birleştirmişti. Feodal yapıyı ilahi kutsanmışlık halesiyle donatmıştı. Kendi hiyerarşisini feodal modele uygun olarak düzenlemişti ve son olarak, tüm feodal beyler arasında en büyükleriydi, çünkü Katolik dünyadaki toprakların en az üçte biri ona aitti. Her bir ülkede dünyevi feodalizme ve tek tek onun bileşenlerine saldırabilmek için, öncelikle, onun bu kutsanmış merkezî örgütünün yıkılması gerekiyordu.

Diğer yandan, burjuvazinin yükselişine, bilimin muazzam gelişimi eşlik etti. Astronomi, mekanik, fizik, anatomi, fizyoloji yeniden canlandırıldı. Burjuvazi, sınai üretiminin gelişebilmesi için, doğa cisimlerinin özelliklerini ve doğa güçlerinin işleyiş biçimlerini inceleyen bir bilime gereksinim duyuyordu. Ama o zamana kadar, bilim, inanç tarafından koyulan sınırları aşmasına izin verilmeyen alçakgönüllü kilise hizmetçisinden başka bir şey değildi; kısacası, bilimden başka her şeydi. Bilim, kiliseye isyan etti; burjuvazi, bilime gereksinim duyuyordu ve isyana katıldı.

Yukarıda, yükselme çabası içindeki burjuvaziyi mevcut kilise ile çatışmak zorunda bırakacak noktalardan sadece ikisine değinmiş oldum; ama bunlar, birincisi, Katolik Kilisesi'nin egemenliğine karşı yürütülen mücadeleye en fazla katılan sınıfın tam da bu burjuvazi olduğunu; ikincisi, o dönemde, feodalizme karşı yürütülen her tür mücadelenin dinsel bir örtüye bürünmek, öncelikle kiliseyi hedef almak zorunda olduğunu göstermeye yetecektir. Ama savaş çığlığı üniversiteler ve kentlerin tüccarları tarafından atılmış olsa bile, bu çığlık, kaçınılmaz olarak, hayatta kalabilmek için her yerde ruhani ve dünyevi feodal beyleriyle sert bir mücadele yürütmekte olan kır kitlelerinde, yani köylülerde güçlü bir yankı buldu.

52 Batıdaki Katolik Kilisesi ile doğudaki (Yunanların ağırlık sahibi olduğu) Ortodoks Kilisesi'nin ayrışmasına gönderme yapılıyor. *-çev.*

Avrupa burjuvazisinin feodalizme karşı yürüttüğü büyük[53] mücadelenin doruğunu üç büyük belirleyici muharebe oluşturdu.

Birincisi, Almanya'da Reform[54] diye andığımız şeydi. Luther'in kiliseye isyan çağrısı iki siyasal ayaklanmayla karşılık buldu: önce, alt kademelerdeki soyluların Franz von Sickingen yönetimindeki ayaklanması (1523), ardından 1525 tarihli büyük Köylü Ayaklanması.[55] İkisi de, asıl olarak, en fazla katılım gösteren taraf olan kent yurttaşlarının (nedenlerini burada inceleyemeyeceğimiz) kararsızlığı nedeniyle ezildi. Mücadele o andan itibaren yozlaşarak tek tek prensler ile imparatorluğun merkezî iktidarı[56] arasındaki bir kavgaya dönüştü ve Almanya'nın 200 yıllığına Avrupa'nın siyasal açıdan etkin uluslar grubunun dışında kalmasına yol açtı. Luther'in Reform hareketi, yeni bir din üretmeyi gerçekten de başardı; tam da mutlak monarşinin gereksinim duyduğu türden bir dindi bu. Kuzey Alman köylüleri, Lutherciliği benimser benimsemez, özgür insanlar olma özelliklerini yitirerek serflere dönüştü.

Ama Luther'in başarısızlığa uğradığı yerde Calvin kazandı. Calvin'in dogması, dönemin en cesur burjuvalarına uyuyordu. Onun yazgı öğretisi, ticari rekabet dünyasında bireyin başarısının ya da iflas etmesinin onun etkinliklerine ya da becerisine değil, ondan bağımsız olan koşullara bağlı olduğu gerçeğinin dinsel ifadesiydi. "Önemli olan, birinin ne istediği ya da ne yaptığı değil," yüksek ama bilinmeyen iktisadi güçlerin "merhametidir". Tüm eski ticaret yolları ile ticaret merkezlerinin yerlerini yenilerinin aldığı, Amerika'nın ve Hindistan'ın dünyaya açıldığı ve en kutsal iktisadi iman şartlarının (altının ve gümüşün de-

53 İngilizce baskıda "uzun". *–çev.*

54 İngilizce baskıda "Protestan Reformu". *–çev.*

55 Engels, Alman soylularının 1522-1523 yıllarındaki ayaklanmasının bir değerlendirmesini ve 1524-1525 Alman Köylü Savaşı'nın kapsamlı bir çözümlemesini *Alman Köylü Savaşı* adlı eserinde sunmuştu {*bkz.* Friedrich Engels, *Alman Köylü Savaşı*, çev: Okay Gönensin, Yordam Kitap, İstanbul, Ağustos 2018}. *–Almanca ed.*

56 İngilizce baskıda sadece "merkezî iktidar". *–çev.*

ğerlerinin) bile sarsılmaya ve parçalanmaya başladığı bir iktisadi altüst oluş döneminde bu söylenen şey çok daha doğruydu. Üstelik Calvin'in kilisesi tümüyle demokratik ve cumhuriyetçiydi; ama Tanrı'nın krallığı cumhuriyetçileştirildiğinde, bu dünyanın krallıkları, krallara, piskoposlara ve feodal beylere bağlı kalmaya devam edebilir miydi? Alman Lutherciliği küçük[57] Alman prenslerinin ellerinde uysal bir alete dönüşürken, Kalvinizm Hollanda'da bir cumhuriyet, İngiltere'de ve özellikle de İskoçya'da ise güçlü cumhuriyetçi partiler kurdu.

Burjuvazinin ikinci büyük kalkışması, mücadele teorisini Kalvinizmde hazır buldu. Bu kalkışma İngiltere'de gerçekleşti. Onu kentlerdeki burjuvazi başlattı ve taşra ilçelerindeki orta köylüler (*yeomanry*) zafere ulaştırdı. Tuhaftır ki, üç büyük burjuva devriminin hepsinde, mücadele eden orduyu köylüler sağlar ve köylüler, tam da, kazanılan zaferin ardından bu zaferin iktisadi sonuçları tarafından yıkıma uğratılacağı kesin olan sınıftır. Cromwell'den yüz yıl sonra İngiltere'nin *yeomanry*'si neredeyse yok olmuştu. Her durumda, mücadelenin nihai sonuç alınana kadar yürütülmesi ve I. Charles'ın darağacına çıkması, ancak, bu *yeomanry*'nin ve kentlerdeki plebyen unsurun işe karışması sayesinde gerçekleşebildi.[58] Burjuvazinin sırf o dönemde olgunlaşmış olan zafer meyvelerini toplayabilmesi için bile, devrimin (tıpkı 1793'te Fransa'da ve 1848'de Almanya'da olduğu gibi) hedefin bir hayli ilerisine taşınması gerekmişti. Göründüğü kadarıyla, bu, gerçekten de burjuva toplumunun gelişme yasalarından biri.

Ve devrimci faaliyet fazlalığını, kaçınılmaz olarak, kendisi de hedefin çok ötesine geçen[59] gericilik izledi. Bir dizi dal-

57 İngilizce baskıda bu sözcük bulunmuyor. *–çev.*

58 İngilizce baskıda bu cümle şöyle: "Her durumda, bu *yeomanry* ve kentlerdeki *plebyen* unsur olmasaydı, burjuvazi, kendi başına, mücadeleyi hiçbir zaman nihai sonuç alınana kadar yürütmez ve I. Charles'ı hiçbir zaman darağacına çıkarmazdı." *–çev.*

59 İngilizce baskıda "hedefin çok ötesine geçen" yerine "kendisini korumasını sağlayacak olan noktanın ötesine geçen" deniyor. *–çev.*

galanmanın ardından sonunda yeni ağırlık merkezi elde edildi ve bu ağırlık merkezi izleyen dönemdeki gelişmenin başlangıç noktasını oluşturdu. İngiliz tarihinin, dar kafalılar[60] tarafından "Büyük İsyan" diye adlandırılan büyük dönemi ve onu izleyen mücadeleler, liberal tarihçilerin "Şanlı Devrim" diye andığı 1869 tarihli[61] görece küçücük olayla[62] son bulur.

Yeni başlangıç noktası, yükselmekte olan burjuvazi ile eskiden feodal olan büyük toprak sahipleri arasındaki bir uzlaşmaydı. Bu sonuncular, bugün olduğu gibi o dönemde de aristokrasi diye adlandırılmalarına karşın, ulusun ilk burjuvaları olma yoluna çoktan girmişti; Louis-Philippe Fransa'da bu noktaya çok daha ileri bir tarihte ulaşacaktı. İngiltere'nin şansına, eski feodal baronlar Güller Savaşı[63] sırasında birbirlerini öldürmüştü. Bunlarının ardılları, çoğunun aynı eski ailelerin çocukları olmasına karşın, o kadar uzak yan kollardan gelmişti ki, tümüyle yeni bir katman oluşturdular; alışkanlıkları ve eğilimleri, feodal nitelikli olmaktan çok, fazlasıyla burjuva nitelikliydi; paranın değerini eksiksiz olarak biliyorlardı ve hemen, yüzlerce küçük kiracı çiftçinin yerine koyunları koyarak toprak rantlarını artırmaya koyuldular. VIII. Henry, kilise topraklarını saçıp savurarak yığınlar hâlinde yeni burjuva toprak sahipleri yarattı; tam ya da yarım türedilere vermek üzere büyük gayrimenkullere el koyma uygulaması on yedinci yüzyılın sonuna kadar kesintisiz bir şekilde sürdürüldü ve aynı sonucu doğurdu. Bu nedenle, İngiliz "aristokrasi"si,

60 İngilizce baskıda "dar kafalılar" yerine "saygınlar" deniyor. –*çev.*

61 İngilizce baskıda "1869 tarihli" sözcükleri bulunmuyor. –*çev.*

62 İngiltere'de kralın devrilmesini sağlayan 1868 tarihli "Şanlı Devrim"in ardından 1869 yılında parlamenter düzeni getiren Haklar Yasası (*Bill of Rights*) kabul edilmişti. –*çev.*

63 1455 ile 1485 yılları arasında, simgesi kırmızı gül olan Lancester hanedanı ile simgesi beyaz gül olan York hanedanı ve bunların taraftarları arasında, İngiltere tahtının denetimi için yürütülen savaşlar. Eski feodal ailelerin neredeyse tümüyle ortadan kalkmasına yol açan bu savaşlar Tudors hanedanının başa geçmesine ve mutlak bir monarşinin kurulmasına yol açmıştı. –*çev.*

VII. Henry'den beri, sınai üretimin gelişmesine karşı çıkmak bir yana, tam tersine bundan yararlanmaya çalışmıştı. Aynı şekilde, her zaman, büyük toprak sahiplerinin bir bölümü, iktisadi ya da siyasal nedenlerle, mali ve sınai burjuvazinin önderleriyle işbirliği yapma isteklisi olmuştu. Dolayısıyla 1689'daki uzlaşmaya kolayca varılmıştı. Siyasal *spolia optima* {en iyi ganimetler} (makamlar, arpalıklar, yüksek maaşlar),[64] mali, imalatçı ve ticaretle uğraşan orta sınıfın iktisadi çıkarlarını yeterince dikkate almaları koşuluyla, büyük toprak sahibi soylu ailelerine bırakılıyordu. Ve bu iktisadi çıkarlar daha o dönemde yeterince güçlüydü; sonuçta, ulusun genel siyasetini belirliyorlardı. Tek tek bazı sorunlar dalaşma konusu olabilse de, aristokratik oligarşi, kendi iktisadi gönencinin sanayi ve ticaret burjuvazisinin iktisadi gönenciyle kopmaz bağlara sahip olduğunu fazlasıyla iyi biliyordu.

Burjuvazi, o dönemden itibaren, İngiltere'nin egemen sınıflarının alçakgönüllü ama kabul görmüş bir bileşeniydi. Tüm diğer sınıflarla paylaştığı çıkarı, halkın[65] büyük çalışanlar kitlesinin baskı altında tutulmasındaydı. Tüccar ya da fabrikatörün kendisi, çalışanları, işçileri, hizmetçileri karşısında efendi (ya da kısa bir süre öncesine kadar İngiltere'de kullanılan deyimle "doğal üst") konumundaydı. Kendisi için mümkün olduğunca çok iş ve mümkün olduğunca iyi işler yapmalarını sağlamak zorundaydı; bu amaç doğrultusunda, uygun itaat eğitimini onlara vermesi gerekiyordu. Kendisi dindardı; dini, altında kralla ve lordlarla mücadele ettiği bayrağı ona vermişti; çok geçmeden, doğal astlarının zihinlerini biçimlendirmesi ve Tanrı'nın hikmetinden sual olunmaz takdiriyle tepelerine yerleştirdiği efendilerinin emirlerine uymalarını sağlaması için bu dinin ona sunduğu araçları da keşfetti. Kısacası, İngiliz burjuvası

64 İngilizce baskıda "makamlar, arpalıklar, yüksek maaşlar" yerine "para ve makam" deniyor. *-çev.*

65 İngilizce baskıda "ulusun". *-çev.*

artık "alt katmanlar"ın, büyük üretici halk[66] kitlesinin baskı altında tutulmasında pay sahibiydi ve bunun için kullanılan araçlardan biri de dinin etkisiydi.

Ama burjuvazinin dinsel eğilimlerini güçlendiren bir başka neden daha vardı: İngiltere'de materyalizmin ortaya çıkışı. Bu yeni dinsiz[67] öğreti, dindar orta katmanı dehşete düşürmenin ötesinde, kendisini, burjuvaziyi de içeren büyük eğitimsiz kitle için yeterli olduğu iddia edilen dinin aksine, sadece bilginlere ve dünyanın eğitimli insanlarına uyacak bir felsefe olarak duyurdu. Hobbes'la birlikte, kralın her şeye gücü yeterliğinin savunucusu olarak sahneye çıktı ve mutlak monarşiye, *puer robustus sed malitiosus*'u {zinde ama kötücül bir adamı},[68] yani halkı baskı altında tutma çağrısı yaptı. Ve materyalizmin deizme özgü yeni biçimi, Hobbes'un Bolingbroke, Shaftesbury vb. ardıllarında da, aristokratik, içrek bir öğreti olarak kaldı ve bu nedenle, sadece dinsel sapkınlığı yüzünden değil, aynı zamanda burjuvazi karşıtı siyasal bağlantıları yüzünden, burjuvazinin nefretini uyandırdı. Bununla uyumlu olarak, Stuart hanedanına karşı yürütülen mücadelenin bayrağını ve askerlerini sağlamış olan Protestan tarikatlar, aristokrasinin materyalizmine ve deizmine karşı da, ilerici orta sınıfın temel savaş güçlerini sağladı ve bugün bile "Büyük Liberal Parti"nin omurgasını oluşturuyorlar.

Bu arada materyalizm, İngiltere'den, Dekartçılıktan {*Cartesianismus*} türemiş olan ikinci bir materyalist felsefe okulunu bulduğu ve onunla kaynaştığı Fransa'ya geçti. Fransa'da da başlangıçta tümüyle aristokratik bir doktrin olarak kaldı. Ama devrimci niteliği kısa bir süre içinde gün ışığına çıktı.

66 İngilizce baskıda "ulus". *–çev.*

67 İngilizce baskıda "dinsiz" sözcüğü bulunmuyor. *–çev.*

68 Hobbes'un *De Cive* adlı kitabının önsözünde kullandığı ifade; 1642'de Paris'te yazılan kitap başlangıçta elyazması şeklinde dağıtılmış ve 1647'de Amsterdam'da basılmıştı. *–Almanca ed.*

Fransız materyalistleri eleştirilerinin kapsamını dinsel konularla sınırlı tutmadı; dönemlerinin tüm bilimsel geleneklerini, tüm siyasal kurumlarını eleştirdiler; teorilerinin[69] uygulama açısından evrensel olduğunu kanıtlamak için en kısa yoldan gittiler: Adıyla anıldıkları dev eser *Encyclopédie*'de onu cesurca tüm bilgi konularına uyguladılar. Böylece, materyalizm, şu ya da bu biçimiyle (ilan edilmiş materyalizm ya da deizm olarak), Fransa'nın tüm eğitimli gençliğinin dünya görüşü hâline geldi; öyle ki, İngiliz kralcıları tarafından dünyaya getirilen öğreti, Büyük Devrim sırasında, Fransız cumhuriyetçilerine ve teröristlerine[70] teorik bayraklarını verdi ve İnsan Hakları Bildirisi'nin[71] metnini sağladı.

Büyük Fransız Devrimi, burjuvazinin üçüncü kalkışması, ama dinsel giysiden tümüyle sıyrılmış ve açıkça siyasal zeminde gerçekleştirilmiş olan ilk kalkışmaydı. Aynı zamanda, gerçekten de, savaşçılardan birinin, yani aristokrasinin yok edilmesine ve diğerinin, yani burjuvazinin eksiksiz zaferine kadar sürdürülmüş olan ilk kalkışmaydı. İngiltere'de, hem hukuki teamüllerdeki süreklilik hem de feodal yasa biçimlerinin saygılı bir şekilde korunması, devrim öncesinin kurumları ile devrim sonrasının kurumları arasındaki kesintisiz sürekliliğin ve büyük toprak sahipleri ile kapitalistler arasındaki uzlaşmanın ifadesi olmuştu. Fransa'da, devrim, geçmişin geleneklerinden tam bir kopuş gerçekleştirdi, feodalizmin son izlerini ortadan kaldırdı ve *Code civil*'de,[72] (Marx'ın "meta üretimi" diye adlandırdığı iktisadi gelişme aşamasından kaynaklanan hukuki ilişkilerin neredeyse

69 İngilizce baskıda "doktrinlerinin". *–çev.*

70 1789 Fransız Devrimi sonrasında, "Terör Dönemi" diye anılan 1793-1794 yıllarında iktidarda olan Jakobenler kastediliyor. *–çev.*

71 1789 Fransız Devriminin ardından aynı yıl Kurucu Meclis tarafından benimsenen İnsan ve Yurttaş Hakları Bildirisi (*Déclaration des droits de l'homme et du citoyen*). *–çev.*

72 Fransa'da 1804 yılında yürürlüğe sokulan ve Napoleon Yasası diye de anılan Yurttaşlar Yasası. *–çev.*

eksiksiz ifadesi olan) eski Roma hukukunu kusursuz bir şekilde modern kapitalist ilişkilere uyarladı; öylesine kusursuzdu ki, bu devrimci Fransız yasası, bugün bile, tüm diğer ülkelerde (İngiltere hariç değil), mülkiyet hakkı reformları yapılırken örnek alınıyor. Ama bir şeyi unutmamalıyız. İngiliz hukuku, kapitalist toplumun iktisadi ilişkilerini, İngilizce söyleyiş İngilizce yazıma ne kadar karşılık geliyorsa (*vous écrivez Londres et vous prononcez Constantinople* {Londra yazıp Konstantinopolis diye okuyorsunuz} demişti bir Fransız) ifade ettiği şeye ancak o kadar karşılık gelen barbarlara özgü bir feodal dille ifade etmeyi sürdürüyor olsa bile, aynı İngiliz hukuku, kişisel özgürlüğün, yerel özyönetimin ve mahkemeler dışındaki her tür müdahaleden bağımsızlığın, kısacası kıtada mutlak monarşi koşulları altında yitirilmiş ve şu ana dek hiçbir yerde eksiksiz olarak yeniden kazanılmamış olan eski Alman özgürlüklerinin en iyi kısmını saf bir şekilde korumuş ve Amerika ile sömürgelere taşımış olan biricik hukuktur.

Britanyalı burjuvamıza geri dönelim. Fransız Devrimi, ona, kıtadaki monarşilerin yardımıyla Fransız deniz ticaretini yıkıma uğratması, Fransız sömürgelerini ilhak etmesi ve Fransızların denizcilik rekabetindeki son iddialarını ezmesi için olağanüstü bir fırsat sunmuştu. Bu devrimle savaşmasının nedenlerinden biri buydu. İkinci bir neden, devrimin yöntemlerinin tüylerini diken diken etmesiydi. Devrimin sadece "tiksindirici" terörizmi değil, burjuva egemenliğini en uç noktaya kadar taşımaya kalkışması bile bu kapsama giriyordu. Ona (pek işe yaramasalar bile) görgü kuralları öğreten ve onun için modalar icat eden, yurt içinde düzeni koruyan orduya ve yeni sömürge toprakları ve yeni pazarlar fetheden donanmaya subay sağlayan aristokrasisi olmasaydı, Britanyalı burjuva ne yapardı? – Kuşkusuz, çıkarları bu uzlaşmayla pek uyuşmayan ilerici bir burjuva azınlığı da vardı; ağırlıklı olarak daha az varlıklı orta

sınıftan oluşan bu azınlık Devrime sempati duyuyordu,[73] ama parlamentoda etkisizdi.

Dolayısıyla, materyalizm Fransız Devriminin amentüsüne dönüştükçe, içinde tanrı korkusu bulunan İngiliz burjuvası dinine daha sıkı bir şekilde sarıldı. Paris'teki terör dönemi, halkın dinden yoksun kalmasının neyle sonuçlanacağını göstermemiş miydi? Materyalizm Fransa'dan komşu ülkelere yayıldıkça ve başta Alman felsefesi olmak üzere benzer teorik[74] akımlar tarafından güçlendirildikçe, kıta üzerinde materyalizm ve genel olarak özgür düşünce fiilen eğitimli bir insanın zorunlu niteliği hâline geldikçe, İngiliz orta sınıfı çok çeşitli dinsel amentülerine daha bir inatla sarıldı. Bu amentüler birbirlerinden ne kadar farklı olurlarsa olsunlar, hepsi kararlı bir şekilde dinsel amentüler, Hıristiyan amentüleriydi.

Devrim Fransa'da burjuvazinin siyasal zafer kazanmasını sağlarken, İngiltere'de Watt, Arkwright, Cartwright ve başkaları, iktisadi gücün ağırlık merkezini tümüyle kaydıran bir sanayi devrimini başlattı. Burjuvazinin zenginliği toprak aristokrasinin zenginliğinden çok daha hızlı bir şekilde artmaya başladı. Burjuvazinin kendi içinde, mali aristokrasi, bankerler vb., imalatçılar tarafından giderek arka plana itildi. 1689 tarihli uzlaşma, burjuvazi yararına adım adım değişmesinden sonra bile, tarafların göreli konumlarına karşılık gelmekten uzaklaştı. Bu tarafların karakteri de değişmişti; 1830'un burjuvazisi, önceki yüzyılın burjuvazisinden çok farklıydı. Hâlâ aristokraside kalan ve yeni sanayi burjuvazisinin hak iddialarına karşı kullanılan siyasal iktidar, yeni iktisadi çıkarlarla bağdaşmamaya başladı. Aristokrasiye

73 Londra Haberleşme Derneği ile diğer İngiliz kentlerindeki haberleşme derneklerinin üyeleri kastediliyor. Bu derneklerin taraftarları genel oy hakkının ve başka demokratik reformların hayata geçirilmesini talep ediyordu (derneklerin örgütleyicileri ve üyeleri arasında küçük burjuvazinin temsilcilerinin yanında işçi sınıfından insanlar da vardı). Britanya yetkilileri haberleşme derneklerini baskı altında tutuyordu. *–İngilizce ed.*

74 İngilizce baskıda "doktrinsel". *–çev.*

karşı yeniden mücadeleye girişmek zorunlu hâle gelmişti; bu da ancak yeni iktisadi gücün zaferiyle sonlanabilirdi. 1830 Fransız Devriminin itkisiyle, önce, tüm dirence rağmen Reform Yasası yürürlüğe sokuldu.[75] Bu yasa burjuvaziye parlamentoda kabul görmüş ve güçlü bir konum sağladı. Bunu Tahıl Yasalarının yürürlükten kaldırılması izledi; bu adım, burjuvazinin ve özellikle de onun en etkin kesiminin, yani fabrikatörlerin, toprak aristokrasi karşısında kesin olarak üstünlük kurmasını sağladı. Bu, burjuvazinin en büyük zaferiydi; ama aynı zamanda, salt kendi çıkarları doğrultusunda kazandığı son zaferdi. Bundan sonraki tüm zaferlerini, başlangıçta müttefiki ama ardından rakibi olan yeni bir toplumsal güçle paylaşmak zorunda kalacaktı.

Sanayi devrimi, sadece bir imalatçı büyük kapitalistler sınıfı değil, aynı zamanda çok daha kalabalık bir imalatçı işçiler sınıfı yaratmıştı. Sanayi devriminin üretim dallarını birbiri ardına ele geçirmesiyle birlikte bu sınıf sayısal olarak durmadan büyüdü. Ama sayısıyla birlikte gücü de arttı ve bu güç kendisini daha 1824 yılında, inatçı parlamentoyu örgütlenme özgürlüğü karşıtı yasaları[76] kaldırmaya zorlayarak gösterdi.[77] Reform ajitasyonu sırasında işçiler reform partisinin radikal kanadını oluşturdu; 1832 Tarihli Yasa onları oy hakkından yoksun bıraktığında, taleplerini Halkın Bildirgesi'nde (*People's Charter*)[78] topladılar ve

75 1832 yılında kabul edilen ve seçim sistemini değiştiren Halkın Temsil Edilmesi Yasası. *–çev.*

76 İngilizce baskıda "örgütlenme özgürlüğü karşıtı" yerine "işçilerin örgütlenmesini yasaklayan". *–çev.*

77 Britanya parlamentosu 1824 yılında kitlesel baskı nedeniyle sendikalar üzerindeki yasağı kaldırdı. Ama 1825 yılında, işçi örgütlenmeleri hakkındaki, önceki kararı teyit etmekle birlikte sendikaların faaliyetlerini büyük ölçüde sınırlandıran bir tasarıyı kabul etti. Bu tasarı, her şeyden önce, sendikalara üye olmaları ve grevlere katılmaları için işçiler arasında yapılan her tür ajitasyonu zorlama ve şiddet sayıyor ve bir suç olarak cezalandırılmasını öngörüyordu. *–İngilizce ed.*

78 Çartistlerin taleplerini içeren Halkın Bildirgesi (*People's Charter*) 8 Mayıs 1838'de parlamentoya sunulacak bir tasarı biçiminde yayımlanmıştı. Altı maddeden oluşuyordu: erkeklere genel oy hakkı, yıllık parlamento seçimleri, gizli oylama, eşit seçim bölgeleri, vekillik için mülk sahibi olma şartlarının kaldırılması ve vekillere ödeme yapılması. 1839'da ve 1842'de {ve 1848'de} bildirgenin kabul edilmesi için sunulan dilekçeler parlamento tarafından reddedildi. *–İngilizce ed.*

kendilerini, büyük burjuvaların Tahıl Yasası Karşıtı partisinin[79] karşısındaki bağımsız Çartistler partisi olarak örgütlediler. Bu, çağımızın *ilk işçi partisi*ydi.

Ardından kıtadaki Şubat ve Mart 1848 devrimleri geldi; işçiler bu devrimlerde son derece önemli bir rol oynadı ve en azından Paris'te, kapitalist toplum açısından bakıldığında kesinlikle kabul edilemez olan talepler ileri sürdüler. Bunu genel gericilik izledi. Önce Çartistlerin 10 Nisan 1848'de yenilgiye uğraması, sonra aynı yıl Parisli işçilerin Haziran Ayaklanmasının ezilmesi, sonra 1849'da İtalya'da, Macaristan'da ve Güney Almanya'da yaşanan felaketler ve son olarak Louis Bonaparte'ın 2 Aralık 1851'de Paris'e karşı kazandığı zafer. Böylece işçi talepleri öcüsü en azından bir süreliğine bertaraf edilmişti; ama ne pahasına! Sıradan halkı dinsel bir ruh hâli içinde tutmanın gerekliliğine zaten daha önce ikna olmuş olan Britanyalı burjuva, bütün bu deneyimlerin ardından bu gerekliliği kim bilir daha kaç kat yakıcı bir şekilde hissetmek zorunda kalmıştı? Ve kıtadaki akranlarının alaycı gülümsemelerine hiçbir şekilde aldırış etmeden, alt katmanlara İncil'in öğretilmesi için her yıl binler, on binler harcamayı sürdürdü. Kendi dinsel mekanizmasıyla yetinmeyerek, din ticaretinin o dönemdeki en büyük örgütleyicisi olan Jonathan Birader'e başvurdu ve Amerika'dan *revivalizm*'i, Moody ile Sankey'i ve benzerlerini ithal etti;[80] hatta sonunda, erken dönem Hıristiyanlığının propaganda araçlarını yeniden canlandıran, seçilmiş kişiler saydığı yoksullara yönelen, dinsel biçim altında kapitalizmle

79 1838 yılında Manchester'daki iki fabrikatör (Cobden ve Bright) tarafından tahıl ithalatının serbestleştirilmesini sağlamak için kurulan Tahıl Yasası Karşıtı Birlik (*Anti-Corn Law League*). *–çev.*

80 *Jonathan Birader*: İngiltere'nin Kuzey Amerika'daki sömürgelerinin bağımsızlık savaşı sırasında (1775-1783) İngilizlerin Kuzey Amerikalılara taktığı alaycı lakap. *Revivalizm*: İngiltere'de 18. yüzyılın ilk yarısında ortaya çıkan ve hızla Kuzey Amerika'da da yayılan Protestanlık akımı. Bu akımın taraftarları vaazlar ve yeni cemaatler kurma yoluyla Hıristiyanlığın azalmakta olan etkisini güçlendirmeye ve yaymaya çalışıyordu. *–Almanca ed.*

mücadele eden ve böylece bugün ona nakit para sağlayan varlıklı kişileri günün birinde büyük sıkıntılara sokabilecek olan bir erken dönem Hıristiyanlığı sınıf karşıtlığı unsurunu besleyen Selamet Ordusu'nun tehlikeli yardımını bile kabul etti.

Göründüğü kadarıyla, burjuvazinin, hiçbir Avrupa ülkesinde, siyasal iktidarı, Orta Çağ boyunca feodal aristokrasinin yaptığı gibi tek başına elinde tutacağı şekilde fethedememesi (en azından bunu uzun süreliğine yapamaması), tarihsel gelişmenin bir yasası. Feodalizmin kökünün tümüyle kazınmış olduğu Fransa'da bile, burjuvazi, bir bütün olarak, egemenliği yalnızca kısa zaman aralıkları boyunca elinde tutabildi. Louis-Philippe döneminde (1830-1848), burjuvazinin sadece küçük bir kısmı egemen olurken, çok daha büyük kısmı ağır şartlar nedeniyle seçme hakkından yoksun bırakılmıştı. İkinci Cumhuriyet döneminde {1848-1851} burjuvazinin bütünü egemen oldu, ama sadece üç yıllığına; bu sınıfın yetersizliği İkinci İmparatorluğun yolunu açtı. Bir bütün olarak burjuvazi ancak şimdi, Üçüncü Cumhuriyet döneminde, yirmi yıl boyunca dümenin başında kalabildi ve daha şimdiden sevindirici çöküş işaretleri sergiliyor. Burjuvazinin uzun ömürlü bir egemenliği bugüne kadar sadece feodalizmin hiçbir zaman var olmadığı ve toplumun başından itibaren burjuvaziye özgü bir temele dayandığı Amerika gibi ülkelerde mümkün olmuştu. Ve Fransa ile Amerika'da bile, burjuvazinin ardılları, yani proleterler daha şimdiden kapıya dayanmış durumda.

İngiltere'de burjuvazi hiçbir zaman bölünmemiş bir egemenliğe sahip olmadı. 1832 zaferi bile tüm yüksek yönetim makamlarını neredeyse tümüyle aristokrasinin elinde bıraktı. Zengin orta sınıfın bunu kabullenirken sergilediği uysallık, büyük liberal fabrikatör W. E. Forster'ın yaptığı bir konuşmaya kadar, benim için anlaşılmaz bir şey olarak kalmıştı; Forster, konuşmasında, Bradford'lu gençlere yalvararak, kendi gelecekleri için

Fransızca öğrenmelerini istemiş ve bakan olduğunda birdenbire katılmak zorunda kaldığı toplulukta kendisini ne kadar ezik hissettiğini anlatmıştı: Bu toplulukta, Fransızca, en az İngilizce kadar gerekliydi! Ve gerçekten de dönemin burjuvaları, ortalamada, hayli eğitimsiz yeni zenginlerdi; ticari kurnazlık sosuna batırılmış adaya özgü dar görüşlülük ve adaya özgü kibir dışındaki nitelikleri gerekli kılan yüksek yönetim makamlarını ister istemez aristokrasiye bırakmak zorundaydılar.[81] Bugün bile, "*middle-class education* {orta sınıf eğitimi}" hakkındaki bitmek bilmeyen gazete tartışmaları, İngiliz orta sınıfının kendisini en iyi eğitim için hâlâ yeterince iyi bulmadığını ve daha makul bir şey aradığını gösteriyor. Dolayısıyla, Tahıl Yasalarının kaldırılmasından sonra bile, mücadeleleriyle zaferi kazanmış olan Cobden'lar, Bright'lar, Forster'lar vb. kişilerin (sonunda, yirmi yıl sonra, yeni bir reform yasasının[82] onlara kabinenin kapısını

81 Ve ulusal şovenizm kibri, ticari konularda bile hayli acınası bir yol göstericidir. Sıradan İngiliz fabrikatörü, çok kısa bir süre öncesine kadar, kendi dilinden başka bir dilde konuşmayı bir İngiliz için alçaltıcı sayıyor ve "zavallı" yabancıların İngiltere'ye yerleşerek ürünlerini yurt dışında satma zahmetinden onu kurtarmaları, gurur duymasından başka pek bir sonuç doğurmuyordu. Çoğu Alman olan bu yabancıların bu sayede İngiliz dış ticaretinin (hem ithalatın hem de ihracatın) büyük bir kısmını ellerine geçirdiklerini ve İngilizlerin doğrudan dış ticaretinin giderek sadece sömürgelerle, Çin'le, ABD'yle ve Güney Amerika'yla yapılan ticaretle sınırlı kaldığını hiçbir zaman fark etmedi. Bu Almanların ticaret yaptığı yurt dışındaki diğer Almanların zamanla tüm dünyaya yayılan eksiksiz bir ticari sömürgeler ağı örgütlediklerinin de hiç farkında değildi. Ama Almanya, yaklaşık kırk yıl önce ihracat için üretmeye cidden başladığında, bu Alman ticari sömürgeleri, böylesine kısa bir sürede tahıl ihraç eden bir ülkeden birinci sınıf bir sanayi ülkesine dönüşmesine mükemmel hizmetlerde bulunan bir araç oldu. İngiliz fabrikatörü yaklaşık 10 yıl önce sonunda korkuya kapıldı ve elçileriyle konsoloslarına müşterilerini artık bir arada tutamamasının nedenlerini sordu. Oybirliğiyle verilen cevap şuydu: 1. müşterinizin dilini öğrenmiyor, bunun yerine sizinkini konuşmasını istiyorsunuz, ve 2. müşterinizin gereksinimlerini, alışkanlıklarını ve zevklerini tatmin etmek için çaba bile harcamıyor, bunun yerine sizin İngilizlere özgü gereksinimlerinizi, alışkanlıklarınızı ve zevklerinizi benimsemesini istiyorsunuz. {–*F. E.*}

82 Muhafazakâr Derby-Disraeli hükümetinin 1867 yılında yürürlüğe soktuğu parlamento reformu kastediliyor. –*Almanca ed.*

açmasına kadar) resmî yönetimin tümüyle dışında bırakılması doğal görünmüştü. Toplumsal değersizlik duygusu bugün bile İngiliz burjuvazisinin öylesine içine işlemiş durumda ki, kendi parasıyla ve halkın parasıyla, her tür gösteriş vesilesiyle ulusu layık olduğu şekilde temsil etmek zorunda olan süslü bir aylaklar kastını besliyor ve herhangi bir burjuva, tümüyle burjuvazinin kendisi tarafından imal edilmiş olan bu ayrıcalıklı heyete kabul edilmeye layık görüldüğünde, kendisini fazlasıyla onurlandırılmış hissediyor.

Dolayısıyla, yeni rakip, yani işçi sınıfı sahneye çıktığında, sınai ve ticari orta sınıf, toprak aristokrasisini siyasal iktidardan tümüyle uzaklaştırmayı henüz başaramamıştı. Hem Çartist hareket sonrasındaki gericilik ve kıtadaki devrimler hem de İngiliz sanayisinin 1848 ile 1866 yılları arasındaki (normalde sadece serbest ticarete bağlanan, ama asıl nedeni demiryollarındaki, okyanus taşımacılığındaki ve genel olarak ulaştırma araçlarındaki devasa genişleme olan) benzersiz genişlemesi, işçileri bir kez daha (Çartist hareket öncesi dönemde olduğu gibi o sırada da radikal kanadını oluşturdukları) liberallere bağımlı kılmıştı. Ama işçilerin oy hakkı talepleri giderek karşısında durulamaz hâle geldi; liberallerin önderleri olan Whig'ler henüz korkularını aşamazken, Disraeli, üstünlüğünü kanıtladı; kentlerdeki seçim bölgelerinde (ayrı bir evde oturan herkesi kapsayan)[83] *household* {hane} oy hakkını getirerek ve böylece seçim bölgelerini değiştirerek, elverişli andan Tory'ler {Muhafazakâr Parti} için yararlandı. Bunun hemen ardından gizli oylama (*the ballot*); sonra da, 1884'te, *household* oy hakkının kontluk seçim bölgeleri dâhil olmak üzere tüm seçim bölgeleri için geçerli kılınması ve seçim bölgelerinin yeniden belirlenerek bunların en azından bir ölçüde eşitlenmesi geldi. Tüm bunlar işçi sınıfının seçimlerdeki gücünü o kadar artırdı ki, bugün seçim bölgelerinin 150-200'ünde

83 Bu parantez İngilizce baskıda yer almıyor. *-çev.*

seçmenlerin çoğunluğunu bu sınıf oluşturuyor. Ama geleneğe saygının parlamenter sistemden daha iyi bir okulu bulunmaz! Orta sınıf, Lord John Manners'in şaka yollu bir şekilde "eski soylularımız" diye andığı gruba huşu içinde ve hürmetle bakıyorsa, o dönemde de işçi kitlesi o zamanlar "daha iyi sınıf" denen burjuvaziye saygıyla ve boyun eğmişlikle bakıyordu. Ve gerçekten de on beş yıl öncesinin Britanyalı işçisi, işvereninin konumunu saygı dolu bir şekilde dikkate almasıyla ve kendi taleplerini yükseltirken kendini tutmasıyla ve alçakgönüllülük sergilemesiyle, kendi ülkelerindeki Alman işçilerinin tedavisi olmayan komünist ve devrimci eğilimlerinin Alman kürsü sosyalistlerimizde[84] açtığı yaralara merhem olan örnek işçiydi.

Ne var ki İngiliz burjuvaları iyi iş insanlarıydı ve Alman profesörlere göre daha uzak görüşlüydüler. İktidarlarını işçilerle paylaşmaları istemeden yaptıkları bir şeydi. Çartistler döneminde *puer robustus sed malitiosus*'un, yani halkın neler yapabileceğini öğrenmişlerdi. O zamandan beri Halkın Bildirgesi'nin büyük bir bölümü onlara dayatılmış ve ülkenin yasaları hâline gelmişti. Şimdi, halkın ahlaki araçlarla kontrol altında tutulması her zamankinden daha gerekliydi; ama kitleler üzerinde etkide bulunmanın ilk ve en önemli aracı hâlâ dindi. Okul idarelerinde din adamlarının çoğunlukta olmasının, ritualizmden[85] Selamet Ordusu'na kadar olası her tür dinsel demagoji için[86] burjuvazi-

84 İngilizce baskıda "Alman kürsü sosyalistlerimizde" yerine "Katheder-Sosyalist okulundan Alman iktisatçılarımızda" deniyor. 19. yüzyılın sonunda devrimci sosyal demokrasinin önünü kesmek için sosyal devlet politikalarının savunuculuğunu yapan iktisatçılara üniversite kökenli olmaları nedeniyle "kürsü" (*Katheder*) sosyalistleri denmişti. *-çev.*

85 1830'lu yıllardan 1860'lı yıllara kadar İngiltere Kilisesi içinde var olan, kurucuları arasında Oxford Üniversitesi teoloğu Edward Bouverie Pusey'in bulunması nedeniyle Puseyizm diye de adlandırılan bir eğilim; Pusey, Katolik törenlerinin ve dogmalarının İngiltere Kilisesi'ne geri getirilmesini savunmuştu. *-İngilizce ed.*

86 İngilizce baskıda "olası her tür dinsel demagoji için" yerine "her tür *revivalizm*'i desteklemek için" deniyor. *-çev.*

nin kendi kendisini giderek daha fazla vergilendirmesinin nedeni de bu.

Ve bunları, Britanyalı saygın dar kafalıların[87] kıta burjuvazisinin özgür düşünce taraftarlığı ve dinsel kayıtsızlığı karşısındaki zaferi izledi. Fransa'nın ve Almanya'nın işçileri asileşmişti. Sosyalizm hastalığına tam anlamıyla yakalanmıştılar ve çok haklı nedenlerle, araçların yasallığına asla abartılı bir önem vermeden, egemenliği ele geçirme yolundaydılar. *Puer robustus* {zinde adam} burada gerçekten de günden güne daha *malitiosus* {kötücül} olmuştu. Fransız ve Alman burjuvaları, son çareyi, tıpkı güvertede dolaşırken çalımla tüttürdüğü purosunu deniz tuttuğunda elinden atıveren bir delikanlı gibi özgür düşünce taraftarlıklarını sessizce bırakmaktan başka nerede arayabilirdi? Alaycılar birbiri ardına görünürde sofulaştı, kiliseden, onun öğretilerinden ve ayinlerinden saygıyla söz etmeye başladılar ve başka yol bulamadıklarında ayinlere katıldılar. Fransız burjuvaları cuma günleri et yemeyi reddetti ve Alman burjuvaları kilise sıralarında bitmek bilmez Protestan vaazlarını ter içinde dinledi. Materyalizmleri başlarına bela olmuştu. "*Die Religion muss dem Volk erhalten werden*" (din, halk için yaşatılmak zorundadır): Toplumu mutlak çöküşten kurtarmanın son ve biricik aracı buydu. Şanssızlıkları şuydu ki, bunu ancak, dini kesin olarak yıkıma uğratmak için ellerinden gelen her şeyi yaptıktan sonra keşfetmiştiler. Böylece, Britanyalı burjuvanın alay etme ve onlara şöyle seslenme sırası gelmişti: Sizi aptallar, bunu size iki yüz yıl önce söyleyebilirdim!

Yine de, korkarım ki, yükselen proletarya dalgasını ne Britanyalı burjuvanın dinsel bağnazlığı durduracak ne de kıta burjuvasının *post festum* {her şey olup bittikten sonra} dönmesi. Gelenek, büyük bir yavaşlatıcı kuvvet, tarihin eylemsizlik kuv-

87 İngilizce baskıda "Britanyalı saygın dar kafalıların" yerine "Britanyalı saygınların" deniyor. *–çev.*

vetidir.[88] Ama sadece pasif bir kuvvettir ve bu nedenle yenilgiye uğraması kaçınılmazdır. Din de uzun vadede kapitalist toplumu koruyamayacaktır. Hukuki, felsefi ve dinsel düşüncelerimiz, belirli bir toplumdaki egemen iktisadi ilişkilerin daha yakın ya da daha uzak filizleri olduklarına göre, iktisadi ilişkilerin köklü bir şekilde değişmesi sonrasında bu düşünceler uzun vadede ayakta kalamaz. Ya doğaüstü vahye inanmak ya da hiçbir dinsel vaazın yıkılmakta olan bir topluma payanda olamayacağını kabul etmek zorundayız.

Ve gerçekten de, işçiler İngiltere'de de yeniden hareket etmeye başladı. Kuşkusuz, çok farklı gelenekler tarafından zincire vurulmuş durumdalar. Sadece iki partinin, Muhafazakâr ve Liberal partilerin var olabileceği ve işçi sınıfının kurtuluşunu büyük Liberal Parti aracılığıyla elde etmek zorunda olduğu yönündeki yaygın boş inanç gibi burjuva gelenekleri... Çok sayıda eski sendikanın düzenli bir çıraklık eğitimi almamış olan tüm işçilerin üyelik başvurularını reddetmesi (ve böylece bu tür sendikaların her birinin kendi grev kırıcılarını yetiştirmesi) gibi, işçilerin ilk deneysel bağımsız eylem girişimlerinde bulundukları dönemden miras kalan işçi gelenekleri... Ama Profesör Brentano'nun kürsü sosyalisti biraderlerine üzülerek bildirmek zorunda kaldığı üzere,[89] İngiliz işçi sınıfı bütün bunlara rağmen ileriye doğru hareket ediyor. İngiltere'deki her şey gibi, yavaş, ölçülü adımlarla, şurada duraksayarak, burada kısmen verimsiz, deneysel girişimlerle hareket ediyor; yer yer sosyalizm *ismine* aşırı ihtiyatlı bir güvensizlik sergilerken *işin özünü* giderek içselleştirerek hareket ediyor; hareket ediyor ve hareket, işçi katmanlarını birbiri ardına içine katıyor. Hareket, Londra'nın East End'indeki vasıfsız işçileri silkeleyerek üzerlerindeki ölü toprağını kaldır-

88 İngilizce baskıda "eylemsizlik kuvveti" yerine "*vis inertiae*" deniyor. –*çev.*

89 Lujo Brentano, *Die Arbeitergilden der Gegenwart*, 2. Band, Leipzig 1872. –*Almanca ed.*

mış durumda ve bu yeni kuvvetlerin bunun karşılığında harekete ne kadar görkemli bir itki kazandırdığını hepimiz gördük. Ve hareketin temposu birilerinin sabırsızlığına ayak uyduramıyorsa, bu birileri, İngiliz ulusal karakterinin[90] en iyi yanlarını ayakta tutanın tam da işçi sınıfı olduğunu ve İngiltere'de bir kez elde edilmiş olan kazanımların[91] bir daha asla kaybedilmediğini unutmasın. Eski Çartistlerin oğulları yukarıda değinilen nedenlerle kendilerinden beklenebilen her şeyi veremediyse bile, öyle görünüyor ki, torunlar dedelerine layık olacak.

Ama Avrupa işçi sınıfının zaferi tek başına İngiltere'ye bağlı değil. Bu zafer, ancak, en azından İngiltere, Fransa ve Almanya'nın işbirliği yapmasıyla elde edilebilir. Son iki ülkede işçi sınıfı hareketi İngiltere'dekinin bir hayli ilerisinde. Hatta hareket Almanya'da zaferden ölçülebilir bir uzaklıkta bulunuyor. Yirmi beş yıldır orada kaydettiği ilerleme benzersiz. Durmadan artan bir hızla ilerliyor. Alman burjuvazisi, siyasal yetenek, disiplin, cesaret ve enerjiden ne kadar acınası derecede yoksun olduğunu kanıtladıysa, Alman işçi sınıfı da tüm bu niteliklere fazlasıyla sahip olduğunu gösterdi. Almanya yaklaşık dört yüz yıl önce Avrupa orta sınıfının ilk büyük kalkışmasının çıkış noktasıydı; bugünkü koşullar altında, Almanya'nın, Avrupa proletaryasının ilk büyük zaferine de sahne olması neden olanaksız olsun?

F. Engels

90 İngilizce baskıda "İngiliz karakterinin". *–çev.*

91 İngilizce baskıda bu sözcüğü "genellikle" sözcüğü izliyor. *–çev.*

Ütopyadan Bilime Sosyalizmin Gelişimi

1880 yılının Ocak ayı ile Mart ortası arasında yazıldı.
İlk baskısı Fransızca olarak *La Revue socialiste* dergisinin 20 Mart, 20 Nisan ve 5 Mayıs 1880 tarihli 3, 4 ve 5. sayılarında yayımlandı ve aynı yıl *Socialisme utopique et socialisme scientifique* başlığıyla broşür olarak basıldı.
İlk Almanca baskı 1882'de Hottingen-Zürih'te yayımlandı.
Elinizdeki kitap için 1891 yılında Berlin'de yayımlanan dördüncü baskı temel alındı.

Ütopyadan Bilime Sosyalizmin Gelişimi, Engels'in 1876-1878 yıllarında yazdığı *Bay Eugen Dühring'in Bilimi Altüst Edişi* (*Anti-Dühring*) adlı çalışmasının üç bölümünden oluşuyor (girişin 1. bölümü ile üçüncü kısmın 1. ve 2. bölümleri).
Eserin Engels tarafından hazırlanan Almanca baskısı 1883 yılında yayımlandı (kapakta yer alan basım yılı 1882). Engels'in hazırladığı son (dördüncü) Almanca baskı 1891 yılında Berlin'de yayımlandı. Eser, pasajların sıralanışı açısından *Anti-Dühring*'in ilgili bölümlerinden farklılaşıyor ve *Anti-Dühring*'in metnine yapılmış eklemeler ve bazı değişiklikler içeriyor. *–Almanca ed.*

I

Modern sosyalizm, içeriği bakımından, her şeyden önce, bir yandan mülk sahipleri ile mülksüzler, kapitalistler ile ücretli emekçiler arasındaki günümüz toplumunda hüküm süren sınıf karşıtlıklarının, diğer yandan da üretimde hüküm süren anarşinin kavranmasının ürünüdür. Ama teorik biçimi bakımından, ilk bakışta, 18. yüzyılın büyük Fransız aydınlanmacılarının ortaya koyduğu ilkelerin ileriye taşınmış, sözde daha tutarlı bir devamı gibi görünür. Kökleri her ne kadar modern iktisadi olgulara dayanıyor olsa bile, her yeni teori gibi, kendisini ilk olarak önünde hazır bulduğu düşünsel malzemeye bağlamak zorunda kalmıştı.

Fransa'da yaklaşmakta olan devrim için kafaları aydınlatan büyük adamların kendileri de son derece devrimciydi. Türü ne olursa olsun hiçbir dış otorite tanımıyorlardı. Din, doğa görüşü, toplum, devlet düzeni, her şey, en acımasız eleştiriye tabi tutuluyordu; her şey kendi varlığını akıl mahkemesi huzurunda haklı çıkarmak ya da var olmaktan vazgeçmek zorundaydı. Düşünen akıl, biricik ölçü olarak her şeye uygulandı. Bu, Hegel'in dediği gibi, dünyanın baş aşağı edildiği dönemdi;[92] önce, insan kafasının

92 Fransız Devrimi hakkındaki pasaj şu: "Hukuk düşüncesi, hukuk kavramı, *birdenbire* kendisini gösterdi ve haksızlığın köhne yapısı buna direnemedi. Yani, hukuk düşüncesiyle uyumlu bir anayasa hazırlandı ve artık her şey bu temele dayanmalıydı. Güneş'in gökyüzünde bulunduğu ve gezegenlerin onun çevresinde döndüğü süre boyunca, insanın, baş aşağı, yani düşüncelerin üzerinde durup gerçekliği bunlara göre kurmasına henüz tanık olunmamıştı. Dünyayı *nous*'un, yani aklın yönettiğini ilk söyleyen Anaksagoras'tı; ama insan, tinsel gerçekliği düşüncenin yönetmesi gerektiğini kabul etmeye ancak şimdi başlamıştı. Bu da *olağanüstü bir gün doğumuydu. Tüm düşünen varlıklar bu çağı birlikte kutladı.* O dönemde *yüce bir duygulanım* hüküm sürdü, *bir ruh coşkunluğu* dünyaya yayıldı; sanki, sonunda, tanrısal olan, dünyayla barışıyordu." (Hegel, *Philosophie der Geschichte* {*Tarih Felsefesi*}, 1840, s. 535.) – Müteveffa Profesör Hegel'in kamu güvenliğini tehdit eden bu tür yıkıcı öğretilerine karşı Sosyalistler Yasası'nı harekete geçirmenin tam zamanı değil mi? {–*F. E.*}

ve onun düşünmesi yoluyla bulunmuş olan önermelerin, her tür insan eyleminin ve toplumsallaşmasının temelini oluşturduklarını iddia etmeleri anlamında; ama sonraları, aynı zamanda, bu önermelerle çelişen gerçekliğin gerçekten de baştan aşağı tersine çevrilmesi geniş anlamında... O zamana kadarki toplum ve devlet biçimleri, tüm eski geleneksel düşünceler, akıl dışı sayılarak sandık odasına atıldı; dünya, o zamana kadar, sadece önyargılar tarafından yönetilmeyi kabul etmişti; geçmişe ait ne varsa, sadece acınmayı ve hor görülmeyi hak ediyordu. Gün ışığı, aklın krallığı ilk kez ortaya çıkmıştı; o andan itibaren, boş inancın, haksızlığın, ayrıcalığın ve baskının yerini ebedî hakikat, ebedî adalet, doğaya dayalı eşitlik ve devredilemez insan hakları alacaktı.

Artık biliyoruz ki, aklın bu krallığı, burjuvazinin idealize edilmiş krallığından başka bir şey değildi; ebedî adalet gerçek yaşamda burjuva adaleti olarak ortaya çıktı; eşitlik, yasa önündeki burjuva eşitliğine dönüştü; burjuva mülkiyetinin en temel insan haklarından biri olduğu ilan edildi; ve akıl devleti, yani Rousseau'nun Toplum Sözleşmesi, demokratik bir burjuva cumhuriyeti olarak hayata geldi ve sadece böyle bir cumhuriyet olarak hayata gelebilirdi. Tüm selefleri gibi 18. yüzyılın büyük düşünürleri de kendi çağlarının önlerine koyduğu sınırları aşamadı.

Ama feodal soylular ile toplumun tüm geri kalanının temsilcisi olarak ortaya çıkan burjuvazi arasındaki karşıtlığın yanında, sömürenler ile sömürülenler, zengin aylaklar ile çalışan yoksullar arasındaki genel karşıtlık vardı. Burjuvazinin temsilcilerinin kendilerini özel bir sınıfın temsilcileri olarak değil acı çeken bütün insanlığın temsilcileri olarak sunmalarını tam da bu durum mümkün kılmıştı. Dahası var. Burjuvazi, ortaya çıktığı andan itibaren, kendi karşıtına maruz kaldı: Kapitalistler, ücretli emekçiler olmadan var olamaz ve Orta Çağ'ın lonca üyesi kentlileri ne oranda modern burjuvalara dönüştüyse, loncalara bağlı kalfalar ve loncalara bağlı olmayan gündelikçiler de o oranda proleter-

lere dönüştü. Ve burjuvazi, genel olarak bakıldığında, *soylularla mücadele sırasında* dönemin farklı çalışan sınıflarının çıkarlarını da temsil ettiğini iddia etme hakkına sahip olsa bile, her büyük burjuva hareketinde, modern proletaryanın az ya da çok gelişmiş selefi olan sınıfın bağımsız hareketlenmeleri de patlak verdi. Alman Reform hareketi ve Köylü Savaşı dönemlerinde Anabaptistler ve Thomas Münzer; büyük İngiliz Devriminde Düzleyiciler {*Levellers*}; büyük Fransız Devriminde Babeuf, bunun örnekleriydi. Henüz hazır olmayan bir sınıfın bu devrimci kalkışmalarının yanında, bunlara karşılık gelen teorik açıklamalar vardı: 16. ve 17. yüzyıllarda ideal toplumsal koşulların ütopyacı betimlemeleri; 18. yüzyılda doğrudan doğruya komünist teoriler (Morelly ve Mably). Eşitlik talebi artık siyasal haklarla sınırlandırılmıyordu; bireyin toplumsal durumunu da kapsaması isteniyordu; sadece sınıf ayrıcalıkları değil, doğrudan doğruya sınıf ayrımları ortadan kaldırılmalıydı. Böylece, çileci, hayattaki her tür hazzı reddeden, kendisini Sparta'ya bağlayan bir komünizm, yeni öğretinin ilk ortaya çıkış biçimi oldu. Ardından üç büyük ütopyacı geldi: burjuva çizgisine proletarya çizgisinin yanında hâlâ belirli bir yer veren Saint-Simon; Fourier; kapitalist üretimin en fazla geliştiği ülkede ve bunun ürettiği karşıtlıkların etkisi altında, sınıf ayrımlarını ortadan kaldırmaya yönelik önerilerini Fransız materyalizmiyle doğrudan bağlantı içinde sistemli bir şekilde geliştiren Owen.

Üçünde ortak olan bir özellik, aradan geçen sürede tarihsel olarak üretilmiş bulunan proletaryanın çıkarlarının temsilcileri olarak ortaya çıkmamalarıdır. Aydınlanmacılar gibi onlar da, önce belirli bir sınıfı değil, hemen bütün insanlığı kurtarmak ister. Aydınlanmacılar gibi, aklın ve ebedî adaletin krallığını getirmek isterler; ama onların krallığıyla aydınlanmacılarınki arasında dağlar kadar fark vardır. Bu aydınlanmacıların ilkelerine göre kurulmuş olan burjuva dünyası da akıl dışı ve adaletsizdir

ve bu nedenle tıpkı feodalizm ile daha önceki tüm toplumsal koşullar gibi onun yeri de çöp kovasıdır. Gerçek aklın ve gerçek adaletin bugüne kadar dünyada hüküm sürmemiş olmasının tek nedeni, doğru bir şekilde anlaşılmamış olmalarıdır. Eksikliği duyulan şey, şimdi ortaya çıkmış ve gerçeği anlamış olan en zeki bireyden başkası değildi; onun tam da şimdi ortaya çıkmış, gerçeğin tam da şimdi anlaşılmış olması, tarihsel gelişim zincirinin zorunlu ürünü olan kaçınılmaz bir olay değil, sadece güzel bir rastlantıdır. Bu dâhi, pekâlâ 500 yıl önce de doğurulabilirdi ve o zaman insanlığı 500 yıllık yanılgıdan, mücadelelerden ve acıdan kurtarmış olurdu.

On sekizinci yüzyılın Fransız filozoflarının, devrimin hazırlayıcılarının, var olan her şeyin biricik yargıcı saydıkları akla nasıl başvurduklarını gördük. Akla uygun bir devlet, akla uygun bir toplum kurulmalı, ebedî akılla çelişen her şey acımasızca bertaraf edilmeliydi. Bu ebedî aklın, o dönemde burjuvalaşma yolunda ilerleyen orta katman üyesi kentlinin idealize edilmiş anlayışından başka bir şey olmadığını da gördük. Bu nedenle, Fransız Devrimi bu akıl toplumunu ve bu akıl devletini gerçekleştirdiğinde, yeni kurumların, önceki koşullar göz önünde bulundurulduğunda ne kadar akla uygun olurlarsa olsunlar, mutlak akla uygunluktan tümüyle yoksun oldukları açığa çıktı. Akıl devleti tamamen çöktü. Rousseau'nun Toplum Sözleşmesi, gerçekleşmesini, Terör Döneminde[93] buldu; kendi siyasal yeteneklerine inancını yitirmiş olan burjuvazi bu dönemden kaçmak için önce Direktuvar'ın[94] yiyiciliğine ve sonunda Napoleon despotizminin koruyuculuğuna sığındı. Vaat edilmiş ebedî barış, bitmek bilmeyen bir fetih savaşına dönüştü. Akıl toplumunun durumu daha iyi değildi. Zengin-yoksul karşıtlığı, genel gönen-

93 *Bkz.* 70. dipnot. *–çev.*

94 Fransa'da, Jakobenlerin iktidardan düşürülmesinin ardından kabul edilen 1795 tarihli anayasaya göre oluşturulan en yüksek yönetim organı. Napoleon Bonaparte'ın 1799'daki hükümet darbesine kadar varlığını sürdürdü. *–çev.*

ce dönüşerek ortadan kalkmak yerine, onu sınırlandıran lonca ayrıcalıkları ile diğer ayrıcalıkların ve onu hafifleten kilise hayır kurumlarının ortadan kaldırılması nedeniyle keskinleşti; feodal zincirlerin kırılmasıyla artık bir gerçeğe dönüşmüş olan "mülkiyet özgürlüğü"nün, küçük burjuvalar ve küçük köylüler için, büyük sermayenin ve büyük toprak mülkiyetinin aşırı güçlü rekabetinin ezdiği küçük mülkleri tam da bu büyük beylere satma özgürlüğü olduğu ve böylece küçük burjuvalar ve küçük köylüler için mülk*süz* olma özgürlüğüne dönüştüğü anlaşıldı; sanayinin kapitalist temel üzerindeki hızlı gelişimi, çalışan kitlelerin yoksulluk ve sefaletini, toplumun var oluş koşullarından biri durumuna getirdi. Nakit ödeme, giderek, Carlyle'nin deyimiyle, toplumun tek bağı hâline geldi. İşlenen suçların sayısı yıldan yıla arttı. Daha önce güpegündüz utanmazca kol gezen feodal rezillikler yok edilmemiş olmakla birlikte geçici olarak arka plana itilmiş olsa da, bunların yerine, o zamana kadar sadece gizlice hayata geçirilen burjuva rezillikleri bir o kadar debdebeli bir şekilde açığa çıktı. Ticaret giderek artan bir oranda dolandırıcılığa dönüştü. Devrimci sloganın "kardeşlik"i[95] kendisini rekabet savaşının ayak oyunlarında ve çekemezliğinde gerçekleştirdi. Zorla baskı altına almanın yerini yiyicilik aldı; kılıç, toplumu kontrol altında tutmanın birinci aracı olma özelliğini paraya kaptırdı. İlk gece hakkı feodal beylerden burjuva fabrikatörlere aktarıldı. Fahişelik o zamana kadar duyulmamış ölçüde yaygınlaştı. Evlilik ise, fahişeliğin yasal olarak tanınan biçimi, resmî maskesi olmaya eskisi gibi devam etti ve üstüne üstlük kendisini bol miktarda zinayla tamamladı. Kısacası, "aklın zaferi"nin ürünü olan toplumsal ve siyasal kurumların, aydınlanmacıların görkemli vaatleriyle karşılaştırıldıklarında, fazlasıyla hayal kırıklığı uyandıran karikatürler oldukları açığa çıktı. Eksik kalan

95 1789 Fransız Devriminin "Eşitlik, özgürlük, kardeşlik" sloganına gönderme yapılıyor. *-çev.*

tek şey bu hayal kırıklığını dile getirecek olan insanlardı ve yüzyıl değişimiyle birlikte bunlar da geldi. 1802'de Saint-Simon'un Cenevre mektupları yayımlandı; Fourier'nin ilk eseri (teorisinin temeli daha 1799'da atılmış olsa da) 1808'de yayımlandı; Robert Owen 1 Ocak 1800'de New Lanark'ın yöneticiliğini üstlendi.

Ama o dönemde kapitalist üretim tarzı ve onunla birlikte burjuvazi ile proletarya arasındaki karşıtlık henüz çok az gelişmiş durumdaydı. İngiltere'de daha yeni ortaya çıkmış olan büyük sanayi Fransa'da henüz bilinmiyordu. Oysa büyük sanayidir, bir yandan, üretim tarzındaki devrimci bir dönüşümü, onun kapitalist karakterinin ortadan kaldırılmasını mutlak bir zorunluluk durumuna getiren çatışmaları (sadece büyük sanayinin ürettiği sınıfların çatışmalarını değil, aynı zamanda onun yarattığı üretici güçler ile mübadele biçimlerinin çatışmalarını), diğer yandan, tam da ürettiği devasa üretici güçlerde, aynı zamanda bu çatışmaları sona erdirmenin araçlarını geliştiren. Dolayısıyla, 1800 yılı civarında, yeni toplum düzeninden kaynaklanan çatışmalar henüz yeni yeni oluşmaktayken, bunları sona erdirmenin araçları oluşumlarının çok daha erken aşamalarındaydı. Paris'in mülksüz kitleleri, Terör Dönemi sırasında bir an için egemenliği ele geçirebilir ve böylece burjuva devrimini burjuvazinin kendisine *rağmen* zafere ulaştırabilirken, sadece, o dönemin koşulları altında egemenliklerinin kalıcılaşmasının ne kadar olanaksız olduğunu kanıtlamışlardı. Bu mülksüz kitlelerden yeni bir sınıfın kökü olarak daha yeni yeni ayrışmakta olan ve bağımsız siyasal eylemde bulunma yeteneği henüz hiç bulunmayan proletarya, kendine yardım etme yeteneğinden yoksunluğu nedeniyle olsa olsa dışarıdan, yukarıdan yardım götürülebilecek, ezilmiş, acı çeken bir katman olarak görünüyordu.

Bu tarihsel durum sosyalizmin kurucularına da hükmediyordu. Kapitalist üretimin olgunlaşmamış düzeyine, olgunlaşmamış sınıfsal koşullara, olgunlaşmamış teoriler karşılık geliyordu. Ge-

lişmemiş iktisadi koşullar altında henüz saklı duran toplumsal problemlerin çözümünün kafalardan çıkması gerekiyordu. Toplum, kusurlardan başka bir şey sunmuyordu; bunları gidermek düşünen aklın göreviydi. Yapılması gereken şey, yeni ve daha yetkin bir sosyal düzen sistemi icat etmek ve topluma bunu dışarıdan, propaganda yoluyla, belki de örnek deneyler aracılığıyla dayatmaktı. Bu yeni toplumsal sistemler, başından itibaren, ütopyacı olmaya mahkûmdu; ne kadar ayrıntılı bir şekilde işlendilerse, katıksız boş hayallere dönüşmeleri o kadar kaçınılmazlaştı.

Bunları bir kez saptadıktan sonra, artık tümüyle geçmişe ait olan bu taraf üzerinde durmaya bir an bile devam etmeyeceğiz. Bugün bizi sadece gülümseten bu boş hayalleri ciddiyetle evire çevire inceleme ve kendi yavan düşünme tarzlarının bu tür "delilik"ler karşısındaki üstünlüğünü ortaya koyma işini yazar bozuntularına bırakabiliriz. Düşsel örtünün her yanından fışkıran ve o dar kafalıların görmediği dâhice düşünce tohumlarından ve düşüncelerden hoşnut olmayı yeğleriz.

Büyük Fransız Devrimi patlak verdiğinde henüz otuz yaşında bile olmayan Saint-Simon, bu devrimin bir çocuğuydu. Devrim, üçüncü sınıfın, yani ulusun üretimde ve ticarette çalışan büyük kitlesinin, ayrıcalıklı *aylak* sınıflar, soylular ve ruhban sınıfı karşısındaki zaferiydi. Ama üçüncü sınıfın zaferinin, sadece bu sınıfın küçük bir kısmının zaferi, siyasal iktidarın bu sınıfın içindeki toplumsal açıdan ayrıcalıklı katman, yani mülk sahibi burjuvazi tarafından ele geçirilmesi anlamına geldiği kısa sürede açığa çıktı. Ve bu burjuvazi, daha devrim sırasında, hem soyluların ve kilisenin el koyulan ve ardından *satılan* topraklarıyla yapılan vurgunculuk hem de ulusun ordu tedarikçileri tarafından dolandırılması aracılığıyla kendisini hızla geliştirmişti. Direktuvar döneminde Fransa'yı ve devrimi çöküşün eşiğine getiren ve böylece Napoleon'a hükümet darbesinin bahanesini sunan da, işte bu dolandırıcıların egemenliğiydi. Böylece, üçüncü

sınıf ile ayrıcalıklı sınıflar arasındaki karşıtlık, Saint-Simon'un kafasında, "işçiler" ile "aylaklar" arasındaki karşıtlık biçimine büründü. Aylaklar arasında, sadece eski ayrıcalıklılar değil, üretime ve ticarete hiç katılmadan rantla geçinen herkes vardı. Ve "işçiler" arasında, sadece ücretli emekçiler değil, aynı zamanda fabrikatörler, tüccarlar ve bankerler vardı. Aylakların düşünsel yöneticiliğin ve siyasal egemenliğin gerektirdiği kudreti yitirdikleri kesindi ve devrim bunu nihai olarak tasdik etmişti. Saint-Simon'a göre, Terör Döneminin deneyimleri, mülksüzlerin bu kudrete sahip olmadıklarını kanıtlamıştı. Peki ama kim yönetecek ve hükmedecekti? Saint-Simon'a göre, dinsel görüşlerin Reform döneminden beri parçalanmış olan birliğini yeniden kurmaya yönelik yeni bir dinsel bağla, yani gizemli ve fazlasıyla hiyerarşik olması kaçınılmaz olan bir "yeni Hıristiyanlık" tarafından bir arada tutulan bilim ve sanayi. Ama bilim, bilginler demekti; sanayi ise her şeyden önce etkin burjuvalar, fabrikatörler, tüccarlar, bankerler demekti. Gerçi, bu burjuvalar belirli bir türdeki kamu görevlilerine, toplum mutemetlerine dönüşmeliydi; ama işçiler karşısında yine buyurgan ve iktisadi açıdan da ayrıcalıklı bir konum alacaklardı. Özellikle bankerler, kredi sistemini düzenleme yoluyla tüm toplumsal üretimi düzenlemekle görevlendirilecekti. Bu kavrayış, Fransa'da büyük sanayinin ve onunla birlikte burjuvazi ile proletarya arasındaki karşıtlığın henüz yeni yeni ortaya çıkmakta olduğu bir döneme tam anlamıyla uygun düşüyordu. Ama Saint-Simon'un özellikle vurguladığı şey şuydu: Her yerde ve her zaman en fazla önemsediği şey, "en kalabalık ve en yoksul sınıfın" (*la classe la plus nombreuse et la plus pauvre*) kaderiydi.

Saint-Simon'un daha Cenevre mektuplarında yazdığı önerme şuydu:

> "bütün insanlar çalışmalı".

Aynı yazıda, Terör Döneminin mülksüz kitlelerin egemenlik dönemi olduğunun da farkındadır.

> "Bakın", diye seslenir onlara, "arkadaşlarınızın orada egemen olduğu dönemde Fransa'da ne oldu: kıtlığa yol açtılar."[96]

Ama Fransız Devriminin bir sınıf mücadelesi ve dahası sadece soylular ile burjuvazi arasındaki değil, soylular, burjuvazi *ve mülksüzler* arasındaki bir sınıf mücadelesi olduğunun fark edilmesi, 1802 yılında fazlasıyla dâhice bir keşifti. 1816'da, siyaseti, üretimin bilimi ilan eder ve iktisadın içinde tümüyle eriyeceği kehanetinde bulunur.[97] İktisadi durumun siyasal kurumların temeli olduğu bilgisi kendisini burada henüz sadece bir tohum olarak gösterse de, insanlar üzerindeki siyasal iktidarın, şeyler üzerindeki bir idareye ve bir üretim süreçleri yönetimine dönüşümü, yani yakın geçmişte büyük gürültü koparan "devletin ortadan kaldırılması" burada açık şekilde dile getiriliyor. Saint-Simon, 1814'te, müttefiklerin Paris'e girmesinden hemen sonra ve ayrıca 1815'te, Yüz Gün Savaşı sırasında, Avrupa'nın başarılı bir gelişiminin ve barışının biricik güvencesinin, Fransa ile İngiltere'nin ve ardından bu ikisiyle Almanya'nın kuracağı ittifak olduğunu ilan ederken,[98]

---

96 Alıntılar Saint-Simon'un *Lettres d'un habitant de Geneve à ses contemporains*'ındaki ikinci mektubundandır. Hubbard'ın kitabında bu pasajlar 143 ve 135. sayfalarda bulunmaktadır. *–Almanca ed.*

97 Saint-Simon'un 1817'de Paris'te yayımlanan *L'industrie, ou discussions politiques, morales et philosophiques, dans l'intérêt de tous les hommes livrés à des travaux utiles et indépendant* (T. 2.) adlı derlemesindeki "*Correspondance politique et philosophique. Lettres de H. Saint-Simon a un Américain*" başlıklı bölümde yer alan sekizinci mektuba gönderme yapılıyor. *Krş. a.g.y.*, s. 83-87. Hubbard'ın kitabında s. 155-157. *–Almanca ed.*

98 Saint-Simon ile öğrencisi Augustin Thierry tarafından yazılan şu iki esere gönderme yapılıyor: *De la réorganisation de la société européenne, ou de la nécessité et des moyens de rassembler les peuples de l'Europe en un seul corps politique, en conservant à chacun son indépendance nationale* (Paris, 1814) ve *Opinion sur les mesures à prendre contre la coalition de 1815* (Paris, 1815). Hubbard'ın kitabında ilk eserden yapılan bir alıntı s. 149-154'te yer alıyor ve her iki eserin içeriği s. 68-76'da özetleniyor. *–Almanca ed.*

çağdaşları karşısında yine aynı üstünlüğü sergiler. 1815'in Fransızlarına Waterloo galipleriyle[99] ittifak öğütlemek, hem tarihsel uzak görüşlülük hem de bir o kadar cesaret istiyordu.

Saint-Simon'da, sonraki sosyalistlerin tümüyle iktisadi olmayan neredeyse bütün düşüncelerinin onda tohum hâlinde bulunması nedeniyle, dâhice bir bakış genişliği keşfederken, Fourier'de de, mevcut toplumsal koşulların gerçekten Fransızlara özgü ve esprili bir eleştirisini buluruz; ama söz konusu nitelikleri bu eleştiriyi daha az derinlikli kılmamıştır. Fourier, burjuvazinin, onun devrim öncesindeki coşkulu peygamberlerinin ve devrim sonrasındaki çıkarcı şakşakçılarının söylediklerini temel alır. Burjuva dünyasının maddi ve ahlaki sefaletini acımasızca gözler önüne serer; bunun yanına, hem daha önceki aydınlanmacıların, sadece aklın hüküm süreceği toplum hakkındaki, evrensel mutluluk getirecek olan uygarlık hakkındaki, insanın sınırsız yetkinleşme yetisi hakkındaki parlak vaatlerini, hem de döneminin burjuva ideologlarının tozpembe gösteren deyimlerini koyar; tumturaklı sözlerin her yerde en sefil gerçekliğe karşılık geldiğini kanıtlar ve sözlerin bu iflah olmaz fiyaskosunun üzerine keskin alaylarını yağdırır. Fourier sadece eleştirmen değildir; her zaman neşeli olan mizacı onu hicivci, hem de tüm zamanlarının en büyük hicivcilerinden biri yapar. Hem devrimin çöküşüyle birlikte serpilen vurgunculuğu hem de dönemin Fransız ticaretine egemen olan dükkancı zihniyetini betimlerken sergilediği ustalık ve eğlendiricilik aynı düzeydedir. Cinsiyetler arasındaki ilişkinin burjuva biçimine ve kadının burjuva toplumundaki konumuna yönelik eleştirisi daha da ustalıklıdır.

99 Napoleon Savaşları sırasında (1803-1815), Fransa karşıtı koalisyona (Rusya, Avusturya, Britanya, Prusya vb.) bağlı ordular 31 Mart 1814'te Paris'e girerek Napoleon'un imparatorluğuna son vermiş ve onu sürgüne göndermişti. 20 Mart 1815'te Paris'e dönerek yeniden imparator olan Napoleon, bundan "yüz gün" sonra, 22 Haziran'da, koalisyon orduları tarafından Waterloo Muharebesi'nde yenilgiye uğratılarak yeniden sürgüne gönderilmişti. *-çev.*

Belirli bir toplumda, kadının kurtulma derecesinin, genel kurtuluşun doğal ölçüsü olduğunu ilk o söylemiştir.[100] Ama onu yetkinliğinin en üst noktasında gösteren şey, toplum tarihi kavrayışıdır. Toplum tarihinin bugüne kadarki bütün seyrini dört gelişme aşamasına ayırır: Yabanıllık, ataerki, barbarlık, uygarlık. Sonuncusu, bugünkü deyimle burjuva toplumuyla, yani 16. yüzyıldan itibaren kurulan toplum düzeniyle örtüşür. Fourier,

> "uygar düzenin, barbarlığın basit bir şekilde hayata geçirdiği her rezilliği, birleşik, muğlak, iki anlamlı, ikiyüzlü bir var oluş tarzına yükselttiğini",

uygarlığın bir "kısır döngü" içinde, hiçbirini aşamadan hep yeni baştan ürettiği çelişkilerle hareket ettiğini ve böylece her seferinde, ulaşmak istediği ya da ulaşmak ister gibi göründüğü şeyin tam tersine ulaştığını kanıtlar.[101] Öyle ki, örneğin,

> "uygarlıkta, *yoksulluk, aşırı bolluğun kendisinden kaynaklanır.*"[102]

Görüldüğü üzere, Fourier, diyalektiği kullanırken, çağdaşı Hegel ile aynı ustalık düzeyini paylaşır. İnsanın sınırsız yetkinleşme yetisi hakkındaki gevezeliklere karşı, aynı diyalektikle, her tarihsel evrenin bir yükseliş dönemi gibi bir de düşüş döneminin bulunduğunu vurgular[103] ve bu bakış açısını bütün in-

---

100 Fourier bu düşünceyi *Théorie des quatre mouvements* adlı eserindeki şu tezle açıklamıştır: "Dönemlerin toplumsal ilerlemeleri ve değişmeleri, kadınların kurtuluşu yolundaki ilerlemelere eşlik eder ve toplumsal düzenin çürümesi bununla uyumlu olarak kadınların özgürlüğünün azalmasına yol açar." Fourier bundan şu sonucu çıkarmıştı: "Kadınların haklarının artırılması her tür toplumsal ilerlemenin ana ilkesidir." (*Krş.* Charles Fourier, *Œuvres complètes*, T. 1, Paris 1841, s. 195-196.) *–Almanca ed.*

101 Uygarlığın içinde hareket ettiği "kısır döngü" hakkında, *bkz.* Charles Fourier, "*Le nouveau monde industriel et sociétaire, ou invention du procédé d'industrie attrayante et naturelle distribuée en séries passionnées*", *Œuvres complètes*, T. 6, Paris 1846, s. 27-46, 390. *–Almanca ed.*

102 Charles Fourier, *Œuvres complètes*, T. 6, Paris 1845, s. 35. *–Almanca ed.*

103 Charles Fourier, *Œuvres complètes*, T. 1, Paris 1841, s. 50 vd. *–Almanca ed.*

sanlığın geleceğine de uygular. Kant nasıl dünyanın gelecekteki çöküşünü doğa bilimine soktuysa, Fourier de insanlığın gelecekteki çöküşünü tarih anlayışına sokar.

Fransa'da devrim kasırgası ülkeyi kasıp kavururken, İngiltere'de daha sessiz, ama hiç de daha az şiddetli olmayan bir altüst oluş yaşanıyordu. Buhar ve alet yapan yeni makineler manifaktürü modern büyük sanayiye dönüştürüyor ve böylece burjuva toplumunun bütün bir temelini devrimci dönüşümlere uğratıyordu. Manifaktür döneminin uyuşuk gelişme seyrinin yerini üretimin gerçek bir saldırı ve zorlama dönemi[104] alıyordu. Toplumun büyük kapitalistler ile mülksüz proleterlere ayrışması giderek artan bir hızla gerçekleşiyordu; artık bu ikisi arasında geçmişteki istikrarlı orta sınıf değil, nüfusun en dalgalı kısmı olan istikrarsız bir zanaatçılar ve küçük tüccarlar kitlesi güvencesiz bir şekilde varlığını sürdürmeye çalışıyordu. Yeni üretim tarzı henüz yükseliş döneminin başındaydı; henüz, normal, kurallara uygun olan üretim tarzı ve mevcut koşullar altında mümkün olan tek üretim tarzıydı. Ama daha o dönemde göze batan toplumsal uygunsuzluklar üretiyordu: Evsiz barksız bir nüfusun büyük kentlerin en kötü semtlerine yığılması; kökene dayalı her tür geleneksel bağın, ataerkil bağımlılığın, ailenin çözülmesi; özellikle kadınların ve çocukların maruz kaldığı korkutucu ölçüde fazla çalıştırma; birdenbire tümüyle yeni ortamlara, kırdan kente, tarımdan sanayiye, istikrarlı yaşam koşullarından her gün değişen güvenilmez yaşam koşullarına sürüklenen çalışan sınıfın kitlesel olarak ahlaksızlaşması. Bu noktada, yirmi dokuz yaşındaki bir fabrikatör, reformcu olarak ortaya çıktı; yüceliğe varacak ölçüde çocuklara özgü karakter yalınlığına sahip bir adam ve aynı zamanda az rastlanan doğuştan insan yöneticilerinden biriydi bu. Robert Owen, materyalist aydınlanmacıların öğretisini benim-

104 *"Sturm und Drang"* (Saldırı ve Zorlama) Dönemi (1767-1785): Alman edebiyatında Aydınlanma Dönemi ile Klasik Dönem arasındaki dönemin adı. *–çev.*

semişti: İnsanın karakteri, bir yandan doğuştan gelen organik yapısının ve diğer yandan insanı ömrü boyunca, ama özellikle de gelişim döneminde çevreleyen koşulların ürünüydü. Onunla aynı sınıfta olanların çoğu, sanayi devriminde, bulanık suda balık avlama ve hızla zenginleşme fırsatları sunan karışıklıktan ve kaostan başka bir şey görmüyordu. Owen ise, sanayi devriminde, en sevdiği önermeyi kullanıma sokma ve böylece kaosa düzen getirme fırsatını gördü. Daha Manchester'dayken, bir fabrikanın beş yüzden fazla işçisinin yöneticisi olarak bunu başarılı bir şekilde denemişti. 1800 ile 1829 yılları arasında İskoçya'daki büyük New Lanark pamuk fabrikasını yönetici ortak olarak aynı şekilde yönetti; ama bu kez daha büyük bir hareket özgürlüğüne sahipti ve ona Avrupa ölçeğinde ün kazandıran bir başarı kazandı. Başlangıçta en karışık ve çoğu fazlasıyla ahlaksızlaşmış olan unsurlardan oluşan ve zamanla 2500 kişiye ulaşan bir nüfusu, sarhoşluğun, polisin, ceza yargıçlarının, davaların, yoksullara yardımın, hayırseverlik gereksiniminin bilinmediği eksiksiz bir örnek koloniye dönüştürdü. Bunu da, basitçe, kişilere insan onuruna daha fazla yakışan koşullar sağlayarak ve özellikle de yeni kuşağın özenli bir şekilde yetiştirilmesini sağlayarak başardı. Anaokullarının mucidiydi ve bunları ilk olarak burada açtı. İki yaşına ulaşmış çocuklar okula geliyordu ve burada o kadar eğleniyorlardı ki evlerine dönmek istemiyorlardı. Rakipleri işçilerini günde 13-14 saat çalıştırırken, New Lanark'ta sadece 10½ saat çalışılıyordu. Bir pamuk bunalımı üretimin dört aylığına durdurulmasını zorunlu kıldığında, tatildeki işçilere yine tam ücretleri ödendi. Ve bunlar olurken fabrika değerini iki katından fazlasına çıkardı ve son ana kadar sahiplerine büyük kârlar getirdi.

Bütün bunlar Owen'ı tatmin etmiyordu. İşçilerine sağladığı geçim koşulları, onun gözünde, insan onuruna yakışır olmanın hâlâ çok uzağındaydı;

> "insanlar benim kölelerimdi";

onlara sağladığı görece uygun koşullar, özgür bir yaşamsal etkinliğe izin vermek bir yana, karakterin ve zihnin çok yönlü ve akla uygun bir gelişimine izin vermenin bile henüz çok uzağındaydı.

> "Yine de, bu 2500 insanın çalışan bölümü, toplum için, yarım yüzyıldan kısa bir süre önce 600.000 kişilik bir nüfusun üretebildiği kadar gerçek zenginlik üretiyordu. 2500 kişinin tükettiği zenginlik ile 600.000 kişinin tüketecek olduğu zenginlik arasındaki farka ne oluyor?"

Yanıt açıktı. Bu fark, fabrikanın sahiplerine yatırım sermayesi üzerinden %5 faiz ve ayrıca 300.000 sterlinden (6.000.000 marktan) fazla kâr getirmek için kullanılıyordu. Ve New Lanark için geçerli olan durum İngiltere'nin tüm fabrikaları için çok daha büyük bir ölçüde geçerliydi.

> "Makinelerin yarattığı bu yeni zenginlik olmasaydı, Napoleon'u devirmeye ve aristokratik toplum ilkelerini korumaya yönelik savaşlar yapılamazdı. Yine de, bu yeni güç çalışan sınıfın eseriydi."[105]

Bu nedenle, bu yeni gücün meyveleri çalışan sınıfa aitti. O zamana kadar sadece bireylerin zenginleşmesine ve kitlelerin köleleştirilmesine hizmet eden muazzam yeni üretici güçler, Owen'a, toplumsal bir yeniden kuruluşun temelini sunuyordu ve bunların görevi, herkesin ortak varlıkları olarak sadece herkesin ortak gönenci için çalışmaktı.

Owen'ın komünizmi işte bu tür bir katıksız işletmecilik tarzıyla, deyim yerindeyse ticari hesaplamanın meyvesi olarak ortaya çıktı. Pratiğe odaklanmış karakterini hep korudu. Örneğin,

---

105 "Avrupa'nın" tüm "kızıl cumhuriyetçilerine, komünistlerine ve sosyalistlerine" hitaben yazılan ve 1848'deki Fransız geçici hükümetinin yanı sıra "Kraliçe Victoria ile sorumlu danışmanları"na da gönderilen "*The Revolution in Mind and Practice* {Zihinde ve Pratikte Devrim}" başlıklı memorandumdan. {–*F. E.*}
Robert Owen, *The Revolution in the Mind and Practice of the Human Race* (İnsanlığın Zihnindeki ve Pratiğindeki Devrim), Effingham Wilson, London, 1849, s. 22. –*çev.*

Owen, 1823'te, İrlanda'daki sefaletin komünist koloniler tarafından giderilmesini önerdi ve yatırım maliyetleri, yıllık harcamalar ve olası gelirler hakkında eksiksiz hesaplar çıkardı.[106] Onun kesin gelecek planında,[107] kat planı, dikey kesit ve kuşbakışı görünüm dâhil olmak üzere ayrıntılar üzerindeki teknik çalışmalar öyle bir uzmanlıkla yürütülmüştür ki, Owen'ın toplumsal reform yöntemi bir kez benimsendiğinde, profesyonel bakış açısıyla bile, ayrıntılı düzenlemesi aleyhine pek az şey söylenebilir.

Komünizme geçiş Owen'ın yaşamındaki dönüm noktasıydı. Sadece bir hayırsever olarak kaldığı sürece, zenginlikten, alkıştan, onurdan ve şandan başka bir şey elde etmemişti. Avrupa'daki en popüler adamdı. Sadece kendi sınıfının üyeleri değil, devlet adamları ve prensler de onu beğeniyle dinliyordu. Ama komünist teorileriyle ortaya çıktığında işler değişti. Göründüğü kadarıyla, toplumsal reform yolunda onun önünü kesen üç büyük temel engel vardı: Özel mülkiyet, din ve evliliğin o dönemdeki biçimi. Bunlara saldırması durumunda başına gelecekleri biliyordu: Resmî toplum tarafından genel olarak dışlanma ve toplumsal konumunu tümüyle yitirme. Ama bu durum, sonuçlarını umursamadan bunlara saldırmasına engel olamadı ve öngördükleri gerçekleşti. Resmî toplumdan kovulmuş, basın tarafından tümüyle yok sayılmış, Amerika'daki (başarısızlığa uğrayan ve bütün servetini feda ettiği) komünist girişimler nedeniyle yoksullaşmış olarak doğrudan doğruya işçi sınıfına yöneldi ve otuz yıl boyunca onların arasında faaliyet yürütmeye devam etti. İngiltere'de, işçi sınıfına yarar sağlamış olan tüm toplumsal hare-

106 *Bkz.* Robert Owen, *Report of the Proceedings at the Several Public Meetings, held in Dublin. On the 18th March - 12th April-19th April and 3rd May*, Dublin 1823, s. 110 vd. *–Almanca ed.*

107 Robert Owen bu gelecek planını şu eserinde açıklamıştı: *The Book of the New Moral World, Containing the Rational System of Society, Founded on Demonstrable Facts, Developing the Constitution and Laws of Human Nature and of Society*, London 1842-1844. *–Almanca ed.*

ketler, tüm gerçek ilerlemeler, Owen adıyla bağlantılıdır. Örneğin, 1819'da, beş yıllık bir çabanın ardından, fabrikalarda kadın emeği ve çocuk emeği kullanımını sınırlandıran ilk yasayı kabul ettirdi. İngiltere'nin her yanından *Trade Union*'ları {sendikaları} tek bir büyük sendikal birlikte toplayan ilk kongreye başkanlık etti. Toplumun eksiksiz komünist yapılanmasına geçiş önlemleri olarak, bir yandan kooperatif toplulukları (tüketim ve üretim kooperatifleri) kurdu (bunlar, o zamandan beri, en azından, hem tüccarın hem de fabrikatörün gereksiz kişiler olduklarının pratik kanıtını sundu), diğer yandan, emek ürünlerinin, birimi bir saatlik çalışma olan bir emek banknotu aracılığıyla mübadele edilmesi için emek pazarlarını kurdu (bunlar, başarısızlığa mahkûm olan, ama Proudhon'un çok daha ileri tarihlerdeki mübadele bankasını eksiksiz olarak önceleyen, buna karşılık, tam da, her tür toplumsal hastalığın her derde ilacı değil, sadece toplumun çok daha devrimci bir dönüşümü doğrultusundaki bir ilk adım olmalarıyla bu bankadan ayrışan kurumlardı).

Ütopyacıların bakış tarzı 19. yüzyılın sosyalist düşüncelerine uzun bir süre hükmetti ve kısmen hâlâ hükmediyor. Çok kısa bir süre öncesine kadar tüm Fransız ve İngiliz sosyalistleri bu bakış tarzına biat ediyordu ve Weitling'inki dâhil erken Alman komünizmi de onlarla aynı çizgide bulunuyordu. Sosyalizm, hepsi için, mutlak hakikatin, aklın ve adaletin ifadesidir ve kendi gücüyle dünyayı fethetmesi için gereken tek şey, keşfedilmesidir; mutlak hakikat, zamandan, mekândan ve insanın tarihsel gelişiminden bağımsız olduğundan, ne zaman ve nerede keşfedileceği tümüyle rastlantısaldır. Ne var ki, mutlak hakikat, akıl ve adalet her bir okul kurucusunda farklıdır; mutlak hakikatin, aklın ve adaletin her birindeki özel türü onun öznel anlayışına, yaşam koşullarına, bilgi düzeyine ve düşünsel eğitimine bağlı olduğundan, mutlak hakikatlerin bu çatışmasının tek çözümü bunların birbirlerini yıpratmalarıdır. Dolayısıyla, gerçekten de bugüne

kadar Fransa'daki ve İngiltere'deki sosyalist işçilerin çoğunun kafasında egemen olan bir tür seçmeci ortalama sosyalizmden, farklı tarikat kurucularının pek az etki uyandıran eleştirel ifadelerinin, iktisadi önermelerinin ve toplumsal gelecek kurgularının en değişik türlerdeki görüş farklılıklarına izin veren bir karışımından, tartışmanın akışı içinde tek tek bileşenlerin kesinlik anlamına gelen keskin köşelerinin bir deredeki çakıl taşları gibi yuvarlatılması ölçüsünde daha kolay şekillenen bir karışımdan başka bir şey çıkamazdı ortaya. Sosyalizmden bir bilim çıkarmak için, önce onu gerçek bir zemine yerleştirmek gerekiyordu.

II

Bu arada, 18. yüzyıl Fransız felsefesinin yanında ve sonrasında yeni Alman felsefesi ortaya çıkmış ve Hegel'de son noktasına ulaşmıştı. En büyük katkısı, diyalektiğin yeniden en yüksek düşünme biçimi olarak benimsenmesiydi. Eski Yunan filozoflarının hepsi doğuştan, kendiliğinden diyalektikçiydi ve en evrenselleri olan Aristoteles, diyalektik düşünmenin en temel biçimlerini de incelemişti. Buna karşılık yeni felsefe, içinde diyalektiğin parlak temsilcilerini bulundursa bile (örneğin Descartes ve Spinoza), özellikle İngiliz etkisiyle, metafizik düşünme tarzı denen şeye giderek daha fazla saplanmıştı; bu düşünme tarzı, 18. yüzyılın Fransızlarına da, en azından özel olarak felsefeye odaklanmış çalışmalarında neredeyse tümüyle hükmetmişti. Ama Fransızlar, asıl felsefe alanı dışında, diyalektiğin başyapıtlarını da üretebilmişti; Diderot'nun *Rameau'nun Yeğeni* ve Rousseau'nun *İnsanlar Arasındaki Eşitsizliğin Kökeni Üzerine* adlı eserlerini hatırlamamız yeter. – Burada iki düşünme yönteminin temel özelliklerine kısaca değineceğiz.

Doğayı ya da insanın tarihini ya da düşünsel faaliyetimizi düşünsel incelemeye tabi tutarsak, karşımıza ilk çıkan şey, içinde hiçbir şeyin geçmişte olduğu gibi, olduğu yerde ve olduğu biçimde kalmadığı, her şeyin hareket ettiği, değiştiği, olduğu ve yok olduğu sonsuz bir bağlantılar ve etkileşimler yumağının resmi olur. Yani ilk olarak resmin bütününü görürüz; ayrıntılar onun içinde az çok arka planda kalır; hareket eden, geçiş yapan, bağlantılı olan şeylerden çok, harekete, geçişlere, bağlantılara dikkat ederiz. Bu ilkel, naif, ama özünde doğru olan dünya kavrayışı, eski Yunan felsefesinin dünya kavrayışıdır ve ilk kez Heraklitos tarafından açıkça dile getirilmiştir: Her şey hem kendisidir hem de kendisi değildir, çünkü her şey *akar*, hep değişir, hep oluş ve yok oluş hâlindedir. Ama bu kavrayış, görüngüler resminin bütününün genel karakterini ne kadar doğru bir şekilde saptarsa saptasın, resmin bütününü

oluşturan ayrıntıları açıklamaya yetmez; ve bunları bilmediğimiz sürece resmin bütünü hakkında da net bir fikir sahibi olmayız. Bu ayrıntıları anlamak için, onları doğal ya da tarihsel bağlantılarından ayırmamız ve her birinin doğasını, özel nedenlerini ve etkilerini vb. ayrı ayrı incelememiz gerekir. Bu, her şeyden önce doğa biliminin ve tarih araştırmasının görevidir; bunlar da, klasik dönemin Yunanlarında çok haklı nedenlerle alt konumlarda bulunan inceleme dallarıydı, çünkü her şeyden önce bunların gerektirdiği malzemeyi toplayıp bir araya getirmek zorundaydılar. Eleştirel incelemeye; sınıfları, düzenleri ve türleri karşılaştırmaya ya da bunları ayrıştırmaya, ancak belirli bir miktardaki doğal ve tarihsel malzemenin toplanmasından sonra başlanabilir. Bu nedenle, pozitif doğa araştırmasının nüveleri, ancak İskenderiye dönemi Yunanları ve daha sonra, Orta Çağ'da, Araplar tarafından bir miktar daha geliştirilmiştir; ama gerçek bir doğa bilimi ancak 15. yüzyılın ikinci yarısında ortaya çıkmış ve o dönemden itibaren hep artan hızlarla ilerlemeler kaydetmiştir. Doğanın tek tek parçalarına ayrıştırılması; farklı doğal süreçlerin ve nesnelerin belirli sınıflara ayrılması; organik cisimlerinin iç yapılarının, çok çeşitli anatomik biçimlerine göre incelenmesi, son dört yüz yılda doğa bilgimizin kaydettiği devasa ilerlemelerin temel koşuluydu. Ama bu yaklaşım, doğal şeyleri ve süreçleri yalıtılmış olarak, büyük genel bütünden kopuk bir şekilde, bu nedenle de hareket eden değil duran, özde değişken olan değil sabit varlıklar olarak, yaşamlarındaki değil ölmüş hâlleriyle kavrama alışkanlığını da bize miras bıraktı. Ve bu anlayış, Bacon ve Locke tarafından yapıldığı gibi, doğa biliminden felsefeye aktarıldığında, son yüzyılların özgül dar kafalılığını, yani metafizik düşünme tarzını yarattı.

Şeyler ve onların düşünsel yansıları olan kavramlar, metafizikçi için, yalıtık, sırayla ve birbirlerinden ayrı olarak ele alınması gereken, sabit, katı, kesin bir şekilde belirli olan inceleme nesneleridir. Kafasında yığınla dolaysız karşıtlık vardır; evet diyorsa

evettir, hayır diyorsa hayırdır ve bunun ötesine geçen her şeyin kaynağında kötülük vardır.[108] Ona göre bir şey ya vardır ya da yoktur: Bir şeyin aynı anda hem kendisi hem de bir başkası olması da aynı ölçüde olanaksızdır. Olumlu ile olumsuz birbirlerini mutlak olarak dışlar; neden ile sonuç da aynı şekilde katı bir karşıtlık içindedir. Bu düşünme tarzının bize ilk bakışta fazlasıyla aydınlatıcı görünmesinin nedeni, sağduyu denen şeyin düşünme tarzı olmasıdır. Sağduyu, dört duvarının arasındaki yalın ortamında ne kadar saygın bir yol arkadaşı olursa olsun, tek başınayken, geniş araştırma dünyasına girmeye kalkışır kalkışmaz son derece şaşırtıcı maceralar yaşar; ve metafizik anlayış, nesnenin doğasına bağlı olarak değişen boyutlardaki geniş alanlarda ne kadar hak verilebilir ve hatta gerekli olsa bile, her seferinde, er ya da geç, ötesine geçtiğinde (tek tek şeyleri düşündüğünde bunların bağlantısını, varlıklarını düşündüğünde oluşlarını ve yok oluşlarını, durgunluklarını düşündüğünde hareketlerini unutması, ağaçlara bakmaktan ormanı görememesi nedeniyle) tek yanlı, dar kafalı, soyut kaldığı ve çözümsüz çelişkiler içinde yolunu yitirdiği bir sınıra ulaşır. Gündelik olaylar söz konusu olduğunda, örneğin bir hayvanın var olup olmadığını bilir ve kendimizden emin bir şekilde söyleyebiliriz; ama daha dikkatli bir incelemede, bunun, bazen çok karmaşık bir soruna dönüştüğünü fark ederiz; aşıldığında anne karnındaki çocuğu öldürmenin cinayet sayılacağı akla uygun bir sınır bulmak için boş yere kafa patlatmış olan hukukçular bunu çok iyi bilir; fizyoloji, ölümün tek seferlik, anlık bir olay değil, çok uzun süren bir süreç olduğunu kanıtladığından, ölüm anını saptamak da olanaksızdır. Aynı şekilde, her organik varlık her an aynıdır ve aynı değildir; her an dışarıdan gelen maddeleri sindirir ve başkalarını dışarı atar, her an bedeninin hücreleri ölür ve yenileri oluşur; daha uzun ya da daha kısa bir süre içinde bu bedenin maddesi tümüyle yenilenir, yerini başka madde atom-

108 Cümlenin ikinci yarısı: Matta İncili, 5:37. *-çev.*

larına bırakır; böylece, her örgütlü[109] varlık her zaman hem aynı varlıktır ve hem de bir başkasıdır. Daha dikkatli bir incelemeyle, bir karşıtlığın iki kutbunun (örneğin olumlu ile olumsuzun), birbirlerine karşıt oldukları kadar birbirlerinden ayrılamaz olduklarını ve *bütün* karşıtlıklarına rağmen karşılıklı olarak birbirlerinin içine geçtiklerini de fark ederiz; aynı şekilde, neden ile sonucun, sadece tek tek durumlar için kullanıldıklarında neden ile sonuç olarak geçerlilik taşıyan kavramlar olduğunu, ama tek bir durumu evrenle genel bağlantısıyla birlikte ele aldığımızda bunların iç içe geçtiklerini, nedenlerin ve sonuçların durmadan yer değiştirdiği evrensel etkileşim anlayışının içinde çözüldüklerini, şimdi ya da burada sonuç olan şeyin orada ya da o zaman nedene dönüştüğünü ve bunun tersinin de geçerli olduğunu görürüz.

Bütün bu süreçler ve düşünme yöntemleri, metafizik düşünme çerçevesinin dışında kalır. Buna karşılık, şeyleri ve onların kavramsal yansılarını, esas olarak, bağlantılarıyla, birbirine bağlanmışlıklarıyla, hareketleriyle, ortaya çıkışlarıyla ve yok oluşlarıyla birlikte kavrayan diyalektik için, yukarıdakiler gibi süreçlerin her biri, onun kendi işleyiş tarzının doğrulayıcılarıdır. Doğa diyalektiğin sınavıdır ve modern doğa biliminin, bu sınav için, fazlasıyla zengin, günden güne artan malzemeler sağladığını ve böylece, doğada olup bitenlerin, son çözümlemede, metafiziğe değil diyalektiğe uyduğunu; doğanın, durmadan yinelenen bir döngünün sonsuz tekdüzeliği içinde hareket etmek yerine gerçek bir tarihe sahip olduğunu kanıtladığını söylemek zorundayız. Burada herkesten önce, günümüzdeki bütün organik doğanın, bitkilerin ve hayvanların ve bu arada insanın milyonlarca yıl boyunca süren bir gelişim sürecinin ürünü olduğunu kanıtlayarak metafizik doğa kavrayışına en ağır darbeyi vuran Darwin'i anmak gerekir. Ama diyalektik düşünmeyi öğrenmiş olan doğa araştırmacıları bugün bile çok az sayıda olduğundan, bugün te-

109 Fransızca baskıda "organik". –*Almanca ed.*

orik doğa biliminde egemen olan ve hem öğretmenleri hem de öğrencileri, hem yazarları hem de okurları umutsuzluğa sürükleyen sınırsız kafa karışıklığı, keşfedilmiş sonuçlar ile geleneksel düşünme tarzı arasındaki bu uyumsuzlukla açıklanabilir.

Demek ki, evrenin, hem onun ve insanlığın gelişiminin hem de bu gelişimin insanların kafalarındaki yansısının doğru bir betimlemesine, sadece, diyalektik yoldan, oluşun ve yok oluşun, ileriye ya da geriye doğru değişimlerin genel etkileşimlerini hep göz önünde bulundurarak ulaşılabilir. Yeni Alman felsefesi de hemen bunu yapmaya girişti. Kant, kariyerini, Newton'un kararlı Güneş sistemini ve onun (muhteşem ilk itki bir kez sağlandıktan sonraki) sonsuz ömrünü, tarihsel bir sürece, Güneş'in ve tüm gezegenlerin dönmekte olan bir bulutsu kütleden çıkışına dönüştürerek başlattı. Bundan, söz konusu ortaya çıkışın Güneş sisteminin gelecekteki yok oluşunu kaçınılmaz kıldığı sonucunu da çıkardı. Onun görüşü yarım yüzyıl sonra Laplace tarafından matematiksel bir temele kavuşturuldu ve bundan yarım yüzyıl sonra da, spektroskop, uzayda farklı yoğunlaşma derecelerindeki bu tür kızgın gaz kütlelerinin var olduğunu kanıtladı.

Bu yeni Alman felsefesi son noktasına Hegel'in sistemiyle ulaştı. Bu sistemde, ilk kez (ve bu onun büyük başarısıdır), tüm doğal, tarihsel ve düşünsel dünya, bir süreç olarak, yani durmadan hareket eden, değişen, dönüşen ve gelişen bir dünya olarak betimlenmiş ve bu hareket ve gelişimin iç bağlantısını gösterme girişiminde bulunulmuştu. Bu açıdan bakıldığında, insanlık tarihi, artık, olgunlaşmış bulunan filozof aklının yargıç kürsüsü önünde eşit derecede mahkûm edilesi olan ve mümkün olan en hızlı şekilde unutulmaları tercih edilen anlamsız şiddet eylemlerinin bir darmadağınıklığı olarak değil, insanlığın gelişim süreci olarak görünüyordu; artık, düşünmenin görevi, bu sürecin durmadan yanlış yollara saparak adım adım ilerlemesini izlemek ve görünürde rastlantısal olan bütün o şeylerin ardındaki iç yasallığını göstermekti.

Hegel'in sisteminin, kendi önüne koyduğu problemi çözmemiş olması, burada önem taşımıyor. Onun çağ açan başarısı, bu problemi önüne koymuş olmasıydı. Bu, hiçbir zaman herhangi bir birey tarafından çözülemeyecek olan bir problemdir. Hegel (Saint-Simon'la birlikte) döneminin en evrensel kafası olsa bile, birincisi, kendi bilgilerinin ister istemez sınırlı olan kapsamı, ve ikincisi, kendi çağının kapsamları ve derinlikleri bakımından yine sınırlı olan bilgileri ve görüşleri tarafından sınırlanmıştı. Ama bir üçüncüsü daha vardı. Hegel idealistti, yani ona göre, kafasındaki düşünceler, gerçek şeylerin ve süreçlerin az çok soyut yansıları değildi; tersine, ona göre, şeyler ve onların gelişimi, sadece, bir şekilde dünyadan önce de var olan "düşünce"nin {*Idee*} gerçekleşmiş yansılarıydı. Böylece her şey baş aşağı edilmiş ve dünyanın gerçek bağlantısı tümüyle tersine çevrilmişti. Ve tek tek bazı bağlantılar Hegel tarafından ne kadar doğru bir şekilde ve dâhice kavranmış olursa olsun, yukarıda belirtilen nedenlerle, ayrıntılarda da pek çok şeyin yamalı, yapay, kurmaca, kısacası yanlış olması kaçınılmazdı. Hegel'in sisteminin kendisi, devasa bir düşüktü; ama aynı zamanda türünün son örneğiydi. Onulmaz bir iç çelişkinin de pençesindeydi: Bir yandan, bu sistemin temel ön koşulu, insanlık tarihinin, doğası gereği, mutlak hakikat denen bir şeyin keşfedilmesiyle düşünsel son noktasına ulaşması mümkün olmayan bir gelişim süreci olduğunu kabul eden tarih anlayışıydı; ama diğer yandan, Hegel'in sistemi, tam da bu mutlak hakikatin ta kendisi olduğunu iddia eder. Her şeyi kapsayan, kesin sonu oluşturan bir doğa ve tarih bilgisi sistemi, diyalektik düşünmenin temel yasalarıyla çelişir; ama bu yasalar, bir bütün olarak dış dünyanın sistemli bilgisinin kuşaktan kuşağa devasa ilerlemeler kaydedebilmesini dışlamaz, aksine içerir.

Bugüne kadarki Alman idealizminin tam anlamıyla baş aşağı durduğunun anlaşılması kaçınılmaz olarak materyalizme götürdü; ama dikkat edilsin, 18. yüzyılın salt metafizik, tümüyle me-

kanik materyalizmine değil. Bundan önceki tüm tarihin çocuksu bir devrimcilikle ve basitçe reddedilmesi karşısında, modern materyalizm, tarihte insanlığın gelişme sürecini görür ve onun görevi bu sürecin hareket yasalarını keşfetmektir. 18. yüzyılın Fransızlarında ve hatta Hegel'de egemen olan kavrayışa göre, doğa, Newton'un öğrettiği gibi ebedî gök cisimleriyle ve Linné'nin öğrettiği gibi değiştirilemez organik türleriyle birlikte, dar döngüler içinde hareket eden, kendisiyle her zaman aynı kalan bir bütündü. Modern materyalizm ise, doğa bilimlerinin daha yakın tarihli ilerlemelerini kucaklar; bunlara göre, doğa da zamanda kendi tarihine sahiptir, hem gök cisimleri hem de uygun koşullar altında bunların üzerinde yaşayan organik türler ortaya çıkar ve yok olur ve varlıklarına hâlâ izin verildiği kadarıyla döngüler, sonsuz derecede daha büyük boyutlara ulaşır. Her iki durumda da modern materyalizm özünde diyalektiktir ve diğer bilimlerin üzerinde duran bir felsefeye artık gereksinim duymaz. Tek tek her bilimden, şeylerin ve şeylerin bilgisinin genel bütünlüğü içindeki kendi konumu hakkında netlik kazanması istenir istenmez, genel bütünlük hakkındaki her tür özel bilim gereksizleşir. O zaman, bugüne kadarki tüm felsefeden geriye kalıp da bağımsız varlıklarını hâlâ sürdürenler, sadece, düşünme öğretisi ve onun yasaları, yani biçimsel mantık ve diyalektik olur. Diğer her şey pozitif doğa ve tarih biliminin içine karışır.

Ne var ki, doğa anlayışındaki dönüşüm, sadece, araştırmanın uygun pozitif bilgi malzemelerini sunması ölçüsünde gerçekleşebilirken, tarih kavrayışında belirleyici bir değişime yol açan tarihsel olgular kendilerini çok daha önce göstermişti. 1831'de Lyon'da ilk işçi ayaklanması gerçekleşmişti; 1832 ile 1842 yılları arasında, ilk ulusal işçi hareketi, yani İngiliz Çartistlerinin hareketi zirve noktasına ulaşmıştı. Proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesi, bir yandan büyük sanayinin ve diğer yandan burjuvazinin yeni ele geçirilmiş siyasal egemenliğinin gelişmesi

ölçüsünde, Avrupa'nın en ileri ülkelerinin tarihinde ön plana çıkıyordu. Burjuva iktisadının, sermayenin çıkarları ile emeğin çıkarlarının özdeşliği, serbest rekabetin sonucu olarak genel uyum ve halkın genel refahı öğretileri, olgular tarafından her seferinde daha çarpıcı bir şekilde yalanlanıyordu. Artık ne bütün bu şeyleri yok saymak mümkündü ne de tüm eksiklerine rağmen bunların teorik ifadesi olan Fransız ve İngiliz sosyalizmini. Ama henüz kovulmamış olan eski idealist tarih kavrayışı, maddi çıkarlara dayalı sınıf mücadelelerinden, hatta maddi çıkarlardan habersizdi; tüm iktisadi ilişkiler gibi üretim de onun gözünde "uygarlık tarihi"nin geçerken değinilecek ikincil unsurları arasında yer alıyordu.

Yeni olgular, bugüne kadarki tüm tarihin yeni bir incelemeye tabi tutulmasını zorunlu kıldı ve o zaman görüldü ki, en baştaki koşullar dışında bugüne kadarki *bütün* tarih, sınıf mücadeleleri tarihiydi; toplumun birbirleriyle mücadele eden bu sınıfları, her zaman kendi çağlarının üretim ve dolaşım ilişkilerinin, tek sözcükle *iktisadi* ilişkilerinin ürünleriydi; dolayısıyla, her bir tarihsel dönemin hem bütün bir hukuki ve siyasal kurumlar üstyapısının hem de dinsel, felsefi ve diğer düşünme tarzlarının son çözümlemedeki açıklaması için çıkış noktası olan gerçek temeli, toplumun o dönemdeki *iktisadi* yapısı oluşturuyordu. Hegel, tarih kavrayışını metafizikten kurtarmış, onu diyalektik hâle getirmişti; ama Hegel'in tarih kavrayışı esas olarak idealistti. Şimdi, idealizm, son sığınağı olan tarih kavrayışından kovulmuş, materyalist bir tarih kavrayışı ortaya koyulmuş ve şimdiye kadar olduğu gibi insanın varlığını onun bilinciyle açıklamak yerine onun bilincini varlığıyla açıklamanın yolu bulunmuştu.

Bu andan itibaren sosyalizm artık şu ya da bu parlak beynin tesadüfi bir keşfi olarak değil, tarihsel olarak ortaya çıkmış bulunan iki sınıfın, proletarya ile burjuvazinin mücadelesinin zorunlu ürünü olarak görülür oldu. Artık sosyalizmin görevi mümkün olduğunca kusursuz bir toplum sistemi imal etmek değil, zorunlu

olarak bu sınıfları ve onların çatışmalarını da ortaya çıkaran tarihsel iktisadi akışı incelemek ve bunun yarattığı iktisadi durumda, çatışmayı sona erdirmenin araçlarını bulmaktı. Ama Fransız materyalizminin doğa kavrayışı diyalektikle ve daha yakın tarihli doğa bilimiyle ne kadar uyumsuzduysa, bundan önceki sosyalizm de bu materyalist kavrayışla o kadar uyumsuzdu. Bundan önceki sosyalizm, mevcut kapitalist üretim tarzını ve onun sonuçlarını eleştirmekle birlikte, onu açıklayamıyor ve dolayısıyla da onunla başa çıkamıyordu; basitçe onu kötü olduğu için reddetmenin ötesine geçemiyordu. İşçi sınıfının kapitalist üretim tarzında kaçınılmaz olduğu üzere sömürülmesine ne kadar çok sövüp sayıyorsa, bu sömürünün ne olduğunu ve nasıl ortaya çıktığını açıkça gösterebilir olmaktan o kadar çok uzaklaşıyordu. Oysa yapılması gereken şey, bir yandan, kapitalist üretim tarzını, tarihsel bağlantısıyla ve belirli bir tarihsel dönem için kaçınılmazlığıyla, dolayısıyla aynı zamanda çöküşünün kaçınılmazlığıyla birlikte betimlemek, ama diğer yandan da hâlâ gizli olan iç karakterini ortaya çıkarmaktı. Bu da *artık değer*in açığa çıkarılmasıyla yapıldı. Karşılığı ödenmemiş emeğe el koyulmasının, kapitalist üretim tarzının ve onun tarafından gerçekleştirilen işçi sömürüsünün temel biçimi olduğu; kapitalistin, işçisinin piyasada meta olarak bulduğu emek gücünü tam değerini ödeyerek satın alsa bile, emek gücünden, ona ödediğinden daha fazla değer çıkardığı; ve bu artık değerin, son çözümlemede, mülk sahibi sınıfların ellerindeki durmadan büyüyen sermaye kütlesinin kaynağındaki değer toplamını oluşturduğu kanıtlandı. Hem kapitalist üretimin hem de sermaye üretiminin nasıl gerçekleştiği açıklanmıştı.

Bu iki büyük keşfi, hem materyalist tarih kavrayışını hem de kapitalist üretimin sırrının artık değer aracılığıyla açığa çıkarılmasını *Marx*'a borçluyuz. Bunlarla birlikte sosyalizm bir bilim oldu; şimdi ilk yapılması gereken şey, tüm ayrıntıları ve bağlantıları üzerinde çalışarak onu geliştirmekti.

III

Materyalist tarih anlayışı, üretimin ve üretimden sonra onun ürünlerinin mübadelesinin, her tür toplum düzeninin temeli olduğu; tarihsel olarak ortaya çıkan her toplumda, ürünlerin bölüşümünün ve bölüşümle birlikte toplumun sınıflara ya da katmanlara bölünmesinin, neyin üretildiğine, nasıl üretildiğine ve üretilen şeyin nasıl mübadele edildiğine bağlı olduğu önermesinden hareket eder. Buna göre, tüm toplumsal değişimlerin ve siyasal altüst oluşların nihai nedenlerini, insanların kafalarında değil, ebedî hakikat ve adaleti giderek daha iyi anlamalarında değil, üretim ve mübadele tarzlarındaki değişimlerde; ilgili çağın *felsefe*sinde değil, *ekonomi*sinde aramak gerekir. Mevcut toplumsal kurumların akla aykırı ve adaletsiz olduklarının, aklın saçmalığa, iyiliğin kötülüğe dönüşmüş olduğunun giderek anlaşılması, sadece, üretim yöntemlerinde ve mübadele biçimlerinde sessizce değişimlerin gerçekleştiğinin ve daha önceki iktisadi koşullara göre düzenlenmiş olan toplumsal düzenin artık bunlara uymadığının bir işaretidir. Bu, aynı zamanda, değişmiş üretim ilişkilerinin içinde, keşfedilmiş uygunsuzlukların ortadan kaldırılmasının araçlarının da (az ya da çok gelişmiş olarak) bulunmak zorunda olduğu anlamına gelir. Bunlar, kafadan *uydurulacak* araçlar değil, kafa aracılığıyla üretimin mevcut maddi olgularının içinde *keşfedilecek* araçlardır.

Peki, buna göre, modern sosyalizmin konumu nedir?

Mevcut toplum düzeni (artık bir hayli yaygın şekilde kabul edildiği üzere) bugün egemen olan sınıf, yani burjuvazi tarafından yaratılmıştır. Marx'tan beri kapitalist üretim tarzı adıyla anılan burjuvaziye özgü üretim tarzı, ne yerel ve sınıfsal ayrıcalıklarla bağdaşabiliyordu ne de feodal düzenin karşılıklı kişisel bağlarıyla; burjuvazi feodal düzeni parçaladı ve onun yıkıntılarının üzerine burjuva toplum yapısını, yani serbest rekabetin, dolaşım özgürlüğünün, meta sahiplerinin eşit haklara sahip olmasının ve

burjuvazinin tüm diğer muhteşem şeylerinin krallığını kurdu. Kapitalist üretim tarzı artık özgürce gelişebilirdi. Buharın ve alet yapan yeni makinelerin eski manifaktürü büyük sanayiye dönüştürmesinden itibaren, burjuvazinin yönetimi altında ortaya çıkarılan üretim ilişkileri[110] daha önce duyulmamış bir hızla ve daha önce duyulmamış bir ölçüde gelişti. Ama manifaktür ve onun etkisi altında daha da gelişen zanaatçılık kendi dönemlerinde nasıl loncaların feodal zincirleriyle çatışma noktasına geldiyse, gelişimini daha fazla tamamlamış hâliyle büyük sanayi de, kapitalist üretim tarzının onu içine hapsettiği sınırlarla çatışma noktasına geliyor. Üretici güçler, kullanımlarının burjuva biçimini daha şimdiden aşmış durumda; ama üretici güçler ile üretim tarzı arasındaki bu çatışma, insanın ilk günahı ile ilahi adalet arasındaki çatışına gibi insanların kafalarında doğmuş değildir; olgusaldır, nesneldir, dışımızdadır, onu getirmiş olan insanların isteklerinden ya da eylemlerinden bile bağımsızdır. Modern sosyalizm, bu gerçek çatışmanın düşüncedeki yansımasından, her şeyden önce ondan doğrudan doğruya zarar gören sınıfın, yani işçi sınıfının zihinlerindeki düşünsel yansısından başka bir şey değildir.

Peki, bu çatışmanın içeriği nedir?

Kapitalist üretimden önce, yani Orta Çağ'da, genel küçük işletmeciliğin temelinde, emekçinin kendi üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti vardı: özgür ya da bağımlı küçük köylünün tarımı ve kentlerin zanaatçılığı. Emek araçları (toprak, tarım aleti, atölye, zanaatçı aleti), tek tek bireylerin emek araçlarıydı, sadece bireysel kullanıma yönelikti, dolayısıyla da kaçınılmaz olarak küçük, bodur, sınırlıydı. Ama tam da bu nedenle genellikle üreticinin kendisine aittiler. Kapitalist üretim tarzının ve onun taşıyıcısı olan burjuvazinin tarihsel rolü ise, bu dağınık, dar üretim araçlarını bir araya getirmek, genişletmek, onları üretimin günümüzdeki güçlü kaldıraçlarına dönüştürmekti. Marx,

110 *Anti-Dühring*'de: "üretici güçler". *–Almanca ed.*

burjuvazinin 15. yüzyıldan itibaren bunu tarihsel olarak, üç aşamalı bir şekilde (basit işbirliği, manifaktür ve büyük sanayi) nasıl gerçekleştirdiğini *Kapital*'in dördüncü kısmında[111] ayrıntılarıyla betimlemiştir. Ama orada da gösterildiği üzere, burjuvazi, onları bir bireyin üretim araçları olmaktan çıkarıp *toplumsal*, sadece bir *insan topluluğu* tarafından kullanılabilen üretim araçlarına dönüştürmeden, söz konusu sınırlı üretim araçlarını muazzam üretim güçlerine dönüştüremezdi. Çıkrığın, el tezgâhının, demirci çekicinin yerlerini iplik eğirme makinesi, dokuma tezgâhı, buharlı çekiç aldı; bağımsız atölyenin yerini yüzlerce, binlerce kişinin işbirliğini gerektiren fabrika aldı. Benzer şekilde, üretimin kendisi, bir dizi bireysel işlem olmaktan çıkıp bir dizi toplumsal eyleme, ürünler ise bireylerin ürünleri olmaktan çıkıp toplumsal ürünlere dönüştü. Artık fabrikadan gelen iplik, bez, madenî mallar, çok sayıda işçinin, hazır hâle gelmeden önce sırayla her birinin elinden geçmek zorunda olan ortak ürünleriydi. Hiçbiri şöyle söyleyemezdi: Bunu *ben* yaptım, bu *benim* ürünüm.

Ama toplumda kendiliğinden bir şekilde, plansız olarak adım adım ortaya çıkan işbölümü, üretimin temel biçimi olduğunda, ürünleri (karşılıklı mübadeleleriyle, alınıp satılmalarıyla, tek tek üreticileri çok çeşitli gereksinimlerini giderebilir duruma getiren) *metalar* biçimine sokar. Ve Orta Çağ'da böyle olmuştu. Örneğin, köylü tarım ürünlerini zanaatçıya satıyor ve bunun karşılığında ondan zanaatçılık ürünlerini satın alıyordu. Yeni üretim tarzı, bu bireysel üreticiler, meta üreticileri toplumuna girdi. Toplumun bütününde egemen olan kendiliğinden, *plansız* işbölümünün ortasına, tek tek fabrikalarda örgütlendiği biçimiyle *planlı* işbölümünü yerleştirdi; *bireysel* üretimin yanına *toplumsal* üretim eklendi. İkisinin ürünleri aynı pazarda, yani en azından yaklaşık

111 *Bkz.* MEW, Band 23, s. 331-530 {Karl Marx, *Kapital*, I. Cilt, çev: Mehmet Selik, Nail Satılgan, Yordam Kitap, İstanbul, 9. Basım, Kasım 2016, s. 303-482}. *–Almanca ed.*

olarak aynı fiyatlarla satılıyordu. Ama planlı örgütlenme kendiliğinden işbölümünden daha güçlüydü; topluca üretim yapılan fabrikalar ürünlerini tek tek küçük üreticilere göre daha ucuza mal ediyordu. Bireysel üretim, faaliyet alanlarını birbiri ardına kaybetti; toplumsal üretim, eski üretim tarzının bütününü devrimci dönüşümlere uğrattı. Ama bu devrimci karakterinin farkına o kadar az varılmıştı ki, tersine, meta üretiminin artırılmasının ve desteklenmesinin aracı olarak sunulmuştu. Toplumsal üretim, meta üretiminin ve meta mübadelesinin zaten var olan belirli kaldıraçlarıyla (tüccar sermayesi, zanaatçılık, ücretli emek) doğrudan doğruya bağlantılı bir şekilde doğmuştu. Meta üretiminin yeni bir biçimi olarak ortaya çıktığından, meta üretiminin el koyma biçimleri geçerliliklerini onun için de eksiksiz olarak korudu.

Orta Çağ'da gelişmiş olduğu şekliyle meta üretiminde, emeğin ürününün kime ait olması gerektiği sorusu akla bile gelemezdi. Bireysel üretici, genellikle, onu kendisine ait olan ve çoğu zaman kendisinin ürettiği hammaddelerle, kendi emek araçlarıyla ve kendisinin ya da ailesinin el emeğiyle üretmiş olurdu. Ürüne önce el koyması gerekmezdi; pek doğal olarak ona aitti. Dolayısıyla, ürünü üzerindeki mülkiyeti, *kendi emeğine* dayanıyordu. Başkalarından yardım alındığında bile, bu yardımlar genellikle ikincil önem taşıyor ve bunların karşılığında çoğu zaman ücretin yanı sıra başka şeyler de veriliyordu: Loncalara bağlı çıraklar ve kalfalar, yemek ve ücret için çalışmaktan çok, kendi ustalık eğitimlerini almayı önemsiyordu. Derken üretim araçları büyük atölyelerde ve manifaktürlerde toplanmaya, gerçekten toplumsal olan üretim araçlarına dönüşmeye başladı. Ama toplumsal üretim araçları ile ürünlere, sanki geçmişte olduğu gibi bireylerin üretim araçları ve ürünleriymişler gibi davranıldı. Daha önce, emek araçlarının sahibi, ürüne, genellikle kendi ürünü olması ve başkalarının yardımcı emeğinin istisna oluşturması nedeniyle el koyarken, şimdi, emek araçlarının sahibi, artık *kendi* ürünü

değil tümüyle *başkalarının emeğinin* ürünü olmasına rağmen, ürüne el koymaya devam ediyordu. Dolayısıyla, artık, toplumsal olarak üretilen ürünlere, üretim araçlarını gerçekten harekete geçirmiş ve ürünleri gerçekten üretmiş olanlar değil, *kapitalistler* el koyuyordu. Üretim araçları ve üretim esas itibarıyla toplumsallaşmıştır. Ama, ön şartı bireylerin özel üretimi, yani herkesin kendi ürününün sahibi olması ve onu pazara getirmesi olan bir el koyma biçimine tabi kılınıyorlar. Üretim tarzı, ön şartını ortadan kaldırmasına rağmen, bu el koyma biçimine tabi kılınıyor.[112] Yeni üretim tarzına kapitalist karakterini kazandıran bu çelişki, *günümüzün bütün çatışmasının tohumunu da içinde barındırır*. Yeni üretim tarzı tüm belirleyici üretim alanlarında ve iktisadi açıdan belirleyici olan tüm ülkelerde egemenlik kurma ve böylece bireysel üretimi önemsiz kalıntılardan ibaret bırakma yolunda ne kadar ilerlediyse, *toplumsal üretim ile kapitalist el koyma biçiminin bağdaşmazlığı da o kadar çarpıcı bir şekilde gün ışığına çıkmak zorunda kaldı.*

Söylemiş olduğumuz gibi, ilk kapitalistler, ücretli emek biçimini önlerinde hazır bulmuştu. Ama bu, istisna, yan uğraş, yardım, geçiş noktası olarak ücretli emekti. Ara sıra gündelikçilik yapan kır emekçisi, kıt kanaat geçinmesini tek başına sağlayabilen birkaç dönümlük kendi toprağına sahipti. Lonca kuralları, bugünün kalfalarının yarının ustaları olmalarını sağlıyordu. Üretim araçlarının toplumsallaşmasıyla ve kapitalistlerin ellerinde toplanmasıyla birlikte durum değişti. Hem üretim araçları hem de küçük bireysel üreticinin ürünü değersizleşti; ücret

112 Burada, el koyma biçimi aynı kalsa bile, yukarıda betimlenen sürecin, üretimi olduğu kadar el koymanın *karakterini* de devrimci dönüşümlere uğrattığını tartışmak gerekmez. Kendi ürünüme el koymamla başkalarının ürününe el koymam, doğal olarak, çok farklı iki el koyma türüdür. Bu arada, bütün bir kapitalist üretim tarzını tohum hâlinde içinde saklayan ücretli emek çok eskidir; seyrek ve dağınık bir şekilde yüzyıllar boyunca köleliğe eşlik etmiştir. Ama bu tohumun gelişerek kapitalist üretim tarzına dönüşmesi, ancak tarihsel ön koşulların sağlanmasından sonra mümkün oldu. {–*F.E.*}

karşılığında çalışmak için kapitaliste başvurmaktan başka çaresi kalmadı. Geçmişte istisnai ve yardımcı bir unsur olan ücretli emek, tüm üretimin kuralı ve temel biçimi hâline geldi; geçmişin yan uğraşı, artık işçinin tek faaliyetiydi. Ücretli emekçilik, geçici olmaktan çıkıp yaşam boyu sürmeye başladı. Dahası, aynı dönemde feodal düzenin parçalanması, feodal beylerin maiyetlerinin dağılması, köylülerin çiftliklerinden kovulması vb., yaşam boyu ücretli emekçilik yapanların sayısını devasa ölçülerde artırdı. Bir taraftaki kapitalistlerin ellerinde toplanmış üretim araçları ile diğer taraftaki kendi emek güçlerinden başka hiçbir şeye sahip olmayan üreticiler arasındaki ayrışma tamamlandı. *Toplumsal üretim ile kapitalist el koyma biçimi arasındaki çelişki, gün ışığına, proletarya-burjuvazi karşıtlığı olarak* çıktı.

Kapitalist üretim tarzının, kendisini, (toplumsal bağlantılarına ürünlerinin mübadelesinin aracılık ettiği) bir meta üreticileri toplumunun, bireysel üreticiler toplumunun içine soktuğunu gördük. Ama meta üretimine dayanan her toplumun kendine özgü bir özelliği, o toplumda üreticilerin kendi toplumsal ilişkileri üzerindeki egemenliklerini yitirmiş olmasıdır. Herkes, kendi tesadüfi üretim araçlarıyla ve kendi özel mübadele gereksinimleri doğrultusunda, kendisi için üretir. Mallarının pazara gelecek olan miktarını, gerçekte bu miktarın ne kadarına gereksinim duyulacağını, kendi ürününün gerçek bir taleple karşılaşıp karşılaşmayacağını, masraflarını çıkarıp çıkaramayacağını, hatta satış yapıp yapamayacağını kimse bilmez. Toplumsal üretim anarşisi hüküm sürer. Ama tüm diğer üretim biçimleri gibi meta üretimi de ona özgü, ona içkin, ondan ayrılmaz yasalara sahiptir; ve bu yasalar, anarşiye rağmen, onun içinde ve onun aracılığıyla iş görür. Bunlar, kendilerini, biricik ve kalıcı olan toplumsal bağlantı biçiminde, yani mübadelede gösterir ve bireysel üreticinin karşısına rekabetin zorunlu yasaları olarak çıkarlar. Dolayısıyla, başlangıçta bu üreticiler tarafından bilin-

mezler ve üreticilerin onları uzun deneyimler aracılığıyla adım adım keşfetmesi gerekir. Yani, üreticilerden bağımsız olarak ve onlara karşı, üretim biçimlerinin körlemesine işleyen doğa yasaları olarak iş görürler. Ürün, üreticilere hükmeder.

Orta Çağ toplumunda, özellikle de ilk yüzyıllarda, üretim esas olarak bireyin kendi kullanımına yönelikti. Ağırlıklı olarak sadece üreticinin ve ailesinin gereksinimlerini gideriyordu. Kırda olduğu gibi kişisel bağımlılık ilişkilerinin ortaya çıktığı yerlerde, feodal beyin gereksinimlerinin giderilmesine de katkıda bulunuyordu. Yani bu sırada mübadele gerçekleşmiyor, dolayısıyla da ürünler meta karakterine bürünmüyordu. Köylünün ailesi gereksinim duyduğu neredeyse her şeyi, yiyeceklerin yanı sıra aletleri ve giysileri üretiyordu. Meta da üretmeye, ancak, kendi gereksinimini ve feodal beye yapması gereken ayni ödemeleri aşan bir fazla üretmeyi başardığında başlamıştı; toplumsal mübadeleye sokulan, satış için sunulan bu fazla, meta olmuştu. Kuşkusuz, kentlerdeki zanaatçılar daha başından itibaren mübadele için üretim yapmak zorundaydı. Ama onlar da kendi gereksinimlerinin büyük bölümünü kendi çalışmalarıyla gideriyordu; bahçeleri ve küçük tarlaları vardı; hayvanlarını, ortaklaşa kullanılan ve onlara kereste ve odun da sağlayan ormana gönderiyorlardı; kadınlar, keten, yün vb. eğiriyordu. Mübadeleye yönelik üretim, yani meta üretimi, henüz yeni yeni ortaya çıkma aşamasındaydı. Bu nedenle mübadele sınırlı, pazar dar, üretim tarzı istikrarlıydı; yerel dışa kapalılık ve yerel iç birlik vardı: kırda mark,[113] kentte lonca.

Ama meta üretiminin yaygınlaşmasıyla ve özellikle de kapitalist üretim tarzının ortaya çıkmasıyla birlikte, meta üreti-

113 *Bkz.* sondaki ek. {*–F. E.*}
Bkz. MEW, Band 19, s. 315-330. *–Almanca ed.*
Mark: Engels'in tanımına göre, Orta Çağ Almanya'sında, bir ana köy ile onun alt köylerinin sakinlerinden oluşan topluluk. Engels'in sözünü ettiği "*Die Mark*" başlıklı ek elinizdeki kitapta yer almıyor. *–çev.*

minin o zamana dek uyuklayan yasaları da daha açık ve daha güçlü bir şekilde iş görmeye başladı. Eski bağlar gevşetildi, dışa kapatan eski engeller kırıldı, üreticiler giderek bağımsız, yalıtık meta üreticilerine dönüştürüldü. Toplumsal üretim anarşisi gün ışığına çıktı ve giderek uçlara taşındı. Ama kapitalist üretim tarzının toplumsal üretimdeki bu anarşiyi artırmak için kullandığı temel alet, anarşinin tam karşıtıydı: tek tek her bir üretim kurumunda, üretimin, giderek artan oranlarda toplumsal üretim şeklinde örgütlenmesi. Bu kaldıraç yardımıyla, eski huzurlu istikrara bir son verdi. Bir sanayi dalına sokulduğunda, hiçbir eski işletme yönteminin yanında kalmasına izin vermedi. Bir zanaatı ele geçirdiğinde eski zanaatı yok etti. Çalışma alanı bir muharebe alanına dönüştü. Büyük coğrafi keşifler ve bunları izleyen sömürgeleştirme hamleleri pazarların sayısını artırdı ve zanaatçılığın manifaktüre dönüşümünü hızlandırdı. Tek tek yerel üreticiler arasındaki mücadelenin patlak vermesinin ötesinde, yerel mücadeleler de ulusal mücadelelere, 17. ve 18. yüzyılların ticaret savaşlarına evrildi. Son olarak, büyük sanayi ve dünya pazarının yaratılması, mücadeleyi evrenselleştirdi ve aynı zamanda ona duyulmamış bir şiddet kazandırdı. Hem tek tek kapitalistler hem de birer bütün olarak sanayiler ve ülkeler arasında kimlerin varlıklarını sürdüreceğini doğal ya da yapay üretim koşulu avantajları belirliyor. Altta kalan acımasızca yok ediliyor. Bu, Darwin'in tarif ettiği ve doğadan artmış bir şiddetle topluma aktarılmış olan, bireyin varlığını sürdürme mücadelesi. Hayvanın doğal bakış açısı, insani gelişmenin doruk noktası olarak görünüyor. Böylece, toplumsal üretim ile kapitalist el koyma biçimi arasındaki çelişki, kendisini, *tek tek fabrikalardaki üretim örgütlenmesi ile toplumun bütünündeki üretim anarşisi arasındaki karşıtlık olarak* ortaya koyuyor.

Kapitalist üretim tarzı, ortaya çıkışının ona içkin kıldığı çelişkinin bu iki görünüm biçimi içinde hareket eder; Fourier'nin

onda keşfettiği "kısır döngü"nün dışına hiçbir zaman çıkamaz. Fourier'nin kendi döneminde doğal olarak henüz göremediği şey, bu döngünün adım adım daraldığı, hareketin daha çok bir sarmal oluşturduğu ve tıpkı gezegenlerinki gibi, merkezle çarpışma yoluyla son bulmak zorunda olduğudur. İnsanların büyük çoğunluğunu giderek proleterlere dönüştüren şey, toplumsal üretim anarşisinin itici gücüdür ve üretim anarşisine sonunda bir son verecek olanlar da yine proletarya kitleleridir. Büyük sanayinin makinelerinin sonsuz yetkinleşebilirliğini, tek tek her sanayici kapitalist için, yıkıma uğramak istemiyorsa makinelerini giderek daha fazla yetkinleştirmesini zorunlu kılan bir yasaya dönüştüren şey, toplumsal üretim anarşisinin itici gücüdür. Ama makinelerin yetkinleştirilmesi, insan emeğinin gereksizleştirilmesi anlamına gelir. Makinelerin kullanıma sokulması ve çoğaltılması milyonlarca kol işçisinin az sayıdaki makine işleten işçi tarafından yerlerinden edilmesi anlamına geliyorsa, makinelerin iyileştirilmesi de, makine işleten giderek daha fazla işçinin yerlerinden edilmesi ve son çözümlemede, sermayenin ortalama istihdam gereksinimini aşan bir sayıdaki kullanılmaya hazır ücretli emekçileri, daha 1845'te kullandığım adlandırmayla[114] eksiksiz bir yedek sanayi ordusunu üretir; bu ücretli emekçiler, sanayinin yüksek bir tempoyla çalıştığı dönemler için, kullanılmaya hazırdır; bunları kaçınılmaz olarak izleyen çöküntüler sırasında sokağa atılırlar; her dönemde, sermayeye karşı yürüttüğü var oluş mücadelesinde işçi sınıfının ayaklarındaki bir yük, çalışma ücretinin kapitalist gereksinime uygun düşen düşük düzeyde tutulmasını sağlayan bir düzenleyicidirler. Marx'tan aktaracak olursak, makinelerin, sermayenin işçi sınıfına karşı kullandığı en güçlü savaş silahı hâline gelmesi; emek araçlarının işçinin elinden geçim araçlarını durmadan koparıp alması; işçinin ken-

114 *İngiltere'de Çalışan Sınıfın Durumu*, s. 109. {–*F. E.*}
Bkz. MEW, Band 2, s. 314. –*Almanca ed.*

di ürününün, işçinin boyunduruk altına alınmasının bir aletine dönüşmesi işte bunların sonucudur.[115] Emek araçlarında tasarruf sağlanmasının başından itibaren aynı zamanda emek gücünün en insafsız şekilde israf edilmesi ve işçinin normal çalışma koşullarından yoksun bırakılması anlamına gelmesi;[116] çalışma süresinin kısaltılmasının en güçlü araçları olan makinelerin, işçinin ve ailesinin tüm yaşamlarını sermayenin değerlenmesi için kullanılmaya hazır çalışma süresine dönüştürmenin en şaşmaz araçları hâline gelmesi; bazılarının aşırı çalışmasının, başkalarının boşta gezmesinin ön koşulu durumuna gelmesi ve bütün dünyada yeni tüketici avına çıkan büyük sanayinin kendi ülkesinde kitlelerin tüketimini bir açlık sınırına indirmesi ve böylece kendi iç pazarını yıkıma uğratması yine bunların sonucudur. "Göreli artık nüfusu ya da yedek sanayi ordusunu her zaman birikimin hacim ve enerjisi ile dengeli bir durumda tutan yasa, işçiyi sermayeye, Hephaistos'un çivilerinin Prometheus'u kayalara mıhladığından daha sıkı bir şekilde bağlar. Sermaye birikimine karşılık gelen bir sefalet birikimini gerektirir. Şu hâlde, bir kutuptaki zenginlik birikimi, aynı zamanda, öteki kutuptaki, yani *kendi emeğinin ürününü sermaye olarak üreten* sınıfın yer aldığı karşı kutuptaki sefalet, acı, kölelik, cehalet, vahşileşme ve manevi bozulmanın birikimidir." (Marx, *Kapital*, s. 671.)[117] Ve kapitalist üretim tarzından ürünlerin başka bir bölüşümünü beklemek, bir pilin elektrotlarının, pille bağlantılı oldukları süre boyunca, suyu ayrıştırmamalarını ve pozitif kutupta oksijen ve negatif kutupta hidrojen açığa çıkarmamalarını istemek anlamına gelirdi.

Modern makinelerin, toplumdaki üretim anarşisi aracılığıyla en üst düzeye yükseltilmiş olan iyileşebilirliğinin, her bir sa-

115 *Bkz.* MEW, Band 23, s. 459 ve 511 {Karl Marx, *Kapital*, I. Cilt, *a.g.y.*, s. 416 ve 465}. *–Almanca ed.*

116 *Bkz. a.g.y.*, s. 486 {*a.g.y.*, s. 441}. *–Almanca ed.*

117 *Bkz. a.g.y.*, s. 675 {*a.g.y.*, s. 623-624}. *–Almanca ed.*

nayici kapitalist için, makinelerini durmadan iyileştirmesini ve bunların üretici güçlerini durmadan artırmasını zorunlu kılan bir yasaya nasıl dönüştüğünü gördük. Üretim alanını genişletmesinin sadece mümkün olması bile, onun için, benzer şekilde, bunu yapmasını zorunlu kılan bir yasaya dönüşür. Büyük sanayinin muazzam genişleme gücü (bununla karşılaştırıldığında gazlarınki tam bir çocuk oyuncağıdır), artık karşımıza her tür dirençle alay eden nitel ve nicel bir genişleme *gereksinimi* olarak çıkar. Direnci, tüketim, satışlar, büyük sanayi ürünlerinin pazarları oluşturur. Ama pazarların hem yaygınlık hem de yoğunluk açısından genişleme kapasitesi, her şeyden önce, çok daha düşük bir enerjiyle iş gören çok farklı yasaların hükmü altındadır. Pazarların genişlemesi, üretimin genişlemesine ayak uyduramaz. Çatışma kaçınılmaz hâle gelir ve kapitalist üretimin kendisini parçalamadığı sürece hiçbir çözüm üretemeyeceği için çatışmalar belirli aralıklarla yinelenmeye başlar. Kapitalist üretim yeni bir "kısır döngü" üretir.

Gerçekten de, ilk genel bunalımın patlak verdiği 1825 yılından bu yana, bütün bir sanayi ve ticaret dünyası, tüm uygar halkların ve onların az ya da çok barbar eklentilerinin üretimi ve mübadelesi, neredeyse her on yılda bir sarsıntı geçiriyor. Ticaret duruyor, pazarlar dolup taşıyor, yığınlar hâlindeki satılamayan ürünler birikiyor, nakit para görünmez oluyor, kredi ortadan kalkıyor, fabrikalar üretimi durduruyor, çalışan kitleler çok fazla geçim aracı üretmiş olduklarından geçim aracı kıtlığı çekiyor, iflaslar iflasları, icralar icraları izliyor. Duraklama yıllarca sürüyor; birikmiş meta kitlelerinin az ya da çok değersizleşmiş olarak sonunda elden çıkarılmasına, üretimin ve mübadelenin adım adım yeniden yoluna girmesine kadar, hem üretici güçler hem de ürünler yığınsal olarak israf ve tahrip ediliyor. Ardından ilerleme giderek hızlanıyor, tırısa geçiyor, tırıs giden sanayi eşkin gitmeye başlıyor ve bu da eksiksiz bir sınai, ticari, mali

ve spekülatif *steeple-chase*'deki {engelli koşudaki} dörtnal gidişine dönüşüyor; sonunda, boyun kıran sıçrayışların ardından, yeniden çöküntü hendeğine düşülmek üzere... Ve aynı şeyler durmadan yineleniyor. Bunu 1825'ten beri beş kez baştan sona yaşadık ve şu anda (1877) altıncı kez yaşıyoruz. Ve bu bunalımların karakteri o kadar keskin çizgilere sahiptir ki, Fourier, bunların birincisini *crise pléthorique*, aşırı bolluk bunalımı diye adlandırdığında hepsinin adını koymuştu.[118]

Bunalımlar sırasında, toplumsal üretim ile kapitalist el koyma biçimi arasındaki çelişki kendisini şiddetli bir patlamayla gösterir. Meta dolaşımı o an için son bulmuştur: dolaşım aracı olan para, dolaşımın engeline dönüşür; meta üretiminin ve meta dolaşımının tüm yasaları baş aşağı edilir. Ekonomik çatışma doruk noktasına ulaşmıştır: *Üretim tarzı mübadele tarzına başkaldırır.*

Üretimin fabrika içindeki toplumsal örgütlenmesinin, toplumdaki, bu örgütlenmenin yanında ve üzerinde duran üretim anarşisiyle bağdaşamayacağı noktaya kadar gelişmiş olması olgusunu kapitalistler için de elle tutulur kılan şey, sermayelerin, bunalımlar sırasında çok sayıda büyük kapitalist ile daha da çok sayıda küçük kapitalistin yıkıma uğraması aracılığıyla gerçekleşen zora dayalı yoğunlaşmasıdır. Kapitalist üretim tarzının bütün bir mekanizması, onun üretmiş olduğu üretici güçlerin baskısı altında işlemez hâle gelir. Artık bu üretim araçları kitlesinin tümünü sermayeye dönüştüremez; bunlar boşta kalır ve tam da bu nedenle yedek sanayi ordusu da boşta kalmak zorundadır. Üretim araçlarının, geçim araçlarının, kullanılmaya hazır işçilerin, üretimin ve genel zenginliğin tüm unsurlarının aşırı bolluğu söz konusudur. Ama "aşırı bolluk, sıkıntının ve kıtlığın kaynağı hâline gelir" (Fourier), çünkü üretim ve geçim araçlarının sermayeye dönüştürülmesini engelleyen şey, tam da aşırı bolluktur. Çünkü, kapitalist toplumda, üretim araçları, sermaye-

118 Charles Fourier, *Œuvres complètes*, T. 6, Paris 1845, s. 393-394. *–Almanca ed.*

ye, yani insan emek gücünü sömürmenin araçlarına dönüşmedikçe, faaliyete geçemez. Üretim ve geçim araçlarının sermayeye dönüşmesi zorunluluğu, üretim araçları ile işçiler arasında bir hayalet gibi durur. Bu zorunluluk, tek başına, üretimin maddi ve kişisel kaldıraçlarının bir araya gelmesini engeller ve üretim araçlarının iş görmesini, işçilerin çalışmasını ve yaşamasını yasaklar. Dolayısıyla, bir yandan, kapitalist üretim tarzının bu üretici güçleri yönetmeye devam etme yeteneğinden yoksun olduğu kanıtlanmıştır. Diğer yandan, bu üretici güçler, bu çelişkinin sonlandırılması, kendi sermaye olma özelliklerinin ortadan kaldırılması, *toplumsal üretici güçler olma niteliklerinin gerçekten kabul edilmesi* yönünde giderek artan bir güçle baskı uygular.

Giderek daha fazla büyüyen üretici güçlerin kendi sermaye olma özelliklerine yönelttikleri bu karşı basınç, toplumsal olma niteliklerinin kabul edilmesine yönelik bu artan zorlama, kapitalistler sınıfını, giderek, kapitalist ilişkiler içinde mümkün olabildiği kadarıyla, onları toplumsal üretici güçler saymak zorunda bırakır. Hem sınırsız kredi şişkinliğiyle birlikte sınai yüksek basınç dönemi hem de büyük kapitalist kuruluşların çökmesi yoluyla gerçekleşen çöküntünün kendisi, büyük üretim aracı kitlelerinin (anonim şirketlerin farklı türleri olarak karşımıza çıkan) toplumsallaşma biçimini ortaya çıkarır. Bu üretim ve ulaştırma araçlarının bazıları başından itibaren o kadar devasadır ki, demiryolları örneğinde olduğu gibi, kapitalist sömürünün tüm diğer biçimlerini dışlarlar. Belirli bir gelişme aşamasında bu biçim de yetersiz kalır; bir ve aynı sanayi dalının yurt içindeki büyük üreticileri bir "tröst"te, yani üretimi düzenlemeye yönelik bir birlikte toplanır; üretilecek olan toplam miktarı belirler, bunu kendi aralarında paylaşır ve böylece önceden saptanmış olan satış fiyatını dayatırlar. Ama bu tür tröstler, işlerin kötü gittiği ilk dönemde çoğu zaman dağıldıklarından, tam da bu yolla, daha yoğun bir toplumsallaşmaya yol açar: Bütün bir sanayi dalı tek bir büyük anonim

şirkete dönüşür; yurt içindeki rekabetin yerini bu tek şirketin yurt içindeki tekeli alır; örneğin, daha 1890'da İngiliz alkali üretiminin başına gelen şey buydu; 48 büyük fabrikanın tümünün birleşmesinin ardından şimdi bu iş 120 milyon sermayeli, standart bir şekilde yönetilen tek bir şirket tarafından yürütülüyor.

Tröstlerde serbest rekabet tekele dönüşür, kapitalist toplumun plansız üretimi, kapıya dayanmış olan sosyalist toplumun planlı üretimi karşısında teslim bayrağını açar. Kuşkusuz, ilk aşamada, hâlâ kapitalistlere yarar sağlayacak şekilde... Ama burada sömürü o kadar elle tutulur hâle gelir ki, son bulması kaçınılmaz olur. Hiçbir halk, tröstlerin yönettiği bir üretimi, herkesin küçük bir kupon[119] kesiciler çetesi tarafından bu kadar açık şekilde sömürülmesini kabullenmez.

Öyle ya da böyle, tröstlerle ya da onlarsız, kapitalist toplumun resmî temsilcisi, yani devlet, sonunda üretimin yönetimini üstlenmek zorunda kalır.[120] Söz konusu devlet mülkiyetine dönüşme

---

119 Hisse senetlerinin kâr payı almak için kullanılan kuponları. *–çev.*

120 *Zorunda kalır*, diyorum. Çünkü, sadece, üretim ya da ulaştırma araçları, anonim şirketler tarafından yönetilebilir olma durumunu *gerçekten* aştığında, yani, sadece, devletleştirme *iktisadi* açıdan kaçınılmaz hâle geldiğinde, devletin üretimin yönetimini üstlenmesi (bugünkü devlet tarafından yapılsa bile), bir iktisadi ilerleme anlamına, tüm üretici güçlere toplum tarafından el koyulmasının yeni bir ön aşamasına ulaşılması anlamına gelir. Ama son zamanlarda, Bismarck devletleştirme meraklısı olalı beri, belirli bir sahte sosyalizm sahneye çıktı ve hatta yer yer yozlaşarak, Bismarck'ınkiler bile dâhil olmak üzere *her* devletleştirmeyi doğrudan doğruya sosyalist bir adım ilan etme yalakalığına dönüştü. Kuşkusuz, tütünün devletleştirilmesi sosyalist bir adım olsaydı, Napoleon ile Metternich'i sosyalizmin kurucuları arasında saymak gerekirdi. Belçika devletinin tümüyle gündelik siyasal ve mali nedenlerle ana demiryollarını inşa etme işini üstlenmesi, Bismarck'ın, Prusya'nın ana demiryolları hatlarını hiçbir iktisadi zorunluluk olmadan, sadece, savaş durumunda daha iyi düzenlenmiş ve kullanılabilir olmalarını sağlamak, demiryolu memurlarını hükümetin oy deposuna dönüştürmek ve her şeyden önce kendisine yeni ve parlamento kararlarından bağımsız bir gelir kaynağı yaratmak için devletleştirmesi, hiçbir şekilde (doğrudan ya da dolaylı, bilinçli ya da bilinçsiz) sosyalist adımlar değildi. Yoksa, Kraliyet Deniz Ticareti Şirketi de, krallığa bağlı porselen imalathanesi de, hatta ordudaki bölük terzisi de sosyalist kurumlar olurdu, ve hatta, III. Friedrich Wilhelm döneminde, otuzlu yıllarda, bir sivri akıllının ciddi ciddi önerdiği şey de, yani genelevlerin devletleştirilmesi de. {*–F. E.*}

zorunluluğu her şeyden önce büyük ulaştırma kurumları için hissedilir: Posta, telgraf, demiryolları.

Bunalımlar burjuvazinin modern üretici güçleri yönetmeye devam etme yeteneğinden yoksun olduğunu ortaya çıkardıysa, büyük üretim ve ulaştırma kuruluşlarının anonim şirketlere, tröstlere ve devlet mülklerine dönüşmesi de, burjuvazinin bu konudaki gereksizliğini gösteriyor. Kapitalistin tüm toplumsal işlevleri artık maaşlı çalışanlar tarafından yerine getiriliyor. Kapitalistin, gelirleri cebe indirmekten, kupon kesmekten ve farklı kapitalistlerin birbirlerinin sermayelerini çaldığı borsada oynamaktan başka toplumsal faaliyeti kalmadı. Kapitalist üretim tarzı önce işçileri kovduysa, şimdi de kapitalistleri kovuyor ve tıpkı işçilere yaptığı gibi onları da, henüz yedek sanayi ordusunun saflarına olmasa bile, gereksiz nüfusun saflarına gönderiyor.

Ama ne anonim şirketlere ve tröstlere dönüşüm ne de devlet mallarına dönüşüm, üretici güçlerin sermaye olma özelliklerini ortadan kaldırır. Anonim şirketler ve tröstler söz konusu olduğunda bu apaçıktır. Modern devlet ise, sadece, burjuva toplumunun, kapitalist üretim tarzının genel dış koşullarını hem işçilerin hem de tek tek kapitalistlerin saldırılarına karşı korumak için kullandığı örgüttür. Modern devlet, hangi biçime bürünürse bürünsün, esas olarak kapitalist bir makinedir, kapitalistlerin devletidir, ideal toplam kapitalisttir. Üretim araçlarını kendi elinde toplama yolunda ne kadar ilerlerse, gerçek toplam kapitalist olma ve daha çok yurttaşı sömürme yolunda da o kadar ilerler. İşçiler yine ücretli emekçiler olarak, proleterler olarak kalır. Sermaye ilişkisi ortadan kaldırılmaz; tersine doruk noktasına taşınır. Ama doruk noktasında devrilir. Üretici güçler üzerindeki devlet mülkiyeti, çatışmanın çözümü değildir ama çözümün biçimsel aracını, tutamağını içinde saklı tutar.

Bu çözüm, sadece, modern üretici güçlerin toplumsal doğasının gerçekten kabul edilmesinde, dolayısıyla üretim, el koy-

ma ve mübadele tarzlarının, üretim araçlarının toplumsal karakteriyle uyumlu kılınmasında bulunabilir. Ve bu da ancak, toplumun, açıkça ve hiçbir yan yola sapmadan, onun yönetimi dışındaki her tür yönetimi aşmış bulunan üretici güçlerin mülkiyetini üzerine alması yoluyla gerçekleşebilir. Bu yapıldığında, üretim araçlarının ve ürünlerin (bugün üreticilerin karşısına çıkan, üretim ve mübadele tarzlarını belirli aralıklarla bozan ve yalnızca, körlemesine işleyen bir doğa yasası olarak, şiddetle ve zarar vererek iş gören) toplumsal karakteri, üreticiler tarafından tam bir bilinçle kabul ettirilir ve duraklamanın ve belirli aralıklarla gerçekleşen çöküşlerin bir nedeni olmaktan çıkarak üretimin kendisinin en güçlü kaldıracına dönüşür.

Toplumsal düzeyde etkili olan güçler, tıpkı doğa güçleri gibi iş görür: Onları tanımadığımız ve hesaba katmadığımız sürece, körlemesine, şiddetle, zarar vererek... Ama bir kez onları tanıdığımızda, faaliyetlerini, yönlerini, etkilerini kavradığımızda, onları irademize giderek daha fazla tabi kılmamız ve onlar aracılığıyla amaçlarımıza ulaşmamız sadece bize bağlı olur. Ve bu, günümüzün muazzam üretici güçleri için çok daha geçerlidir. Doğalarını ve karakterlerini anlamayı inatla reddettiğimiz sürece (ve bunların anlaşılması kapitalist üretim tarzı ile onun savunucularının tüylerini diken diken eder), bu güçler, ayrıntılı olarak göstermiş olduğumuz gibi, bize rağmen, bize karşı iş görür, bize hükmeder. Ama doğaları bir kez kavrandığında, birleşik üreticilerin ellerinde, şeytani efendiler olmaktan çıkarılıp gönüllü hizmetçilere dönüştürülebilirler. Fırtınanın yıldırımındaki elektriğin yıkıcı gücü ile telgrafın ve elektrik arkının kontrol altına alınmış elektriği arasındaki, büyük bir yangın ile insanların hizmetinde iş gören ateş arasındaki farktır bu. Günümüzün üretici güçlerine sonunda anlaşılmış bulunan doğalarına uygun olarak bu şekilde yaklaşılmasıyla birlikte, toplumsal üretim anarşisinin yerini, üretimin, hem herkesin hem de her bire-

yin gereksinimleri doğrultusunda, toplumsal-planlı bir şekilde düzenlenmesi alır. Böylece, ürünün önce üreticiyi, ama ardından aynı zamanda el koyucuyu köleleştirmesini içeren kapitalist el koyma tarzının yerine, modern üretim araçlarının doğasına dayanan el koyma tarzı geçirilir: Bir yandan, üretimin korunmasının ve genişletilmesinin araçları olarak ürünlere toplumun doğrudan doğruya el koyması, diğer yandan, geçim ve haz araçları olarak ürünlere bireylerin doğrudan doğruya el koyması.

Kapitalist üretim tarzı, nüfusun büyük çoğunluğunu gitgide proleterlere dönüştürerek, yıkıma uğramak istemiyorsa bu köklü değişimi gerçekleştirmek zorunda olan gücü yaratır. Toplumsallaştırılmış olan büyük üretim araçlarının devlet mallarına dönüştürülmesini giderek daha fazla dayatarak, köklü değişimi gerçekleştirmenin yolunu kendisi gösterir. *Proletarya devlet iktidarını ele geçirir ve üretim araçlarını önce devlet mallarına dönüştürür.* Ama bunu yaparak, proletarya olarak kendisini de ortadan kaldırır, tüm sınıf ayrımlarını ve sınıf karşıtlıklarını da, devlet olarak devleti de. Sınıf karşıtlıkları içinde hareket eden bugüne kadarki toplum, devlete, yani her bir dönemin sömürücü sınıfının, üretiminin dış koşullarını korumaya yönelik, dolayısıyla da, özellikle, sömürülen sınıfı zor yoluyla mevcut üretim tarzına karşılık gelen baskı koşulları (kölelik, serflik ya da bağımlılık, ücretli çalışma) altında tutmaya yönelik bir örgütüne gereksinim duyuyordu. Devlet, tüm toplumun resmî temsilcisi, onun gözle görülür bir kurumdaki özetiydi; ama bu özellikleri, sadece, kendi döneminde tüm toplumu temsil eden sınıfın devleti olması ölçüsünde taşıyordu: Eski Çağ'da köle sahibi yurttaşların, Orta Çağ'da feodal soyluların, çağımızda burjuvazinin devleti. Sonunda gerçekten de tüm toplumun temsilcisi olduğunda, kendi kendisini gereksiz kılar. Baskı altında tutulacak hiçbir toplumsal sınıfın kalmadığı andan itibaren, sınıf egemenliğiyle ve bugüne kadarki üretim anarşisine dayanan bireysel var oluş

mücadelesiyle birlikte bunlardan kaynaklanan çatışmalar ve aşırılıklar da ortadan kaldırılır kaldırılmaz, baskı altına alınacak ve öncesinde özel bir baskı gücünü, bir devleti gerekli kılmış olan hiçbir şey kalmaz. Devletin gerçekten de tüm toplumun temsilcisi olarak sahneye çıkmasını sağlayan ilk eylem, yani üretim araçlarına toplum adına el koyulması, aynı zamanda, onun devlet olarak son bağımsız eylemidir. Bir devlet iktidarının toplumsal ilişkilere müdahalesi art arda tüm alanlarda gereksizleşir ve böylece kendiliğinden yok olur. Kişilerin yönetilmesinin yerini şeylerin idare edilmesi ve üretim süreçlerinin yönetilmesi alır. Devlet, "ilga" edilmez; *yok olup gider*. Hem ajitasyon açısından bakıldığında geçici bir süreliğine haklı görülebilirliğiyle, hem de nihai bilimsel yetersizliğiyle "özgür halk devleti" deyimi de, "anarşist"lerin devletin bir gecede ortadan kaldırılması talebi de bu söylenenler ışığında değerlendirilmelidir.

Tüm üretim araçlarına toplum tarafından el koyulması, kapitalist üretim tarzının tarih sahnesine çıkmasından bu yana, hem bireyler hem de tarikatlar tarafından sıklıkla ve az çok bulanık bir şekilde gelecek ideali olarak hayal edilmiştir. Ama bu, ancak, hayata geçirilmesinin gerçek koşulları ortaya çıktığında, mümkün hâle gelebilir, tarihsel bir zorunluluğa dönüşebilirdi. Tüm diğer tarihsel ilerlemeler gibi bu da, sınıfların varlığının adaletle, eşitlikle vb. çeliştiğinin kavranmasıyla değil, sadece söz konusu sınıfları ortadan kaldırma isteğiyle değil, belirli yeni iktisadi koşullar sayesinde hayata geçirilebilir duruma gelir. Toplumun sömürülen bir sınıf ile sömüren bir sınıfa, egemen bir sınıf ile ezilen bir sınıfa bölünmesi, üretimin geçmişteki sınırlı gelişiminin zorunlu sonucuydu. Toplumsal toplam emek, sadece, herkesin kıt kanaat geçinmesi için gereken miktarı çok az aşan bir ürün sağladığı sürece, yani, çalışma, toplumun üyelerinin büyük çoğunluğunun tüm ya da neredeyse tüm zamanlarını aldığı sürece, söz konusu toplum zorunlu olarak sınıflara bölünür. Kendilerini

tümüyle çalışmaya adamış olan büyük çoğunluğun yanında, dolaysız üretken çalışmadan kurtulmuş, toplumun ortak işleriyle (emeğin yönetilmesi, devlet işleri, adalet, bilimler, sanatlar vb.) ilgilenen bir sınıf oluşur. Dolayısıyla, sınıflara bölünmenin temelinde yatan şey, işbölümü yasasıdır. Ama bu, sınıflara bölünmenin zor yoluyla ve soygunculukla, hileyle ve dolandırıcılıkla gerçekleştirilmediği anlamına gelmez ve egemen sınıf, ipleri bir kez eline aldığında, egemenliğini çalışan sınıf zararına sağlamlaştırmaktan ve toplum yöneticiliğini kitlelerin daha fazla sömürülmesine dönüştürmekten hiçbir zaman geri durmamıştır.

Ama bunlar ışığında sınıflara bölünmenin belirli bir tarihsel haklılığı bulunsa bile, böylesi bir haklılığa sadece belirli bir zaman aralığında, belirli toplumsal koşullar altında sahiptir. Sınıflara bölünme, üretimin yetersizliğine yaslanmıştı; modern üretici güçlerin eksiksiz gelişimiyle süpürülüp atılacaktır. Gerçekten de, toplumsal sınıfların ortadan kaldırılmasının ön koşulu, sadece şu ya da bu belirli egemen sınıfın varlığının değil, herhangi bir egemen sınıfın varlığının, yani sınıf ayrımının kendisinin bir anakronizm hâline geleceği, eskimiş olacağı bir tarihsel gelişme derecesine ulaşılmasıdır. Dolayısıyla, bunun ön koşulu, üretimdeki gelişme derecesinin, özel bir toplumsal sınıfın üretim araçlarına ve ürünlere el koymasının ve bu yolla siyasal egemenlik kurmasının, eğitim tekeline sahip olmasının ve düşünsel yönetimi üstlenmesinin gereksizleşmekle kalmayıp, iktisadi, siyasal ve düşünsel açılardan gelişimin bir engeli hâline geleceği bir düzeye yükselmesidir. Bugün bu noktaya ulaşılmıştır. Burjuvazinin siyasal ve düşünsel iflası onun için bile bir sır olmaktan neredeyse tümüyle çıkmışken, iktisadi iflası düzenli olarak on yılda bir yineleniyor. Toplum, her bunalımda, kendisine ait olan ve kullanamadığı üretici güçlerin ve ürünlerin ağırlığı altında eziliyor ve çaresizlik içinde, tüketici yokluğu nedeniyle üreticilerin tüketecek hiçbir şeylerinin olmaması saçma çelişkisiyle baş başa

kalıyor. Üretim araçlarının genişleme gücü, kapitalist üretimin onlara vurduğu zincirleri parçalıyor. Ama bu zincirlerden kurtulmaları, üretici güçlerin kesintisiz, durmadan hızlanarak ilerleyen gelişmesinin ve bu sayede üretimin kendisinin fiilen sınırsız bir şekilde artmasının biricik ön koşuludur. Dahası var. Üretim araçlarına toplum tarafından el koyulması, üretimin önündeki bugün var olan yapay engelleri kaldırmakla kalmaz, şu anda üretimin kaçınılmaz bir eşlikçisi olan ve bunalımlar sırasında doruk noktasına ulaşan somut üretici güç ve ürün israfını ve tahribatını da sona erdirir. Ayrıca, bugün egemen olan sınıfların ve onların siyasal temsilcilerinin lüks tüketime yönelik aptalca savurganlıklarını ortadan kaldırarak, bir yığın üretim aracı ile ürünü herkes yararına serbest bırakır. Toplumsal üretim aracılığıyla, toplumun tüm üyelerine, maddi açıdan tümüyle yeterli olmakla ve günden güne zenginleşmekle kalmayıp, bedensel ve düşünsel yeteneklerini eksiksiz bir şekilde ve özgürce geliştirmelerini ve kullanmalarını güvence altına alan bir yaşam sağlama olanağı, bugün ilk kez ortaya çıkmıştır, ama artık *vardır.*[121]

Üretim araçlarına toplum tarafından el koyulmasıyla birlikte meta üretimine ve dolayısıyla ürünün üretici üzerindeki ege-

121 Birkaç sayı, modern üretim araçlarının kapitalist baskı altında bile sahip olduğu muazzam genişleme gücü hakkında yaklaşık bir fikir verebilir. Giffen'ın hesaplamasına* göre Büyük Britanya ile İrlanda'nın toplam serveti yuvarlak sayılarla şöyleydi:

1814.....	2200 milyon sterlin	=	44 milyar mark
1865.....	6100 "	=	122
1875.....	8500	=	170

Bunalımlar sırasında üretim araçlarının ve ürünlerin tahrip edilmesine gelince, Alman sanayicilerinin 21 Şubat 1878'de Berlin'de toplanan ikinci kongresinde, tek başına *Alman demir* sanayisinin son çöküntüdeki toplam zararı 455 milyon mark olarak hesaplanmıştı. {*–F. E.*}

* Büyük Britanya ile İrlanda'nın toplam servetini gösteren sayılar Robert Giffen'ın 15 Ocak 1878'de Statistical Society'de sunduğu ve Londra'da çıkan *Journal of the Statistical Society*'de yayımlanan (Vol. XLI, Part I, March 1878, s. 12, 21) "*Recent Accumulations of Capital in the United Kingdom*" başlıklı rapordan alınmıştır. *–İngilizce ed.*

menliğine son verilir. Toplumsal üretimdeki anarşinin yerine planlı, bilinçli örgütlenme koyulur. Bireysel var olma mücadelesi son bulur. Böylece insan ilk kez, belirli bir anlamda, hayvanlar dünyasından nihai olarak ayrılır, hayvanlara özgü varlık koşullarından gerçekten insanlara özgü olanlarına geçer. İnsanları çevreleyen ve bugüne kadar insanlara hükmetmiş olan yaşam koşulları, artık, kendi toplumsallaşmalarının efendileri hâline gelmeleri nedeniyle ve bu yolla ilk kez doğanın bilinçli, gerçek efendileri olan insanların egemenliği ve denetimi altına girer. O zaman, kendi toplumsal eylemlerinin (bugüne kadar yabancı, onlara hükmeden doğa yasaları olarak karşılarında duran) yasaları, insanlar tarafından eksiksiz bilgiyle kullanılır ve böylece bunlara hükmedilir. İnsanların (bugüne kadar doğa ve tarih tarafından dayatılmış olarak karşılarında duran) kendi toplumsallaşmaları, artık özgür eylemleri olur. Bugüne kadar tarihe hükmetmiş olan nesnel, yabancı güçler, insanların denetimi altına girer. Ancak o zamandan itibaren, insanlar kendi tarihlerini tam bir bilinçle kendileri yapacak, ancak o zamandan itibaren, onlar tarafından harekete geçirilen toplumsal nedenler, ağırlıklı olarak ve durmadan artan ölçülerde, onların istediği sonuçları doğuracaktır. İnsanlığın zorunluluk dünyasından özgürlük dünyasına sıçrayışıdır bu.

Son olarak, gelişme seyrimizi kısaca özetleyelim:

I. *Orta Çağ Toplumu:* Küçük bireysel üretim. Üretim araçları bireysel kullanım gözetilerek hazırlanmıştır ve bu nedenle ilkel ve kullanışsızdır, sıradandır, çok az etkilidir. Üretim, üreticinin tüketimi olsun, onun feodal beyininki olsun, dolaysız tüketim içindir. Sadece, bu tüketimi aşan bir üretim fazlası ortaya çıktığında, bu fazla satışa sunulur ve mübadele konusu olur. Dolayısıyla, meta üretimi henüz oluşma aşamasındadır; ama daha o sırada, kendi içinde, tohum hâlinde, *toplumsal üretimdeki anarşi*yi barındırır.

II. *Kapitalist Devrim:* Sanayinin önce basit işbirliği ve manifaktür aracılığıyla dönüşümü. O zamana kadar dağınık olan üretim araçlarının büyük atölyelerde toplanması; böylece, bireysel üretim araçlarından toplumsal üretim araçlarına dönüşmeleri (bu, genel olarak bakıldığında, mübadele biçimini etkilemeyen bir dönüşümdür). Eski el koyma biçimleri yürürlükte kalır. *Kapitalist* ortaya çıkar: Üretim araçlarının sahibi olarak metalara da el koyar ve onları metalara dönüştürür. Üretim, toplumsal bir eylem olmuştur; mübadele ve onunla birlikte el koyma eylemi, bireysel eylemler, bireyin eylemleri olarak kalır: *Toplumsal ürüne bireysel kapitalist tarafından el koyulur.* Günümüz toplumunun içlerinde hareket ettiği ve büyük sanayinin gün ışığına çıkardığı tüm çelişkilerin kaynağındaki temel çelişki.

A. Üreticinin üretim araçlarından ayrılması. İşçinin yaşam boyu ücretli çalışmaya mahkûm edilmesi. *Proletarya-burjuvazi karşıtlığı.*

B. Meta üretimine hükmeden yasaların giderek öne çıkması ve giderek daha etkili olmaları. Dizginsiz rekabet mücadelesi. *Tek tek fabrikalardaki toplumsal örgütlenme ile üretimin bütünündeki toplumsal anarşi arasındaki çelişki.*

C. Bir yandan, rekabetin her bir fabrikatör için zorunlu kıldığı üzere, makinelerin yetkinleştirilmesi ve aynı anlama gelmek üzere, durmadan artan sayıda işçinin işten çıkarılması: *yedek sanayi ordusu.* Diğer yandan, yine rekabetin her bir fabrikatör için zorunlu kıldığı üzere, üretimin sınırsız genişlemesi. Üretici güçlerin her iki açıdan da daha önce duyulmamış derecede gelişmesi, arzın talebi aşması, aşırı üretim, pazarların dolup taşması, on yılda bir bunalımlar, kısır döngü: *Burada, üretim araçlarının ve ürünlerin aşırı bolluğu; orada,* işsiz ve geçim araçlarından yoksun *işçilerin aşırı bolluğu;* ama üretimin ve toplumsal gönencin bu iki kaldıracı bir arada iş göremez, çünkü üretimin kapitalist biçimi, öncesinde sermayeye dönüşmedikleri sürece, üretici güçlerin iş görmesine ve ürünlerin

dolaşıma girmesine izin vermez; öncesinde sermayeye dönüşmelerini ise tam da aşırı bollukları engeller. Çelişki, saçmalık düzeyine yükselmiştir: *Üretim tarzı mübadele biçimine başkaldırır.* Burjuvazinin kendi toplumsal üretici güçlerini yönetmeyi sürdürme yeteneğinden yoksun olduğu kanıtlanmıştır.

D. Üretici güçlerin toplumsal karakterinin (kapitalistlerin bunu yapmak zorunda bırakılmaları yoluyla) kısmen kabul edilmesi. Büyük üretim ve ulaştırma örgütlenmelerine önce *anonim şirketler*, ardından tröstler, sonra da *devlet* tarafından el koyulması. Burjuvazi, gereksiz bir sınıf olduğunu gösterir; onun tüm toplumsal işlevleri artık maaşlı çalışanlar tarafından yerine getirilmektedir.

III. *Proletarya Devrimi*, çelişkilerin çözülmesi: Proletarya kamu gücünü ele geçirir ve bu gücü kullanarak burjuvazinin ellerinden kaymakta olan toplumsal üretim araçlarını kamu mallarına dönüştürür. Bu eylemle, üretim araçlarını bugüne kadarki sermaye olma özelliklerinden kurtarır ve onların toplumsal karakterine eksiksiz bir kendini gösterme özgürlüğü verir. Önceden belirlenmiş bir plana dayalı bir toplumsal üretim artık mümkün hâle gelir. Üretimin gelişmesi, farklı toplumsal sınıfların varlıklarını sürdürmelerini bir anakronizm hâline getirir. Toplumsal üretim anarşisinin ortadan kaybolması ölçüsünde, devletin siyasal otoritesi de yok olur. Sonunda kendi toplumsallaşma türlerinin efendileri olan insanlar, böylece aynı zamanda doğanın efendileri, kendilerinin efendileri, tek sözcükle, özgür olurlar.

Dünyanın kurtuluşunu sağlayan bu eylemi gerçekleştirmek, modern proletaryanın tarihsel işidir. Bu eylemin tarihsel koşullarını ve onlar aracılığıyla doğasını derinlemesine kavramak ve bu yolla, kendi eyleminin koşullarını ve doğasını, eyleme çağrılan ve günümüzde baskı altında tutulan sınıfın bilincine çıkarmak, proletarya hareketinin teorik ifadesi olan bilimsel sosyalizmin görevidir.

Dizin ve Sözlükçe

adcılık (nominalizm) # Genel kavramların, sadece, insanların gerçekten var olan ayrı ayrı görüngülere yükledikleri basit adlar (Latincede "*nomina*") olduğunu savunan bir Orta Çağ felsefe akımı. Adcılar, genel kavramların, şeylerin ilk örnekleri ve tinsel kaynakları olarak gerçekten var olduğunu iddia edenlere karşı çıkarak, nesnenin birincil ve kavramın ikincil olduğunu savundu. (*ayrıca*: adcı). 25

Adiller Birliği (*Bund der Gerechten*) # 1836 yılında Wilhelm Weitling tarafından Paris'te kurulan, 1840'ta Karl Schapper tarafından Londra'ya taşınan, 1847 yılında Karl Marx, Friedrich Engels ve Wilhelm Wolff'ün etkisi altında Komünistler Birliği'ne dönüşen örgüt. 12

Alman İşçi Derneği (*Deutsche Arbeiterverein*) # Marx ile Engels tarafından, Belçika'da yaşayan Alman işçileri siyasal açıdan aydınlatma ve bilimsel komünizmin düşünceleriyle tanıştırma amacıyla 1847 yılının Ağustos ayının sonunda Brüksel'de kuruldu. En ilerici üyeleri Komünistler Birliği'nin Brüksel topluluğuna katıldı. Dernek, Fransa'daki 1848 Şubat Devriminden kısa bir süre sonra, Belçika polisinin üyelerinin çoğunu tutuklaması ve kovması üzerine faaliyetlerini durdurdu. 12

Alman Köylü Savaşı # Friedrich Engels'in, "1525 Devrimi" diye de andığı köylü ayaklanmalarını materyalist tarih anlayışıyla incelediği eseri. 13

Anaksagoras (MÖ ~510-~428) # Yunan filozof. 25 55

anarşi (üretimde) # 55 86 88-90 92 96 97 101-103

anarşistler # 97

anonim şirket #

Aristoteles (MÖ 384-322) # Yunan filozof. 72

Arkwright, Sir Richard (1732-1792) # İngiliz sanayici, adını taşıyan iplik eğirme makinesinin mucidi. 43

Babeuf, François Noël (Gracchus) (1760-1797) # Fransız devrimci, eşitlikçi ve özel mülkiyetin kaldırılması taraftarı, Eşitler Komplosu'nun örgütleyicisi olduğu için idam edildi. 57

Bacon, Francis (1561-1626) # İngiliz devlet adamı ve siyasetçi, filozof, doğa araştırmacısı ve tarihçi. 25-29 112

Bakunin, Mihail Aleksandroviç (1814-1876) # Rus devrimci, anarşizmin kurucularından. 13

bilim # 13 16 17 25-27 29 32 33 35 62 63 66 73 75 76 78 80 99

bilimsel sosyalizm # 11 14 16 17 71 80 103

bilinemezcilik (agnostisizm) # Bir tanrının ya da başka bir doğa üstü gücün var olup olmadığının bilinemeyeceği düşüncesi (ayrıca: *bilinemezci*). 25 30 31 33

Bismarck, Otto Fürst von (1815-1898) # Prusya başbakanı (1862-1872 ve 1873-1890), Alman İmparatorluğu başbakanı (1871-1890). 94

Blanqui, Louis Auguste (1805-1881) # Yaşamı boyunca işçi sınıfını iktidara taşıyacak bir devrim yapmak için mücadele etti. 12 Mayıs 1839'da silahlı bir ayaklanmaya öncülük ettiği için idama mahkûm edildi, sonra bu cezası ömür boyu hapse çevrildi. Şubat Devriminin (1848) ardından serbest bırakıldı, 15 Mayıs 1848'deki meclis baskınına katıldığı için 10 yıl hücre hapsine mahkûm edildi. 1871 yılında Paris Komünü başkentin yönetimini eline aldığında, taraftarlarının Komün'de çoğunluğu oluşturmasına karşın, kendisi yine hapisteydi. 12

Bolingbroke, Henry St. John, Viscount (1678-1751) # İngiliz deist filozof, siyasetçi, muhafazakârların liderlerinden. 40

Bonaparte, Charles Louis Napoléon (1808-1873) # Napoléon Bonaparte'ın yeğeni, 10 Aralık 1848'de cumhurbaşkanı seçildi, 2 Aralık 1851'de darbe yaptı ve ertesi yıl "III. Napoléon" adıyla imparatorluğunu ilan etti. İkinci İmparatorluk dönemi boyunca başta kaldı, kendisinin başlattığı 1870-1871 Fransa-Prusya Savaşı'nda esir düşmesinin ardından tahtını kaybetti. 45

Bonaparte, Napoléon (1769-1821) # Fransa'da 1799 yılında bir hükümet darbesi yaparak başa geçti, 1804 yılında imparatorluğunu ilan ederek I. Napoléon adını aldı. 30 58 61 64 68 94

Bornstedt, Adalbert von (1808-1851) # Eski Prusya subayı, yayıncı, Komünistler Birliği üyesi, Mart 1848'de birlikten ihraç edildi. 12

Böhme, Jakob (1575-1624) # Ayakkabı imalatçısı, gizemci filozof. 26

Brentano, Lujo (Ludwig Joseph) (1844-1931) # İktisatçı, profesör. 51

Bright, John (1811-1889) # İngiliz fabrikatör, liberal politikacı, serbest ticaret taraftarı. 47

Brüksel Demokratik Derneği # *bkz.* Demokratik Dernek

Buckland, William (1784-1856) # İngiliz yerbilimci. 29

bunalımlar (iktisadi) # (*ayrıca*: çöküntü) 89 91 92 93 95 99 100 102

burjuva devrimleri # 27 60

burjuva toplumu # (*ayrıca*: kapitalist toplum, günümüz toplumu) 12 37 42 45 51 55 64-66 81 92 94 95

büyük sanayi # 60 62 66 78 82 83 88-91 102

Calvin, Jean (1509-1564) # Fransız teolog ve papaz. Reform hareketine katıldı ve sonrasında Kalvinizm diye anılacak olan Hıristiyan inanç sistemini geliştirdi. 36 37

Carlyle, Thomas (1795-1881) # Britanyalı yazar, tarihçi ve filozof, Muhafazakâr Parti destekçisi. 59

Cartwright, Edmund (1743-1823) # İngiliz mucit. 43

Charles, I. (1600-1649) # 1625'ten idam edildiği 1649 yılına kadar İngiltere, İskoçya ve İrlanda krallıklarının hükümdarı. 37

Cobden, Richard (1804-1865) # İngiliz fabrikatör, liberal, serbest ticaret taraftarı. 47

Collins, John Anthony (1676-1729) # İngiliz materyalist filozof, deist. 28

Coward, William (1657-1725) # İngiliz hekim, materyalist filozof. 28

Cromwell, Oliver (1599-1658) # 1653-1658 döneminde "Koruyucu Lord" sıfatıyla İngiltere'nin yöneticisi. 37

Çartistler # Britanya'da, adını 1838 tarihli Halkın Bildirgesi'nden (*People's Charter*) alan, siyasal reformlar için mücadele eden, varlığını 1857 yılına kadar sürdüren işçi sınıfı hareketinin (Çartizm) üyeleri. 44 45 48 49 52 78

Darwin, Charles Robert (1809-1882) # Evrim teorisinin ortaya çıkışına katkılarıyla tanınan İngiliz doğa araştırmacısı, jeolog ve biyolog. 16 22 75 88

deizm # Dünyayı yaratan bir Tanrı'nın varlığını kabul eden, ama onun dünyadaki gelişmeler üzerinde herhangi bir etkisinin bulunduğunu reddeden din felsefesi öğretisi. 28 40 41

Dekartçılık # René Descartes'ın kurduğu felsefi ve bilimsel sistem. 40

demokratik cumhuriyet # 56

Demokratik Dernek (*Association démocratique*) # 1847 yılının sonbaharında Brüksel'de kurulan ve çoğu Alman göçmeni olan proletarya devrimcileri ile ileri burjuva ve küçük burjuva demokratlarını birleştiren dernek. Marx, 15 Kasım 1847'de derneğin başkan yardımcılığına seçildi (başkan, Belçikalı bir demokrat olan Lucien Jottrand'dı) ve dernek onun etkisi altında uluslararası demokratik hareketin merkezlerinden biri oldu. 12

Demokritos # (MÖ ~460-~370) # Yunan filozof. Demokritos'a göre evrendeki her şey, bölünemeyecek olan en küçük madde parçacıkları olarak tanımladığı atomlardan oluşuyordu. 26

Der Sozialdemokrat # Sosyalistler Yasası'nın yürürlükte olduğu dönemde Alman sosyal demokrasisinin merkezî yayın organı; Eylül 1879'dan Eylül 1888'e kadar Zürih'te ve Ekim 1888'den 27 Eylül 1890'a kadar Londra'da yayımlandı. 15

Der Volksstaat (Halk Devleti) # Almanya Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin (SDAP) 1869-1876 yıllarında çıkan merkezî yayın organı. 13

Descartes, René (1596-1650) # Fransız filozof, matematikçi ve bilimci. 72

Deutsche-Brüsseler-Zeitung # Alman siyasal mülteciler tarafından Brüksel'de kurulan gazete. 1847 yılının yaz aylarından itibaren Marx, Engels ve mücadele arkadaşlarının etkisi altında devrimci demokratik ve komünist düşüncelerin savunuculuğuna başladı. Marx ile Engels Eylül 1847'den itibaren gazetenin sürekli çalışanları arasında yer aldı ve gazete onların etkisi altında Komünistler Birliği'nin yayın organına dönüştü. 12

Deutsch-Französische Jahrbücher (Alman-Fransız Yıllıkları) # Karl Marx ile Arnold Ruge tarafından hazırlanan, ilk ve tek sayısı Şubat 1844'te Paris'te yayımlanan, Marx ile Ruge arasındaki görüş ayrılıkları nedeniyle kapanan dergi. 11

devletin ortadan kaldırılması # 63

devletin yok oluşu # 98 103

Diderot, Denis (1713-1784) # Aydınlanmacı Fransız filozof. 72

Disraeli, Benjamin, Earl of Beaconsfield (1804-1881) # İngiliz devlet adamı ve yazar, muhafazakâr, maliye bakanı (1852, 1858-59 ve 1866-68) başbakan (1868 ve 1874-80). 48

diyalektik # 17 65 72 75-80

Dodwell, Henry (the younger) (1706-1784) # İngiliz materyalist filozof, deist. 28

Don Kişot # Cervantes'in aynı adlı romanının kahramanı. 16

Duns Scotus, John (~1265-1308) # İskoç filozof ve teolog. 25

Dühring, Eugen Karl (1833-1921) # Filozof ve iktisatçı. 11 13 15 21-23

dünya pazarı # 88

Düzleyiciler (*Levellers*) # Adlarını 17. yüzyılda İngiltere'de ortak toprakların özel mülklere dönüştürülmesini çitleri yıkarak protesto edenlerden alan, halk egemenliğini, oy hakkının genişletilmesini, yasa önünde eşitliği ve dinsel hoşgörüyü savunan siyasal hareket. 57

Eisenach'lılar # 1869 yılında Eisenach kentinde düzenlenen kongreyle kurulan Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin üyeleri. 1875 yılında Gotha kentinde düzenlenen birlik kongresinde Lasalcıların Genel Alman İşçi Derneği ile birleşerek Almanya Sosyalist İşçi Partisi adını aldı. 21

Encyclopédie (*Ansiklopedi*) # Fransa'da 1751 ile 1772 yılları arasında yayımlanan, genel yayın yönetmenliğini Denis Diderot ile birlikte (1759 yılına kadar) Jean le Rond d'Alembert'in yaptığı, Aydınlanma düşüncesini temsil eden "Ansiklopedi, ya da Bilimlerin, Sanatların ve Zanaatların Sistematik Bir Sözlüğü". 41

Enternasyonal # *bkz.* Uluslararası İşçi Birliği

eşitlik # 56 57 98

feodalizm # (*ayrıca*: feodal sistem, feodal düzen) 34-36 41 46 58 81 86

Fichte, Johann Gottlieb (1762-1814) # Klasik Alman felsefesinin başlıca temsilcilerinden; 1789 Fransız Devrimi'nin taraftarlarından. 17

Forster, William Edward (1818-1886) # Britanyalı imalatçı ve devlet adamı. 46 47

Fourier, François-Marie-Charles (1772-1837) # Fransız ütopyacı sosyalist. 17 18 57 60 64

Fransız Devrimi (1789) # Monarşinin yerine cumhuriyeti, feodalizme özgü toplumsal katmanlaşmanın yerine "yurttaşlık" hukukunu, din-devlet ayrımını getirdi, ulusalcılığı devletin temel ideolojisi düzeyine yükseltti. Etkisi Fransa sınırlarının çok ötesine uzandı, dünya ölçeğinde bir devrimler (ve karşı-devrimler) dönemini başlattı. 29 41-43 55 57-59 61 63-66 88 89 92

Friedrich Wilhelm, III. (1770-1840) # Prusya kralı (1797-1840). 94

Giffen, Sir Robert (1837-1910) # İngiliz iktisatçı ve istatistikçi. 100

Goethe, Johann Wolfgang von (1749-1832) # Şair ve yazar. 31

Hartley, David (1705-1757) # İngiliz materyalist filozof, deist. 28

Hegel, Georg Wilhelm Friedrich (1770-1831) # Alman filozof, "Alman idealizmi"nin kurucularından. 16 17 32 55 65 72 76-79

Henry, VII. (1457-1509) # İngiltere kralı (1485-1509). 39

Henry, VIII. (1491-1547) # İngiltere kralı (1509-1547). 38

Hephaistos # Yunan mitolojisinde ateş tanrısı, demircilerin koruyucusu. 90

Heraklitos (MÖ ~535-~475) # Yunan filozof. 72

Hobbes, Thomas (1588-1679) # İngiliz filozof, mekanik materyalizmin temsilcisi. 26-29 40

homoiomeri # Anaksagoras'a göre nitel olarak saptanabilecek en küçük ve sonsuza dek bölünebilir madde parçacığı. 25

idealizm # (*ayrıca*: idealist) 77 79

İngiltere'de Çalışan Sınıfın Durumu # Friedrich Engels'in ilk baskısı 1845 yılında yayımlanan eseri. 12 89

İskenderiye dönemi # Makedonya Kralı Büyük İskender tarafından Mısır'ın Akdeniz kıyısında kurulan İskenderiye kentindeki Yunan ve Roma egemenlikleri dönemi (MÖ 323 MS 640). 73

işçi sınıfının zaferi # 52

kadının kurtuluşu # 65

Kalvinizm # Başlıca kurucusu Jean Calvin olan Protestanlık kolu. 37

Kant, Immanuel (1724-1804) # Alman filozof. 16 17 32 66 76

Kapital # Karl Marx'ın üç ciltten oluşan ve kapitalist üretim tarzının hareket yasalarını tarif eden eseri. 12 23 24 83 90

kapitalist toplum # *bkz.* burjuva toplumu

kapitalist üretim tarzı # (*ayrıca*: yeni üretim tarzı) 60 66 80 81-83 85-88 90 92 93 95-98

kardeşlik # 59

kendinde şey # 32

Komünist Manifesto # *bkz. Komünist Parti Manifestosu*

Komünist Parti Manifestosu # Karl Marx ile Friedrich Engels'in komünizmin temel ilkelerini tarif etmek için 1848 yılında kaleme aldıkları manifesto (*ayrıca*: *Komünist Manifesto*). 12 17 23

Komünistler Birliği (*Bund der Kommunisten*) # 1847 yılında Londra'da kurulan ve varlığını 1852 yılına kadar sürdüren uluslararası örgüt. 12

komünizm # (*ayrıca*: komünist teoriler) 57 68 69 70

Kovalevski, Maksim Maksimoviç (1851-1916) # Rus sosyolog, tarihçi, etnograf ve hukukçu. 24

kozmogoni # Evrenin kökeniyle ilgili herhangi bir model. 16

La Revue socialiste # Başlangıçta cumhuriyetçi-sosyalist bir çizgiye sahip olan, sonrasında sendikalist ve kooperatifçi bir yayın organına dönüşen, 1880'de Lyon'da ve 1885-1914

yıllarında Paris'te çıkarılan, 1880'de Marx ile Engels'in de katkıda bulunduğu aylık dergi. 11 13 15

Lafargue, Paul (1842-1911) # Hekim, Fransız sosyalisti, Jules Guesde ile birlikte Fransız İşçi Partisi'nin kurucusu, 1868 yılında Marx'ın kızı Laura ile evlendi, *Tembellik Hakkı*'nın yazarı. 11 12 15 23

Laplace, Pierre-Simon, marquis de (1749-1827) # Fransız gökbilimci, matematikçi ve fizikçi. 16 30 76

Lasalcılar # 1863 yılında Ferdinand Lassalle tarafından kurulan Genel Alman İşçi Derneği'nin üyeleri. 1875 yılında Gotha kentinde düzenlenen birlik kongresinde Sosyal Demokrat İşçi Partisi ("Eisenach'lılar") ile birleşmesiyle Almanya Sosyalist İşçi Partisi kuruldu. 21

Lassalle, Ferdinand (1825-1864) # Alman sosyal demokrasisinin kurucularından; 1863 yılında Genel Alman İşçi Derneği'ni kurdu, aynı yıl Prusya Başbakanı Otto von Bismarck ile temasa geçerek genel oy hakkını yürürlüğe sokması durumunda onu destekleme sözü verdi; 1864 yılında kendi davetiyle gerçekleştirilen bir düelloda vuruldu ve üç gün sonra öldü. 21

Liberal Parti # İngiltere'de, 1859 yılında kurulan parti. 19. yüzyılda ve 20. yüzyılın başlarında ülkedeki iki büyük partiden biriydi; 1988 yılında Sosyal Demokrat Parti ile birleşerek Liberal Demokratlar adını aldı (*ayrıca*: liberaller). 40 48 51

Linné, Carl von (Carl Linnaeus) (1707-1778) # İsveçli botanikçi, hekim ve zoolog; modern taksonominin kurucularından. 78

Locke, John (1632-1704) # İngiliz filozof, iktisatçı. 28 29 73

Louis-Philippe (1773-1850) # Fransa'daki Temmuz Devriminin (1830) ardından tahta çıkarıldı, Temmuz Monarşisi diye anılan krallık döneminde (1830-1848) daha çok mali aristokrasinin çıkarlarını temsil etti, Şubat Devrimiyle (1848) tahttan indirildi, İngiltere'ye kaçtı ve orada öldü. 38 46

Luther, Martin (1483-1546) # Reform hareketinin başlatıcısı; Almanya'da Protestanlığın (Lutherciliğin) kurucusu. 36 37

Mably, Gabriel Bonnot de (1709-1785) # Fransız sosyolog, ütopyacı eşitlikçi komünizm savunucusu. 57

manifaktür # Zanaatçıları aynı çatı altında toplayan işletme ya da imalatçılığın bu tür işletmeler tarafından gerçekleştirildiği üretim tarzı. 24 66 82-84 88 102

Manners, John James Robert, Duke of Rutland (1818-1906) # Britanyalı muhafazakâr devlet adamı. 49

Mantell, Gideon Algernon (1790-1852) # İngiliz yerbilimci, paleontolog ve hekim. 29

Martignetti, Pasquale (1844-1920) # İtalyan sosyalist, Marx ile Engels'in eserlerini İtalyancaya çevirdi. 18

Marx, Karl (1818-1883) # 11-13 21-24 28 41 80-83 90

mekanik materyalizm # 77-78

metafizik # 72-75 77 79

Metternich, Clemens Wenzel Lothar, Fürst von (1773-1859) # Avusturyalı devlet adamı ve diplomat, dışişleri bakanı (1809-1821) ve başbakan (1821-1848). 94

modern sosyalizm # 11 12 55 81 82

Moody, Dwight Lyman (Ryther) (1837-1899) # Amerikalı vaiz. 45

Morelly (18. yüzyıl) # Fransa'da ütopyacı eşitlikçi komünizm savunucusu. 57

Münzer, Thomas (~1490-1525) # Reform hareketi döneminde ve Almanya'daki Köylü Savaşı sırasında kentlerdeki pleblerin ve yoksul köylülerin önderi; eşitlikçi ütopik komünizm savunucusu. 57

Napoleon # *bkz.* Bonaparte, Napoléon

Neue Rheinische Zeitung (Yeni Ren Gazetesi) # Karl Marx'ın 1848-1849'da, Friedrich Engels'in de önemli katkılarıyla çıkardığı, merkezi Prusya'nın (Almanya) Köln kentinde bulunan günlük gazete. Marx hakkında ülke dışına sürülme kararının çıkması üzerine gazetenin yayını 19 Mayıs 1849'da çıkan 311. sayıyla son buldu. Önce Paris'e giden, Fransa'dan da sürülünce Londra'ya geçen Marx, burada *Neue Rheinische Zeitung. Politisch-ökonomische Revue* (Yeni Ren Gazetesi. Siyasi-İktisadi Dergi) adlı, Prusya'nın Hamburg kentinde basılan dergiyi çıkardı. 13

Newton, Sir Isaac (1642-1727) # İngiliz fizikçi, gökbilimci ve matematikçi. 76 78

Owen, Robert (1771-1858) # İngiliz ütopyacı sosyalist. 12 17 18 29 57 60 66-70

oy hakkı # 44 48

özgürlük # 27 42 101

parlamenter sistem # 49

planlama # (*ayrıca*: plan, plansızlık) 83 84 94 97 101 103

Priestley, Joseph (1733-1804) # İngiliz kimyacı ve fizikçi, materyalist filozof. 28

proletarya devrimi # 103

Prometheus # Yunan mitolojisinde, tanrılardan ateşi çalarak insanlara verdiği için cezalandırılan karakter. 90

Proudhon, Pierre-Joseph (1809-1865) # İktisatçı, sosyolog, anarşizmin kurucularından. İşçi sınıfının durumunu düzeltmek için üreticilere düşük faizlerle kredi verecek bir "halk bankası"nın kurulması türü önerileri de vardı. 70

Reform hareketi # Avrupa'da 16. yüzyılda Martin Luther tarafından başlatılan, Roma Katolik Kilisesi'ni hedef alan ve başta Protestanlık olmak üzere yeni mezheplerin ortaya çıkmasına yol açan dinsel reform hareketi (*ayrıca*: Reform). 36 57 62

Roma hukuku # 42

Rousseau, Jean Jacques (1712-1778) # Fransız filozof, Aydınlanmacı. İnsanların başlangıçta doğal bir eşitlik içinde yaşadığını savunan Rousseau'ya göre, özel mülkiyetin ortaya çıkması eşitsizliklere yol açmıştı ve bunların ortadan kaldırılması için halkın egemenliğine yaslanan yeni bir "Toplum Sözleşmesi"ne (*Contrat social*) gereksinim duyuluyordu. 56 58 72

Ruge, Arnold (1802-1880) # Radikal yayıncı, Genç Hegelci; 1848'de Frank-

furt Ulusal Meclisi'nde sol kanat üyesi. 11

Saint-Simon, Claude-Henri de Rouvroy, comte de (1760-1825) # Fransız ütopyacı sosyalist. 17 19 57 60-64 77

sanayi devrimi # 43 44 67

Sançe Panza # Cervantes'in *Don Kişot* adlı romanındaki bir karakter. 16

Sankey, Ira David (1840-1908) # Amerikalı vaiz. 45

Schapper, Karl (~1812-1870) # Komünistler Birliği'nin yönetim organının üyesi, 1848-1849 Devrimine katıldı, 1850'de birliğin bölünmesi sırasında Marx'ın karşısındaki kanatta yer aldı, 1856'da yeniden Marx'a yakınlaştı, 1865'te Uluslararası İşçi Birliği Genel Konseyi üyesi. 12

Scotus # *bkz.* Duns Scotus

Selamet Ordusu (*The Salvation Army*) # 1865'te Metodist vaiz William Booth'un İngiltere'de kurduğu, izleyen dönemde farklı ülkelerde faaliyet yürütmeye başlayan, "Selamet Ordusu" adını orduyu örnek alarak yeniden örgütlendikten sonra, 1880 yılında alan, dinsel hayırseverlik örgütü. 30 46 49

Shaftesbury, Anthony Ashley Cooper, 3rd Earl of (1671-1713) # İngiliz ahlak filozofu, siyasetçi, liberal. 40

Sickingen, Franz von (1481-1523) # Şövalye, Reform hareketine katıldı, soyluların 1522 yılındaki ayaklanmasının askerî ve siyasal önderliğini yaptı. 36

Sparta # Eski Yunanistan'daki bir kent devleti. Sparta'da nüfusun çoğunluğunu özgür olmayan "helotlar" oluştururken, azınlıktaki özgür Spartalılar arasında, Eski Yunanistan'ın başka bölgeleriyle karşılaştırıldığında daha eşitlikçi ilişkiler vardı. 57

Spinoza, Baruch (ya da Benedictus) de (1632-1677) # Hollandalı filozof. 72

Stuart (Stewart) # İskoçya'yı (1371'den itibaren) ve İngiltere'yi (1603-1649'da ve 1660-1714'te) yöneten krallık hanedanı. 40

Sybel, Heinrich von (1817-1895) # Tarihçi ve siyasetçi, ulusal liberal. 16

Şubat Devrimi (1848) # Fransa'da, Orléans hanedanından Louis-Philippe'i tahttan indiren, İkinci Cumhuriyet dönemini başlatan devrim. 12 13

tarihsel materyalizm # 21 25 34

tekel # 94

The New Moral World; and Gazette of the Rational Society # Robert Owen'ın 1834 yılında kurduğu ve 1846 yılına kadar yayımlanan haftalık gazete. Engels, Kasım 1843'ten Mayıs 1845'e kadar bu gazetede çalıştı. 12

The Northern Star # Çartistlerin merkezî yayın organı olan, 1837 ile 1852 yılları arasında yayımlanan İngilizce haftalık gazete. Engels, Eylül 1845'ten Mart 1848'e kadar bu gazetede çalıştı. 12

Treitschke, Heinrich Gotthard von (1834-1896) # Tarihçi ve yayıncı; önde gelen Yahudi düşmanlarından ve Almanya'nın genişlemesi taraftarı. 16

tröst # Belirli bir sanayi dalındaki şirketlerin üretimi düzenlemeye ve

fiyatları belirlemeye yönelik birliği. 19 93-95 103

Uluslararası İşçi Birliği (Birinci Enternasyonal) # 1864 yılında Londra'da, İngiliz sendikacıların ve farklı ülkelerden (çoğu siyasi göçmen) temsilcilerin katılımıyla yapılan bir toplantının sonunda kuruldu. Karl Marx, kuruluşundan itibaren bu örgütte aktif bir rol oynadı. İzleyen yıllarda katılımcı örgüt sayısının artmasına karşın, içinde çok farklı sendikal ve siyasal eğilimler barındırması nedeniyle 1870'lerin ilk yarısında dağıldı, 1876'da resmen feshedildi (*ayrıca*: Enternasyonal). 13

Vorwärts (İleri) # Almanya Sosyalist İşçi Partisi'nin (sonradan Almanya Sosyal Demokrat Partisi) 1876'da kurulan merkezî yayın organı. 13 23

Watt, James (1736-1819) # İskoç mühendis, buhar makinesinin mucidi. 43

Weitling, Wilhelm (1808-1871) # Terzi, Adiller Birliği üyesi, ütopyacı eşitlikçi komünizm savunucusu, 1849'da ABD'ye göç etti ve bundan kısa bir süre sonra işçi hareketinden ayrıldı. 70

Willich, August (1810-1878) # Prusya ordusunda teğmen; siyasal nedenlerle ordudan ayrıldı; Komünistler Birliği üyesi; 1850'de birliğin bölünmesi sırasında Marx'ın karşısındaki kanatta yer aldı; 1853'te ABD'ye göç etti ve Amerikan İç Savaşı sırasında Kuzey devletlerinin ordusunda generallik yaptı. 13

yedek sanayi ordusu # 89 90 92 95 102

"Modern sosyalizm, içeriği bakımından, her şeyden önce, bir yandan mülk sahipleri ile mülksüzler, kapitalistler ile ücretli emekçiler arasındaki günümüz toplumunda hüküm süren sınıf karşıtlıklarının, diğer yandan da üretimde hüküm süren anarşinin kavranmasının ürünüdür."

Engels'in bu cümleyle başlayan eseri, Karl Marx'ın sözleriyle, "bir *bilimsel sosyalizme giriş* metni oluşturdukları söylenebilecek olan" pasajlardan oluşuyor.

Marksizm, Fransız aydınlanmacılığının bir devamı mıdır? Ütopyacı sosyalizm anlayışlarından nerelerde ayrılır, bunların hangi özelliklerini sahiplenir? Felsefeye ve doğa bilimlerine nasıl yaklaşır? Materyalist tarih anlayışının ayırt edici özellikleri nelerdir? İnsanlığın zorunluluk dünyasından özgürlük dünyasına sıçrayışı nasıl gerçekleşecek? Proletarya hareketinin teorik ifadesi olan bilimsel sosyalizmin bu konudaki görevi nedir?

Ütopyadan Bilime Sosyalizmin Gelişimi, Marksizmle ilgili temel soruların pek çoğunu yanıtladığından, farklı dillere en çabuk çevrilen Marksist klasiklerden biri olmuştu.

12 TL. KDV DAHİL
ISBN 978-605-172-315-0
9 786051 723150
Yordam Kitap
YordamKitap YordamKitap YordamKitap